

Nașterea din nou și viața veșnică – Ioan 3, 5

Pe parcursul acestor prelegeri vom vorbi pe baza Cuvântului lui Dumnezeu despre anumite lucrări ale Duhului Sfânt, care erau necunoscute înainte de moartea și învierea Domnului Isus și care sunt caracteristice numai perioadei de timp creștine. Dar mă bucur acum, ca în seara aceasta să pot începe cu ceea ce este comun tuturor căilor lui Dumnezeu cu ai Săi în toate timpurile. Cu alte cuvinte, noi ne vom preocupa acum cu principii care sunt valabile nu numai pentru timpuri deosebite. Desigur într-o lume pierdută, în care harul alege și salvează, sunt diferențe între suflete cu privire la cunoașterea lui Dumnezeu Însuși. Dar adevărurile, despre care noi vorbim acum, nu se caracterizează prin aceea că ele au fost revelate și savurate de oameni în împrejurări deosebite și în timpuri deosebite în căile lui Dumnezeu cu oamenii. Dimpotrivă, sunt principii cu totul generale pentru toți copiii lui Dumnezeu; ele erau valabile și în timpurile cele mai de demult, când păcatul a venit în lume, și ele nu au fost niciodată anulate și nici nu vor fi anulate, până când ultima urmă a păcatului va fi dispărut. Este rânduit oamenilor să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata; și acum este vorba de fiecare suflet omenesc, care este scos din starea lui de pierzare, de necesitatea fundamentală a nașterii din nou. Dintotdeauna a fost dorința lui Dumnezeu să Se reveleze oamenilor. Aceasta putea probabil să aibă loc numai parțial, însă a avut loc în multe rânduri și în multe feluri, așa cum citim în epistola către Evrei capitolul 1. Deci chiar dacă măsura și forma acestei revelații erau diferite, totuși Dumnezeu în harul Său neîngrădit a lucrat la sufletele oamenilor și a dat aceluia de aici de pe pământ care cred, din natura Sa proprie; acesta este înțelesul expresiei „naștere din nou”.

Niciodată nu a fost așa de necesar ca astăzi, nu numai să se stăruie în ceea ce este deosebit, ci și în a ține cu tărie la ceea ce este general în cele descrise mai înainte. Să rămânem deci la ceea ce niciodată nu se va schimba și care totuși totodată lasă spațiu suficient pentru tot ceea ce Dumnezeu dăruiește în înțelepciunea Lui, ca să extindă, să întregească, să aprofundeze și să lumineze, și anume în orice formă posibilă. Fără îndoială există progrese în căile în care Dumnezeu Se face cunoscut, progrese, în orice caz până când Hristos S-a arătat și lucrarea Sa a fost înfăptuită. Eu nu vorbesc de vreun progres începând din momentul acesta, ci de dezvoltarea crescândă a Cuvântului lui Dumnezeu începând de la început, în privirea tot mai largă a căilor Sale divine, până în timpul în care El Însuși S-a revelat pe deplin, și nu numai căile Sale.

Deci această binecuvântare mare este savurată de oameni pe tot parcursul perioadelor de timp diferite ale lui Dumnezeu. Motivul pentru aceasta este clar: »Tatăl Meu lucrează până acum«, spune Fiul, în timp ce și El lucrează în har. Conștiința omenească își poate face anumite imagini despre Dumnezeu și despre judecata Lui dreaptă, dar omul niciodată nu ajunge mai departe de concluzia, că trebuie să existe un Dumnezeu. Dumnezeu Însuși nu Se lasă niciodată să fie cunoscut pe această cale, căci mintea omenească ca atare este incapabilă să găsească pe Dumnezeu. Da, tocmai căderea în păcat și ruina omului sunt realmente cauza pentru aceste eforturi ale minții lui. El argumentează despre Dumnezeu, deoarece el *a pierdut* pe Dumnezeu, și tot ceea ce mintea lui poate descoperi cu mari eforturi nu este ceea ce în realitate *este*, ci ceea ce *trebuie să fie*, dacă una sau alta din condițiile preliminare sunt împlinite. Însă pentru o conștiință încărcată cu vină, un Dumnezeu, care trebuie să fie prezent, este o groază; căci un

astfel de Dumnezeu trebuie să fie pentru el, păcătosul, un Judecător. Și dacă Dumnezeu este Judecătorul păcatului și al păcătosului, care este atunci soarta păcătosului? »Dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va alege atunci de cel păcătos?«

La toate acestea Dumnezeu a dat nu numai o revelație, a dăruit nu numai făgăduințe, nu numai a lăsat o linie profetică clară cu privire la ce intenționa să facă, - El a făcut aceasta dintotdeauna. Și tocmai astăzi este de o deosebită însemnătate să înțelegem că sufletele nu numai sunt călăuzite spre Dumnezeu prin credință, ci că Dumnezeu face mult mai mult decât aceasta, și a făcut dintotdeauna. Consider că nu trebuie să spun nimănui dintre ascultătorii mei de aici ce este cu adevărat această credință, care ne duce în legătură cu Dumnezeu. Nu vorbesc nici despre binecunoscuta realitate, că Dumnezeu a trimis aici jos pe Duhul Său Sfânt. Ce vreau să spun este aceasta: totdeauna a existat credință, dar totdeauna a existat mai mult decât credința. Părerea, că este vorba numai ca sufletele să privească spre Dumnezeu, este nedesăvârșită, da, este chiar inducătoare în rătăcire; căci ea este adevărată, dar este numai o parte a adevărului. În afară de privirea credinței sufletului, în afară de înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt există viață spirituală. Și anume ea a existat dintotdeauna; căci aceasta este condiția preliminară indispensabilă pentru orice legătură cu Dumnezeu. Atât în trecut cât și în prezent este dăruită o nouă natură celui care crede. Este deci vorba nu numai de credință, ci de o viață nouă. Desigur credința este singurul mijloc prin care această natură nouă poate fi dată sufletului, și sufletul poate numai prin credință să obțină certitudinea că el este născut din Dumnezeu. Pentru ochii și inima altora pot exista alte dovezi pentru aceasta. Dumnezeu însă vrea să dea oricui care posedă această viață nouă, direct și exclusiv prin credință, certitudinea că el este născut din Dumnezeu.

Dar acest adevăr și necesitatea indispensabilă a nașterii din nou a fost evident puțin înțeleasă în timpul dinaintea venirii lui Hristos pe pământ, cu toate că ea era valabilă pentru toți credincioșii din toate timpurile, da, spus mai exact, în timpurile vechi-testamentale ea a fost mai degrabă numai schițată, decât învățată categoric. Găsim acest adevăr prezentat în modele și el este exprimat acolo și în viața credincioșilor; dar niciunde nu se găsește o exprimare categorică a nașterii din nou, în afară de sub forma unui privilegiu făgăduit. Drept urmare Nicodim, atenționat prin ceea ce a văzut și totodată plin de dorința profundă a sufletului său, a fost foarte uimit și pus în încurcătură, când Domnul Isus i-a atras foarte clar atenția: »Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu«. Iudeii s-au mulțumit cu convingerea că Mesia al lor va putea face totul pentru ei, și va face, și într-un anumit sens ei aveau dreptate în privința aceasta. Când El a venit, chiar și samaritenii așteptau ca Mesia să le arate toate și să-i învețe despre toate; și iudeii știau că nu este vorba numai de învățături, ci și că El va face totul pentru ei. El „va face ispășirea nelegiuirii, va introduce dreptatea veacurilor, va pecetlui viziunea și profeția și va unge pe Sfântul Sfinților”, - pe scurt, va face totul pentru ei. Cum vor avea loc toate acestea – despre aceasta au înțeles puțin. Însă fiecare iudeu – cu excepția celor necredincioși dintre ei – avea convingerea fermă, dar neclară, că venirea lui Mesia va fi punctul de cotitură cel mai mare din istoria mondială și începutul timpului binecuvântării pentru Israel, demult făgăduit. De aceea pentru un iudeu ca Nicodim era așa de surprinzător să audă o explicație așa de serioasă și de radicală despre Unul, care acum era în mijlocul lor, pe care Ioan Botezătorul L-a făcut cunoscut ca fiind Mesia, că El era cu adevărat un Învățător trimis de la Dumnezeu. Acest Unul îl oprește pe Nicodim de la primele cuvinte ale acestuia și îl pune foarte sever înaintea unei necesități, pe care el mai înainte niciodată nu a

văzut-o, și pe lângă aceasta este așa de atotcuprinzătoare, că ea este valabilă atât pentru iudei cât și pentru păgâni: „dacă nu ...”. Nici nu se pune în discuție vreo excepție, o eliberare de această necesitate nu este nici măcar pentru familia aleasă a lui Avraam. Este pretenția divină pentru cei de aproape și pentru cei de departe. „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Știm ce a urmat: Nicodim pune Domnului o întrebare foarte prostească. „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecul mamei sale și să se nască?” În orice caz această întrebare dovedește că sensul versetului nu poate nicidecum să fie „a fi născut de sus”. Dacă Domnul Isus i-ar fi oferit lui Nicodim ocazia pentru această înțelegere, atunci Nicodim niciodată nu ar fi putut pune o astfel de întrebare. Nu, prin a fi născut „din nou” El a vrut să spună, ca să zicem așa, complet de la început, de la un început cu totul nou. În mod evident aici este vorba de o expresie, cum ea nu poate fi exprimată mai tare, cel puțin eu nu cunosc în toată Scriptura o expresie mai tare. Domnul Isus spune apoi mai departe – și despre aceasta doresc să vorbesc puțin în seara aceasta -: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția cerurilor.” Cine vede Împărăția, acela va intra în Împărăție. Dar fără naștere din nou nu este nici vedere și nici intrare.

Despre ce este vorba la nașterea din nou, de unde vine ea și ce este ea de fapt? Domnul nostru explică acestea aici. Așa cum El face în această evanghelie în toate vorbirile Sale adresate iudeilor, și aici El folosește un tablou. În capitolul anterior, în care era vorba de Templu, El a luat Templul ca tablou pentru trupul Său propriu, pentru Sine Însuși. În capitolul următor El se referă la nevoile femeii samaritence, și un izvor de apă devine tabloul pentru această binecuvântare nemărginită, despre care vom mai vorbi. Așa pot să arat pe tot parcursul acestei evanghelii cum Domnul se referă la lucruri zilnice foarte cunoscute, și prin aceste tablouri pune în uimire pe ascultătorii Lui și trezește atenția lor. Niciodată scopul unui tablou nu este să întunece sensul adevărat, nici în Sfânta Scriptură și nici în alte scrieri demne de încredere. Nu, scopul adevărat al unui tablou este totdeauna să rezume un adevăr într-un singur cuvânt, pentru care altfel are nevoie de multe cuvinte, așa că un cuvânt – dacă am voie să spun așa – devine un tablou vorbitor despre un adevăr, prin care luminează lumina lui Dumnezeu. Fără îndoială aici este așa. Deja prorocii din Vechiul Testament au folosit astfel de expresii simbolice, și anume tocmai în legătură și cu binecuvântarea despre care Domnul Isus vorbește aici. Aceasta a fost și ceea ce I-a oferit Domnului Isus ocazia să-l mustre pe Nicodim, care era de fapt un învățător al lui Israel, pe care el trebuia s-o simtă că o merită. Expresia „învățătorul lui Israel” accentuează numai poziția lui ca învățat, în opoziție cu poporul.

Deci Domnul se referă la anumite locuri din Vechiul Testament, fără să le denumească explicit, prin care Nicodim ar fi putut să înțeleagă sensul cuvintelor Sale. Așa este de exemplu Isaia 44. Nu a făgăduit Dumnezeu acolo, că „voi turna apă peste cel însetat și râuri peste pământul uscat”? Nu a făgăduit El să toarne Duhul Său peste sămânța lui Iacov? Nu a explicat El în Ezechiel 36 mult mai clar, că după readucerea lui Israel în țara sa, va scoate inima lor de piatră din trupul lor și le va da o inimă de carne, că El va turna apă curată peste ei și le va da Duhul Său înlăuntrul lor – exact cele două lucruri despre care Domnul vorbește aici? Foarte clar El se referă aici la aceste tablouri din Vechiul Testament. Realmente aici nu era vorba de un privilegiu absolut nou; nu, într-un fel, corespunzător demnității și slavei Sale, El a insistat că toți trebuie să se nască din nou. El arată mai întâi toată dimensiunea acestui adevăr, așa cum

noi îl găsim în scrierile Vechiului Testament, îl aduce apoi la toată dimensiunea lui și îl îmbracă cu o putere, care putea să fie specifică numai Lui, Fiului lui Dumnezeu, care acum umbla pe pământ ca Învățător. Cum ar fi putut El, atunci când învăța, să învețe în felul cum fac alții? „Niciodată nu a vorbit vreun om ca Omul Acesta.” Cu toate că El vorbea despre ceva care cel puțin ca prorocie exista deja, și de aceea de mult ar fi trebuit să fie cunoscut, totuși prin felul în care El a prezentat lui Nicodim aceasta, a dat acestor lucruri un înțeles deosebit și o profunzime deosebită. Deci acum nu era vorba să fii „stropit”, să primești „o inimă nouă” sau „un duh nou”, ci acum era decisiv „dacă cineva este născut din apă și din Duh” – un adevăr incomparabil de important, de decisiv și practic.

Recunosc cu plăcere, că sunt și alte adevăruri, care sunt mai potrivite pentru a ne trezi sentimentele și să le lege de Persoana Mântuitorului, și prin aceasta să conducă sufletul la libertate deplină, la pace deplină, și la bucurie și putere deplină. Și totuși nici un alt adevăr nu are un caracter așa de bază, desigur cu excepția lui Hristos Însuși și a lucrării Sale, în care Dumnezeu Însuși a fost glorificat, așa că El poate acum să binecuvânteze justificat și să dea sărmanilor păcătoși natura Sa proprie. În desăvârșirea Sa divină proprie, Domnul transformă aici totul printr-un singur cuvânt. Chiar dacă aici acest adevăr este preluat din Vechiul Testament, lui îi este oferit acum prin El o frumusețe și o putere de așa natură, că noi înțelegem cât de minunată trebuie să fie Persoana Aceluia care îmbracă adevărul acesta în astfel de haine. „Numai dacă cineva este născut din apă și din Duh ...”. Este vorba realmente de o natură absolut nouă, de ceva care rezultă nu de la om, ci de la Dumnezeu. Dumnezeu are propria Sa Împărăție, El Însuși este punctul central al acestei Împărății, și El o umple cu Persoana lui Hristos, a Fiului Său; nimeni altcineva în afară de El nu este capabil să dea această natură divină. Ce altă natură ar fi potrivită pentru această Împărăție? Trebuie să fie natura dumnezeiască, și ea este cu adevărat. „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Prin aceasta ajungem la sensul acestor expresii.

Am atras atenția la înțelesul cuvintelor „născut din nou”. În versetul cinci este explicată în continuare această expresie scurtă din versetul trei. Deci dacă întrebăm, prin ce se caracterizează această natură nouă, atunci găsim aici că ea este „din apă”. Apa este folosită în toată Sfânta Scriptură ca tablou al Cuvântului lui Dumnezeu, care este aplicat prin puterea Duhului Sfânt la inimă și la conștiință. Uneori este un tablou al Duhului Sfânt Însuși în puterea Lui proprie, însă nu trebuie aici să atrag atenția asupra legăturii strânse dintre aceste două gânduri. În orice caz aici avem Duhul diferențiat de apă, și aceasta ne arată totodată motivul pentru această diferențiere. Apa este amintită, deoarece Dumnezeu vrea să ne îndrepte atenția spre specificul instrumentului pe care El îl folosește ca să lucreze la inima și la conștiința omului. La început s-ar putea probabil ca el să nu fie conștient că este Duhul lui Dumnezeu care îl face să simtă necurăția lui. Și totuși, de fiecare dată când Duhul lui Dumnezeu lucrează, sufletul trebuie să devină conștient, și el devine conștient că Dumnezeu se ocupă de el. Acolo unde Duhul lui Dumnezeu este cu adevărat la lucru, cu siguranță respectivul va remarca aceasta, chiar dacă probabil el nu înțelege că este Duhul lui Dumnezeu; el simte clar, cum Cuvântul îl condamnă, îl declară vinovat și total necorespunzător pentru prezența lui Dumnezeu. „Apa” este deci expresia Cuvântului, așa cum ea lucrează în sens moral asupra sufletului și convinge pe om de necurăția lui, și nu numai îl curăță. Aceasta este primul lucru: lui i se dă o natură nouă, pe care el nu a posedat-o înainte. Vedem deci în primul rând mai mult

partea exterioară, dar apoi și caracterul lăuntric al acestei lucrări dumnezeiești: „Numai dacă cineva este născut din apă și din Duh.”

Probabil este bine să cităm aici unele locuri din Scriptură, care în feluri diferite dovedesc că acesta este sensul clar al acestui loc. Apostolul Pavel vorbește de exemplu în epistola către Tit, capitolul 3, de faptul că Dumnezeu ne-a mântuit „prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” Intenționat nu vreau să citesc mai departe din locul acesta, căci versetul următor conține deja o binecuvântare mai superioară decât aceea despre care Domnul vorbește aici în Ioan 3. În orice caz se vede o legătură foarte clară cu locul nostru, dacă se presupune că „spălarea nașterii din nou” este o altă folosire a apei și un alt tablou; și totuși nașterea din nou este o expresie care stă în armonie deplină cu adevărul despre care Domnul vorbește aici și pe care vrea să-l facă clar lui Nicodim. Dacă noi citim în epistola lui Iacov (1,18): „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului ...”, noi găsim și acolo începutul unei vieți, care mai înainte nu era. Dumnezeu nu numai ne-a luminat; El nu numai ne-a revelat gânduri, puncte de vedere și adevăruri, nu, este un fel cu totul nou de viață, o natură cu totul nouă, pe care sufletul niciodată mai înainte nu a posedat-o. „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului.” Găsim aici nu numai nașterea din partea lui Dumnezeu, ci și „Cuvântul adevărului” ca instrument de care Dumnezeu Se folosește. El stă clar în legătură cu „născut din apă” al versetului nostru din evanghelia după Ioan 3. În epistola 1 Petru citim în capitolul 1 versetul 22: „Deci, ca unii care prin ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, dintr-o inimă curată, fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne.” Nașterea din nou are loc prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu este necesar să cităm și alte locuri cu privire la acest punct, despre care pot presupune, că el este bine cunoscut celor mai mulți de aici. M-am gândit totuși că ar fi bine să citez suficiente locuri din Scriptură, ca să arăt cum acest fir străbate scrierile care conțin ultimele și completele revelații ale lui Dumnezeu. Din acest motiv am ales locuri din scrisorile diferiților apostoli. Indiferent dacă scrisorile au fost adresate iudeilor sau păgânilor, dacă a scris Pavel, Petru sau Iuda: adevărul este același. Și este aceeași necesitate de bază pentru toți. Însă în gura Domnului Isus acest adevăr a avut exprimarea cea mai bogată și cea mai completă, forma lui cea mai precisă și totodată cea mai profundă. Acesta mi se pare mie fără îndoială a fi înțelesul comunicării divine din evanghelia după Ioan 3,3.5.

În legătură cu aceasta stă un alt adevăr important. Deci natura nouă se primește prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin acțiunea Duhului Sfânt și este, așa cum am văzut, absolut necesară pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu; așa cum pe de o parte natura veche a omului niciodată, dacă avem voie să spunem așa, nu poate fi spiritualizată, niciodată nu poate fi schimbată sau îmbunătățită așa fel, ca ea să devină în stare să înțeleagă lucrurile dumnezeiești, niciodată nu poate fi transformată prin vreun proces spiritual într-o natură dumnezeiască, tot așa pe de altă parte și natura nouă nu poate deveni mai rea, ea nu va deveni niciodată „carnală” sau vechea natură a omului. Aceasta o spune Domnul cu cuvintele: „Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.” Ce este născut din Duhul, poartă caracterul originii sale. În acest cuvânt ne este prezentat Cel care lucrează, Cel mare, Cel viu, nu numai unealta de care El Se folosește. Consider aceasta foarte important. Căci dacă aici ar fi fost amintită numai apa, respectiv numai Cuvântul, atunci aceasta ar fi lăsat ușa deschisă pentru duhul omului, care în

fond este inclus în expresia „carne”, și aroganța omenească ar fi condus în cele din urmă la un raționalism exagerat de subtil. Însă nu este nimic din toate acestea; „ce este născut din Duhul este duh”. Fără îndoială El folosește Cuvântul lui Dumnezeu; și cu toate acestea omul, dacă o luăm foarte exact, nu este născut din Cuvânt; desigur prin Cuvânt, dar nu numai prin El. Dacă căutăm Persoana activă, importantă, pe Urzitorul, atunci găsim că Acesta este Duhul Sfânt; „născut din Duhul”, spune Domnul.

„Nu te mira”, spune Domnul, „că ți-am zis: trebuie să fiți născuți din nou”. Domnul pune aici accentul deosebit pe faptul că nașterea din nou este neapărat necesară nu numai pentru toți oamenii în general, ci pentru fiecare în parte: „Voi trebuie să fiți născuți din nou”. Aceasta îl face pe Nicodim să pună următoarea lui întrebare: „Cum se poate face așa ceva?” „Isus a răspuns și i-a zis: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu înțelegi aceste lucruri? Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut și voi nu primiți mărturia noastră.” Este foarte ușor de recunoscut că acesta este un cuvânt de o deosebită importanță, deoarece el ne arată ce loc ocupă Domnul Isus în acest capitol. El vorbește ca Unul care este foarte familiarizat cu Dumnezeu; și nu numai ca Unul care Se pune chezaș pentru Dumnezeu, nu, El vorbește cu autoritate dumnezeiască, El cunoaște absolut pe Dumnezeu și este desăvârșit de informat. „Noi vorbim ce știm”, spune El, și sensul acestui cuvânt este o cunoaștere personală, esențială, intimă, nu este o cunoaștere ca aceea pe care o primește un proroc prin descoperirea care i se face; este mai degrabă cunoașterea Unuia care este deplin conștient de Dumnezeu și slava Lui. Acesta pare să fie motivul pentru care El spune în acest verset: „Noi vorbim ce știm”. Numai Dumnezeu, El, Cel care era Dumnezeu, putea deplin îndreptățit să vorbească în felul acesta, și nimeni altcineva. Și Domnul face aceasta, El vorbește în deplina conștiință a cunoașterii Sale dumnezeiești. În același timp El depune mărturie despre ceea ce El a văzut. El era nu numai Unul care a venit de la Dumnezeu și care S-a dus la Dumnezeu, ci era totodată și Unul care, în timp ce era Dumnezeu, a vorbit despre scena slavei, unde El a fost. El era atât la Dumnezeu cât și Dumnezeu Însuși. El avea tot ce se potrivește prezenței lui Dumnezeu. El era nu numai familiarizat pe deplin cu tot ce Îi plăcea lui Dumnezeu, ci și cu sfera în care locuia Dumnezeu.

Deci Domnul vorbește în baza acestei cunoașteri desăvârșite a lui Dumnezeu, pe baza familiarizării cu cerul: „Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut”. Și tocmai de aceea omul nu are nici o plăcere de aceasta, și anume nu numai omul în general, ci și iudeii. Locul lor era pe pământ, și concepția lor, care se baza pe ceea ce Dumnezeu le-a mărturisit lor ca iudei, se îndrepta mereu în spre faptul că Dumnezeu Se va revela *aici*; că Dumnezeu va binecuvânta *aici*; că Dumnezeu va judeca *aici* răul; că Dumnezeu va elibera *aici* pe poporul Său prin judecăți. Dar acum era Unul în mijlocul lor, care era cu totul altfel decât toți care au trăit cândva pe pământ, care era cu adevărat și exclusiv Fiul lui Dumnezeu. Acest Unul ocupă acum, dacă e voie să spunem așa, o poziție care – în măsura în care aceasta este posibilă – este mult mai apropiată decât aceea de a fi recunoscut și iubit de Tatăl pe pământ ca Fiu; căci se poate imagina așa ceva, fără ca El în acest timp să fie în sensul cel mai deplin Dumnezeu absolut. În Persoana Sa găsim unite ambele aspecte: El era nu numai subiectul plăcerii Tatălui, El era Dumnezeu Însuși. Urmare acestui fapt în Dumnezeire nu era nici un singur gând fără El, dacă putem să vorbim despre gânduri cu privire la Dumnezeu; căci, luat în sens strict, Dumnezeu nu gândește, - omul gândește. Dumnezeu nu gândește, - El știe. Așa poseda Isus, Fiul lui Dumnezeu, această absolută cunoaștere, fără să aibă nevoie de vreo revelație; El poseda

această cunoaștere absolută a lui Dumnezeu, cunoașterea a ceea ce se cuvine pentru prezența, natura și Împărăția lui Dumnezeu și le face cunoscute aici pe pământ. Ce loc pentru noi! Ce binecuvântare, preaiubiți frați și preaiubite surori, să fi adus într-o astfel de părtășie, să-L vedem pe El înaintea sufletelor noastre, Acela pe care oamenii cu plăcere doresc să-L tăgăduiască ca Dumnezeu, și Îl tăgăduiesc chiar, și aceasta în mijlocul unui ocean de păcate și fărădelegi, între oameni, care plini de mândrie de propriile lor gânduri sărăcicioase se răzvrătesc împotriva Lui și tocmai prin aceasta dovedesc mereu din nou că ei au căzut și sunt departe de Dumnezeu.

Deoarece tocmai sunt la acest punct, - și el este cu adevărat de importanță mare -, și anume că numai El, Cel care era Om, era în stare să facă cunoscut oamenilor pe Dumnezeu, sunt însă convins, că de fapt Dumnezeirea nu are numai simpla intenție să Se reveleze oamenilor. Planul de mântuire binecuvântat al lui Dumnezeu, drumul Său pentru mântuirea noastră, este pentru noi tot așa de necesar ca să-L cunoaștem pe El, ca și cum este necesar să fim mântuiți. Suntem totdeauna înclinați să privim întruparea Cuvântului, pe Domnul Isus aici pe pământ numai ca un mijloc pentru mântuirea noastră și să privim la rodul lucrării Sale de mântuire; suntem în pericol să prețuim puțin privilegiul nespus de mare de a cunoaște pe Dumnezeu. Și totuși, - să-L cunoști pe El, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis, aceasta este viața veșnică. De aceea niciunde în Scriptură Dumnezeu nu este numit „adevăru”, sau ceva asemănător. Printre raționaliști și necredincioși acesta este un fel de vorbire preferat, și anume pentru că la ei omul are aroganța de a cunoaște pe Dumnezeu prin sine însuși, ceea ce este imposibil; mintea tocmai de aceea niciodată nu-L cunoaște pe Dumnezeu, pentru că ea vrea s-o facă prin propria putere. Dumnezeu este văzut numai în Hristos, și tocmai pentru faptul că eu nu sunt Dumnezeu, eu nici nu cunosc pe Dumnezeu. Dacă eu nu devin părtaș propriei Sale naturi dumnezeiești, eu nu-L pot cunoaște. Acesta este motivul pentru care eu accentuez așa de mult acest adevăr al nașterii din nou. Este vorba nu numai de credință, cu toate că desigur credința este singurul drum spre obținerea noii naturi. Și nu este numai Cuvântul; Duhul Sfânt aplică Cuvântul la noi și ne convinge, ca să vedem; noi suntem total pierduți, dacă suntem lăsați în seama noastră. Noi ajungem la cunoașterea lui Dumnezeu numai prin aceea, că noi devenim părtași unei naturi noi. Noi niciodată nu am fi putut avea parte de natura Sa proprie, atâta timp cât Dumnezeu ar fi fost la lucru numai ca Dumnezeu; căci o Ființă, așa cum numai Dumnezeu este, nu ar fi putut să dea omului ceva din natura ei proprie, dacă această Ființă mai înainte nu a fost revelată în om. Numai prin faptul că un suflet a privit înainte spre Hristos și L-a pus înaintea lui, poate să devină părtaș naturii dumnezeiești și să fie născut din Dumnezeu. Desigur credincioșii Vechiului Testament au fost născuți din Dumnezeu în felul acesta. De aceea Domnul vorbește aici nu în perspectiva viitorului, ci absolut, așa cum o face totdeauna în evanghelia după Ioan, în afară de cazurile când excepțiile sunt numite categoric; cu alte cuvinte, El cuprinde cu privirea atât privind înainte cât și înapoi toată perioada până în Împărăția lui Dumnezeu. Și care este pașaportul pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu? Omul trebuie să se nască din Dumnezeu, sau, așa cum se explică aici, el trebuie să se nască din apă și din Duh.

Și cum face Dumnezeu aceasta? După buna Sa plăcere, în dragostea și înțelepciunea Sa neîngrădite, prin aceea că El Însuși, ca să zicem așa, pătrunde în natura omului, prin aceea că El Se revelează în om și omului. El Însuși rămâne în propria Sa stare, pe care a avut-o dintotdeauna, și omul este total incapabil să pătrundă în această stare, cu excepția acestui drum

binecuvântat; însă acum eu pot, ca om, să cunosc pe Dumnezeu, deoarece El S-a revelat într-un Om. Prin lucrarea Duhului Sfânt eu pot, potrivit propriilor Sale cuvinte, să vin în legătură vie cu acel Om preamărit Isus Hristos, care este Dumnezeu. Și așa se face, că adevărurile dumnezeiești cele mai profunde, care aparent nu au nici o legătură cu tema noastră, se dovedesc esențiale; căci în credința copiilor lui Dumnezeu ele sunt strâns legate între ele; în timp ce suntem uimiți de felul minunat în care I-a plăcut lui Dumnezeu să trimită pe Fiul Său în lume, născut dintr-o femeie, - și cât de ușor ne gândim noi în legătură cu aceasta, că numai problema păcatului trebuia rezolvată – vrem totuși să învățăm, că toate acestea erau necesare pentru o cunoaștere reală a lui Dumnezeu și pentru părtășia cu El. Dacă Lui nu I-ar fi făcut plăcere să Se reveleze în felul acesta prin Isus Hristos, atunci eu nu aș putea cunoaște și savura nimic din Dumnezeu, așa cum pot să fac acum ca și creștin. Sau, așa cum se spune astăzi: atâta timp cât El rămâne „Cel Absolut”, eu nu-L pot cunoaște. Se va coborî El să vină într-o legătură oarecare („relativă”) cu mine? Se va coborî El în starea în care mă aflu eu? Căci acesta este înțelesul simplu al acestui fel de vorbire eronat.

Tocmai aceasta pare să fie intenția Domnului aici. În modul cel mai solemn El accentuează ce I Se cuvine Lui ca Dumnezeu: „Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut.” El era acum venit jos, ca să vorbească oamenilor, și tot așa era și cu mărturia Lui. El depune mărturie despre adevăr, că acesta este singurul drum pentru obținerea poziției binecuvântate, în care noi ne aflăm acum: omul trebuie să se nască din apă și din Duh. Dar cum a fost primită de oameni această mărturie? Omul a fost conștient de lucrurile proprii, de lucrurile din mediul lui înconjurător, unde s-a născut și unde a crescut. El nu s-a interesat de lucrurile lui Dumnezeu; nu, el era un dușman al lui Dumnezeu. El era înstrăinat de Dumnezeu și de aceea nu auzea cu plăcere despre lucrurile dumnezeiești; despre sfera în care totul corespunde Ființei lui Dumnezeu nu voia să știe nimic. Aceasta este înclinația omului natural: „nu primiți mărturia noastră”. Este remarcabil că aceasta se arată imediat după capitolul anterior, în care noi găsim o primire aparent de bună voie a Domnului, - ei au crezut, pentru că au văzut semnele Sale; dar aceasta nu era o primire a mărturiei Sale. Ei s-au plecat înaintea realităților, înaintea a ceea ce puteau vedea și judeca. Și fiecare om gândește puțin mai superior despre sine însuși, dacă face aceasta, căci primirea a ceva pe baza dovezilor vizibile așează pe fiecare om în poziția de judecător; el își face propriile gânduri, le urmărește, decide, și prin faptul că face aceasta se simte mare. Să te așezi în felul acesta pe scaunul de judecător, chiar și atunci când este vorba de minuni ale puterii lui Dumnezeu, aceasta lingușește mândria omului. Însă aici, în cazul nostru, este vorba de mărturia pe care Dumnezeu Însuși o dă.

Și cine nu vede aceasta zilnic înaintea ochilor lui? Atâta timp cât sufletele sunt fără griji, nu se interesează de ce aud. Însă de îndată ce situația devine serioasă, ele încep să întrebe, să cerceteze și să cumpănească. Ori se împotrivesc cu vehemență mărturiei divine, ori o acceptă ca pe ceva lipsit de importanță; ambele atitudini dovedesc că conștiința nu a fost atinsă. Motivul pentru aceasta este ușor de înțeles: dacă Cuvântul a căzut în inimă ca ceea ce și-a dorit inima, atunci el începe imediat să lucreze acolo. Probabil mesajul apare prea frumos, ca să fie primit deja pe deplin; dar în acest caz inima este totuși zguduită, și această neliniște îl face pe respectivul să-și pună alte întrebări. Într-un suflet care dorește să-L primească pe Dumnezeu, este dorința ca aceasta să devină realitate, și ce este mai potrivit decât o astfel de atitudine interioară și Evanghelia minunată? Dacă cineva este total mort în păcate și fărădelegi, asupra unui astfel de om mărturia lui Dumnezeu nu are nici un efect. Într-o astfel de stare este tot așa

de ușor să respingi Evanghelia, ca și mărturisirea ei cu buzele. Indiferența se manifestă ori printr-o mărturisire superficială, fără conținut, ori prin respingere publică și vrăjmășie. Ambele sunt numai forme de exteriorizare diferite ale aceleiași stări de inimă, și anume a necredinței. Dacă dimpotrivă sufletul devine conștient de înțelesul Cuvântului auzit, - și el trebuie să devină, căci o primire comodă, fără angajare, a ceea ce mărturisește Isus, este imposibilă – atunci adevărul primit cu credință adevărată va mișca profund inima și conștiința. Dacă știi că eu sunt condamnat pe drept și că iadul este partea mea, dar că prin harul lui Dumnezeu eu sunt salvat în Hristos de la iad și că în loc de acesta eu voi intra cu Domnul Isus în cer, atunci este imposibil ca eu să rămân rece și indiferent. Acolo unde se întâlnește o credință tradițională, ieftină, lipsită de viață, această credință, care primește totul foarte repede și ușor, dar fără efect asupra inimii și conștiinței, acolo este evident că aceasta nu este lucrarea lui Dumnezeu. Este vorba numai de o convingere pur omenească sau răbufnire de sentimente, fără valoare. În cunoașterea Lui proprie, dumnezeiască, referitoare la mărturie, Domnul vorbește aici de împotrivirea și indiferența cu care este primită mărturia Sa de către oameni. Însă totodată El Se referă la lucruri mai înalte: „Dacă v-am vorbit despre lucrurile pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre cele cerești?” Aceasta ne conduce la un punct important, prin care cele spuse anterior se extind. Dacă este cineva aici, pentru care cele spuse sunt noi sau în afara înțelegerii lui obișnuite, atunci sper că el se va gândi serios la cuvintele Domnului; căci este vorba de adevărul Său, și nu de speculații omenești.

Domnul nostru Isus a vorbit foarte clar despre necesitatea necondiționată a nașterii din nou pentru fiecare care vrea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Noi trebuie să înțelegem că aceasta este valabil pentru toate căile lui Dumnezeu cu omul, atât în trecut cât și în viitor.

Acum însă auzim o altă vorbire. Din momentul în care Domnul Se prezintă ca Acela care aduce această mărturie divină, deplină, pe care omul nu o primește, El vorbește mai detaliat și mai exact despre această binecuvântare. Toți care vor să intre în Împărăția lui Dumnezeu, fie că este vorba de ea în caracterul ei pământesc sau ceresc, aici jos pe pământ sau acolo sus în cer, atunci când această Împărăție va fi instaurată și desfășurată în aceste două sfere, toți cei din această Împărăție trebuie să fie născuți din nou. Un suflet, care astăzi primește Evanghelia, devine născut din Dumnezeu; dar în privința aceasta să se vorbească numai despre nașterea din nou, aceasta nu exprimă nici pe departe tot adevărul. În această secțiune, în care Domnul insistă așa de mult asupra „a fi născut din Duhul”, El vorbește nu numai de simpla naștere din nou. „Dacă v-am vorbit despre lucrurile pământești și nu credeți”, (și pentru aceasta era necesar să fi născut din Dumnezeu), „cum veți crede când vă voi vorbi despre cele cerești?” Cu privire la acestea din urmă, Domnul spune: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.” Prin aceasta El întărește ce a spus mai înainte, și anume că El stă înaintea lor ca Om adevărat, Hristos Cel lepădat, Fiul Omului, și totuși fără nici o îndoială Dumnezeu. El aparținea cerului, sau mai bine spus cerul Îi aparținea. Aceasta era pentru oameni un domeniu cu totul nou, da, totul era aici nou. Ca Unul, născut de o femeie și sub Lege, El a fost văzut și recunoscut pe pământ și în timp, chiar dacă omul L-a respins, cu tot harul Său, puterea și slava Sa. Și cu toate acestea El, Cel revelat în carne, era realmente singurul Fiul la sânul Tatălui; da, chiar și ca Cel lepădat El pretinde a fi „Fiul Omului, care este în cer.”

Să cercetăm atent felul de exprimare. El nu spune numai, că El a fost în cer, - acesta nu ar fi adevărul complet; *El este* acolo; indiferent când și cum este privit, - El este totdeauna „Fiul

Omului, care este în cer.” Poziția Sa ca Om smerit era numai ocazia pentru revelarea unei slave noi pentru Dumnezeu și pentru om, tot așa cum pe de altă parte era punctul de cotitură pentru om, începutul unei cunoașteri cu totul noi și desăvârșite a lui Dumnezeu. Înaintea oamenilor stă Unul care a venit în circumstanțe limitate, cu toate că El era Cel nemărginit, pentru ca ei, oamenii, așa cum erau ei, prin El să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu și în El să vadă pe Tatăl. Pentru aceasta Cuvântul trebuia să aibă efect asupra lor, pentru aceasta ei trebuiau să-L asculte, pe Cel ce este Om, așa cum în același timp este și Dumnezeu. Acesta era har, dar și adevăr; era singurul drum pe care adevărul putea fi revelat. Până în momentul acela era numai o revelare parțială; însă minunăția este, că revelarea deplină a adevărului se găsește într-un Om, - în Unul, care este Dumnezeu, dar este și Om. De aceea gândul că adevărul nu putea fi revelat pe deplin, deoarece Hristos a venit în carne și S-a arătat numai într-o sferă restrânsă, este total eronat. Dimpotrivă, atâta timp cât Cuvântul nu a devenit carne, adevărul nu putea fi deplin revelat. Tocmai în legătura elementelor aparent incompatibile în Persoana Domnului Isus se arată adevărul. „Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” El este singurul care a satisfăcut pe Dumnezeu și I-a creat posibilitatea în dreptate să salveze prin har pe păcătoși, El, Cel care în același timp S-a smerit așa de mult și prin aceasta a glorificat pe Dumnezeu nespus de mult. El este Omul preaslăvit, modelul de neîntrecut al oricărei smerenii, care printr-un cuvânt stinge orice laudă a omului: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer.” El nu numai S-a coborât. Au fost și alții, după cum știm, care prin lucrarea lui Dumnezeu în putere au fost luați în cer; numai Lui I se cuvenea, atunci când a venit ceasul, să intre în cer cu cea mai mare ușurătate și cea mai mare înțelegere de la sine. Și chiar mai mult, - am văzut deja – *El este* în cer. Nu era vorba numai de a intra în cer, nu, El era „Fiul Omului, care este în cer”. Aceasta este specific Lui ca Persoană dumnezeiască, și nimănui altuia; da, este propriu numai acestei singure Persoane divine, și nimănui altuia. Ca om eu nu mă pot ridica deasupra limitelor omenești: duhul omului în sine însuși nu ajunge la Dumnezeu și la lucrurile dumnezeiești. Dumnezeu trebuie să Se reveleze pe Sine, și El o face în Cuvântul Său, în Fiul Său, dar numai prin lucrarea Duhului Său Sfânt. Acesta este motivul pentru care atât Duhul Sfânt cât și Hristos sunt denumiți „Adevărul”; Primul ca putere lăuntrică, Ultimul în sens obiectiv.

După ce Domnul Isus ne-a prezentat în felul acesta Persoana Sa, El ne dezvăluie că este necesară o lucrare, dacă Dumnezeu, fără să lezeze sfințenia și dreptatea Sa, vrea să dea omului păcătos binecuvântarea naturii Lui proprii. El face aceasta prin cuvintele: „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci” – ce? să fie născut din nou? Nu! – „să aibă viața veșnică”. Evident o diferență foarte importantă și elocventă! Aici nu este nevoie de cuvinte mai tari, căci această diferență aproape că nu poate fi exprimată mai elocvent. Doresc să spun încă o dată, că dacă cineva din timpul Vechiului Testament era născut din Dumnezeu sau din nou, fără nici o îndoială avea viață dumnezeiască și această viață era veșnică. Toți credincioșii adevărați de la început și până la sfârșit au viață care durează veșnic. Și totuși ajungem la convingerea, că Domnul aici în înțelepciunea Sa avea un motiv deosebit să facă această diferență așa de clară. Căci acum, pentru prima dată după ce El mai înainte a accentuat necesitatea generală a nașterii din nou, El întemeiază acest adevăr pe lucrarea Sa de răscumpărare, pe moartea Sa ca Fiu al Omului, care a fost înălțat pe cruce, și El nu o numește simplu „naștere din nou”, ci prin felul Său de exprimare a ei El îi dă un sens cu totul nou și o valoare cu totul nouă. Este de la sine

înțeles că El, Fiul, este Cel care dă viața tuturor celor care cred. De aceea pentru mine nu este nici o întrebare, dacă credincioșii Vechiului Testament au fost făcuți vii ca și noi, - foarte sigur ei trebuiau să fie făcuți vii ca și noi, și au fost făcuți. Dintotdeauna a fost numai *un singur* Mântuitor, și de aceea nașterea din nou, de care toți au nevoie ca să poată intra în Împărăția lui Dumnezeu, era facerea parte de viața care este în Fiul lui Dumnezeu, și anume prin Duhul Sfânt.

Și totuși doresc să accentuez cu aceeași siguranță pe baza cuvintelor Mântuitorului meu, că El, când El descrie poziția noastră înaintea Lui, intenționat evită să amestece poziția noastră binecuvântată cu partea tuturor credincioșilor din toate timpurile. El acordă chiar acestui adevăr general valabil și cunoscut, atunci când El îl aplică la noi pe baza lucrării Sale de răscumpărare, o expresie foarte neobișnuită. În ce fel minunat și totuși simplu arată Duhul Sfânt prin aceasta prețuirea pe care El o face Persoanei și lucrării de răscumpărare a lui Hristos, că El pune înaintea privirii noastre această lucrare deosebit de prețioasă înaintea lui Dumnezeu chiar și atunci când El vorbește despre această binecuvântare generală, - generală în sensul că ea este valabilă pentru toți ai Săi din toate timpurile și din toate perioadele divine. Așa îi dă Domnul aici această nouă denumire cu această importanță deosebit de profundă.

Viața veșnică sau tot ce îi corespunde ei este amintită de mai multe ori în Vechiul Testament. Vreau să nu iau în considerare aspectul secundar lingvistic, ci să studiez aceste lucruri din punctul de vedere practic. Eu vorbesc despre o realitate, pe care Domnul nostru o exprimă și care este păstrată în Scrierea inspirată de Dumnezeu ca ceva foarte important pentru noi. Domnul nu Își schimbă felul de exprimare fără un motiv deosebit; El alege aceste alte cuvinte cu intenția ca noi să acordăm atenție diferențierii. Este o dovadă de smerenie și înțelepciune, dacă noi nu o facem?

Conținutul principal a ceea ce se spune în Vechiul Testament despre viața veșnică, mie mi se pare a fi următorul: În Daniel 12, de exemplu, se vorbește despre „viața veșnică”, și „viața pentru veșnicie” se întâlnește la sfârșitul psalmului 133. În aceste ambele locuri „viața veșnică” și „viața pentru veșnicie” stau în legătură cu speranța în revenirea și domnia lui Mesia, cu timpul în care El va instaura vizibil Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Însă Ioan 3 ne revelează adevărul minunat, că slava Persoanei Fiului S-a arătat și pe noi ne aduce deja acum în posesiunea acestei binecuvântări, total independent de desfășurarea puterii și binecuvântării viitoare. Deoarece noi Îl avem pe El, noi nu mai așteptăm altceva. Deci cu toate că Împărăția nu a fost încă instaurată în acest sens vizibil și timpul de binecuvântare mondială nu a început, cu toate că iudeii în loc să se afle sub această binecuvântare sunt încă sub blestem, pe care ei înșiși l-au luat asupra lor prin aceea că au strigat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!”, din care cauză „i-a ajuns mânia lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2,16; aceasta înseamnă pierderea totală a tuturor binecuvântărilor pentru prezent, amânarea Împărăției); cu toate că acestea sunt așa, noi am fost așezați deja acum în domeniul binecuvântărilor dumnezeiești bogate, nemărginite, și anume din cauză că noi posedăm deja acum pe Hristos, și Îl posedăm în acest fel minunat.

Ceea ce pentru noi este așa de atrăgător și plin de învățătură, este faptul că noi avem deja acum mângâierea și bucuria unirii personale cu El. Dacă ar fi numai un a-fi-născut-din-nou, cu certitudine ar fi un har mare; dar nu ar include în sine în mod necesar o astfel de mângâiere și o astfel de bucurie. Fără îndoială noi găsim împlinirea acestor condiții preliminare indispensabile

pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu numai în Hristos și prin Hristos. Dar în acest fel de exprimare nu se cuprinde nimic din unirea cu Hristos; aceasta ar fi profanare și ar însemna desconsiderarea Persoanei Sale. Când deci se aude sau se vorbește numai despre „nașterea din nou”, atunci această exprimare nu ne arată că noi am fost făcuți una cu Hristos; prin aceasta ni se amintește mai degrabă de marea diferență între ceea ce este în Hristos și ce am devenit noi prin har. Însă de îndată ce El vorbește despre „viața veșnică”, atunci eu pot ști: în aceasta eu sunt una cu El. Viața veșnică este partea mea în El, căci El este această viață veșnică, care era la Tatăl. Acum această participare la natura nouă, prin felul în care Domnul vorbește despre ea, nu mai este ceva care face clar prăpastia mare dintre El și noi, ci este ceva care este adevărat despre El și despre noi. Aici nu este vorba numai de a fi adus într-un fel de poziție de părtășie, ca aceea dintre cap și mădulare, (căci în evanghelia după Ioan, strict privit, nu auzim niciodată despre Adunare), la Ioan este vorba de lucruri mult mai profunde, despre părtășia de viață și natură, și nu atât de mult despre unitatea trupului.

Aceasta este ce noi găsim aici; Hristos vorbește aici despre propria Lui revelare, despre propria Lui mărturie divină, și aceasta nu numai în sensul unui instrument potrivit gândurilor lui Dumnezeu, ci a mărturiei unei Persoane dumnezeiești; căci acesta este înțelesul din versetul 11: „noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut”. În toate acestea vedem plinătatea binecuvântărilor, care sunt partea noastră. Lui nu Îi este suficient să spună: „Voi trebuie să vă nașteți din nou”. Aceasta a fost valabil dintotdeauna și a fost necesar dintotdeauna. Cu toate că această binecuvântare în principiu este ca și mai înainte, acum ea este chiar numai prin faptul cum este prezentată, cum El îmbracă binecuvântarea în cuvinte și o aduce aproape de sufletul meu, o mărturie despre realitatea minunată, că eu primesc prin har ce are El și ce este El. El, Fiul, este atât viața veșnică cât și Dumnezeu adevărat. În ce consta pentru noi folosul, că Dumnezeu S-a revelat în El aici în felul acesta? Până în momentul acela El era singur; omul era despărțit de El, într-un întuneric de nepătruns. Însă apoi El, Salvatorul, a murit și a înviat; eu Îl primesc prin credință și știu: „Cine are pe Fiul are viața” și această viață este viața veșnică.

Dacă eu privesc crucea Domnului Isus numai ca baza absolut necesară pentru dreptatea lui Dumnezeu, numai aceasta nu va aduce niciodată sufletului meu deplină pace cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin o reală cunoaștere a lui Dumnezeu, cu toate că ea este prezentarea desăvârșită a îndurării divine față de mine păcătosul sărman, vinovat. De aceea Domnul repetă rezultatul din versetele 13 și 14, dar dintr-un punct de vedere superior: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”, spune Fiul, „că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. În acest studiu până aici nu a fost vorba de dragostea lui Dumnezeu și de lume; a fost vorba numai de intervenția Fiului Omului, care desigur a fost absolut necesară. Tocmai așa cum un om *trebuie* să se nască din nou, ca să poată intra în Împărăție, tot așa *El a trebuit* să fie înălțat pe cruce, dacă trebuia să fie vorba despre o lucrare eficace a dreptății pentru păcătos. Acum însă este vorba de mult mai mult; căci numai prin aceasta Dumnezeu nu putea niciodată să fie mulțumit, - El, Cel care cel mult abia putea fi cunoscut, dacă nu ar fi nimic mai mult decât un „trebuie”. Dar, nu! Eu doresc să văd ce este El, doresc să știu ce simte El; eu doresc să aud mărturia harului Său în Hristos! Trebuia această binecuvântare să fie obținută de la Dumnezeu prin eforturi? Nu, dimpotrivă! Nu iubește El Însuși, da, nu este El dragoste? Ah, eu doresc să ascult mai mult ce are Isus să ne spună, căci cine cunoaște toate acestea așa de bine ca El? Da, El, Fiul, cunoaște desăvârșit de bine pe Tatăl și vrea să-L facă cunoscut, așa cum este El în realitate și chiar așa cum simte El față de lume.

Această revelație minunată a harului și adevărului, pe care Dumnezeu a dat-o în El, în lucrarea Sa, chiar tocmai în Persoana Sa, această revelație El o încununează acum cu această exprimare cu adevărat dumnezeiască: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Cât de minunat este, preaiubiți frați și preaiubite surori, să posezi această viață veșnică și să ști cu certitudine, că noi o posedăm! Și chiar mai mult, că noi o posedăm nu numai ca rezultat greu câștigat al lucrării de salvare, ci și ca rod de bună voie, neconstrâns, al dragostei Sale, care ne-a fost dat prin El, El Însuși fiind subiectul celei mai intime dragoste a Tatălui. Deci în felul acesta Se revelează Dumnezeu aceluia care au meritat nimic mai mult decât mânia, în Darul cel mai mare pe care El Însuși ca Dumnezeu putea să-L dea. Și El face aceasta nu numai pentru că *eu* nu puteam fi binecuvântat sub altă formă, ci pentru că *El* vrea să mă dăruiască potrivit inimii Sale cu cea mai înaltă plinătate de binecuvântare. El mi-a dat această viață veșnică, despre care se spune că este în Fiul Său – și în nimeni altul -, în Fiul Său. În El o văd în chip desăvârșit, și pentru că o am în El, sunt deja aici jos pe pământ capabil să am părtașie cu El.

Desigur este deosebit de binecuvântat să știm că păcatele noastre și suferința noastră au fost înlăturate; dar este nespus mult mai prețios să cunoaștem partea pozitivă a acestei binecuvântări, și anume aceea, de care Dumnezeu Se poate bucura și S-a bucurat, atunci când El a privit pe Isus în umblarea Sa aici jos pe pământ în ascultare și dependență, în lumină și dragoste, și aceasta era de aceea așa de prețios pentru El, pentru că era un Om pe pământ. Această viață dumnezeiască este cea care găsește în inima lui Dumnezeu un așa ecou și care răspunde dragostei Lui, care poate avea parte de toate bucuriile Lui, simte toată durerea, pe care El o simte când vede încăpățânarea omului și stricăciunea lumii, - și noi trebuie să adăugăm – a creștinătății vinovate. „În El era viața.” Ce binecuvântat este, preaiubiți frați și preaiubite surori, că noi, cei care posedăm viața veșnică în Hristos, care s-a dovedit spre bucuria lui Dumnezeu chiar în mijlocul unor astfel de împrejurări, avem dreptul să fim părtași la o viață care a fost probată în tot ce ar putea să intre vreodată în inima unui om. Căci viața, pe care noi o trăim acum în carne, o trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu; noi ne bazăm pe lucrarea Sa de răscumpărare, pe dragostea Lui. Eu sunt creștin, și de aceea nu mai este vechiul eu, ci Hristos, Cel care trăiește în mine. El este atât începutul, cât și ființa, natura acestei vieți noi. Și Hristos este și conținutul, ținta acestei vieți; El este viața veșnică.

Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său și să ne ajute să ținem cu tărie la fiecare adevăr cunoscut, dar și să aflăm că Dumnezeu în dragostea Sa încă Se străduiește să ne conducă la o bucurie și plinătate mai mare, pentru ca noi să cunoaștem mai bine legătura noastră intimă cu Hristos. În aceasta constă toată taina; căci dacă noi facem oarecare progrese spirituale, atunci numai în această direcție. În aceasta constau binecuvântările noastre cele mai bune; veșnicia o va dovedi; eu sunt convins de aceasta. Fie ca până atunci să fim întăriți cu putere prin Duhul Său în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască în inimile noastre prin credință, fiind înrădăcinați și zidiți în dragoste, ca să putem înțelege pe deplin, împreună cu toți sfinții, slava care ne stă înaintea și să putem cunoaște dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, și astfel să fim umpluți de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3)!

Un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică – Ioan 4,1-26

Capitolul anterior ne-a arătat în legătură cu tema noastră acțiunea Duhului Sfânt asupra inimii omului. El ne-a arătat nașterea din nou, nu a naturii omenești, așa cum în mod greșit se presupune de unii, ci nașterea din nou din Dumnezeu, care are loc în om. Fără această naștere din nou din apă și din Duh nu se poate vedea Împărăția lui Dumnezeu și nici nu se poate intra în ea. Numai o natură care vine din Dumnezeu este potrivită pentru Împărăția lui Dumnezeu. Numai natura dumnezeiască este capabilă să cunoască și să savureze pe Dumnezeu. Nici o sfințire din afara omului, și nici vreo lucrare, oricâtă valoare ar avea ea, făcută de dragul lui, nu ar fi suficientă în sine însuși ca să-l facă pe om potrivit pentru prezența lui Dumnezeu. O astfel de lucrare ar fi probabil suficientă pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu cu privire la păcat și să-L glorifice nespus de mult. Realmente aceasta a avut loc prin lucrarea minunată a Domnului Isus la cruce. Doresc însă să accentuez, că nimic din afara omului nu poate face pe păcătos capabil să cunoască și să savureze pe Dumnezeu, dacă la aceasta nu s-ar mai adăuga ceva. Același har dumnezeiesc, care a trimis pe Hristos să înfăptuiască lucrarea de mântuire, Îl revelează pe El acum sufletelor noastre în virtutea Duhului Sfânt prin Cuvânt, și prin aceasta el se naște din apă și din Duh.

Însă mai mult chiar: acum, după ce lucrarea de mântuire a fost înfăptuită, cel care crede este îndreptățit să cunoască și să înțeleagă această lucrare în toată dimensiunea ei. Fiul lui Dumnezeu Însuși folosește o expresie minunată, care cu adevărat este demnă de El, ca să ne dea înțelegere în privința aceasta. Nu este vorba numai de a fi întors la Domnul sau de a fi născut din nou, ci și de a poseda *viața veșnică*. Eu nu contest nicidecum, că nașterea din nou înseamnă în principal să ai *viața veșnică*. Dar mă gândesc că este bine să luăm seama la felul de exprimare, pe care Domnul Isus îl folosește aici. El nu Se mulțumește cu formulări generale sau cu constatări, că toți trebuie să se nască din nou. Nu, El ne arată binecuvântarea, care pornește de la Golgota în caracterul care corespunde Lui; căci El este *viața veșnică*, da, *viața*, care era la Tatăl și care ne-a fost revelată. În felul acesta harul a devenit activ într-un fel demn de Fiul lui Dumnezeu.

Acum ajungem la un alt aspect al temei noastre. Aici este vorba nu numai de nevoile omului, și nici de necesitatea unei naturi noi, pe care el nu o posedă și de aceea el o poate primi numai de la Dumnezeu. Când Dumnezeu trimite pe Fiul Său preaiubit în lume, atunci El nu Se limitează numai la a face pe oameni potriviți pentru prezența Sa. El acționează ca Dumnezeu; El dăruiește nu numai o natură nouă, ci și o putere corespunzătoare, care lucrează în această natură nouă. El dăruiește ceea ce oferă acestei naturi noi putere de a acționa și ceea ce este izvorul oricărei bucurii, care aparține ființei naturii dumnezeiești. Pe scurt, aici este vorba nu numai de posedarea vieții veșnice, - oricât de binecuvântat ar fi acest fapt, căci noi am văzut, că aceasta este expresia cea mai înaltă a nașterii din nou, - ci El ne dăruiește și Duhul Sfânt. Împrejurările în care lucrează Domnul, ca totdeauna, corespund exact a ceea ce Dumnezeu vrea să reveleze.

În capitolul anterior am văzut cum un om (Nicodim) cu o profundă dorință din inimă se adresează Domnului, cu toate că aceasta – cel puțin după sentimentul propriu – nu era ușor. Acum însă ajungem la o altă treaptă a harului pe calea Fiului lui Dumnezeu: în fond El era deja lepădat. În loc ca oamenii să creadă în El din pricina minunilor făcute de El, gelozia fariseilor a

fost provocată. De aceea Fiul lui Dumnezeu pleacă întristat din Iudeea, spre locul unde L-a trimis Dumnezeu. El simțea profund; nici nu putea și nici nu trebuia să fie altfel. În dragostea Lui El trebuia să sufere lăuntric; lepădarea Lui era numai o latură. Îl durea și pentru ei, deoarece ei părăsiseră harul oferit lor; prin faptul că ei nu L-au primit pe El, Mesia al lor, au respins și pe Dumnezeu Însuși. Dar tocmai respingerea Lui Îl determină să reveleze harul Său sub o formă care depășea cu mult tot ce s-a petrecut în Iudeea. O femeie din Samaria – s-ar putea crede că nu era o societate potrivită pentru Mesia – o femeie sărmană din cetatea Sihar, după toate aparențele chiar și în ochii oamenilor o femeie stricată, Îl întâmpină, așa cum El sta singur și obosit de călătorie la fântâna lui Iacov.

El știe să-i atingă inima. El o roagă să-I dea apă să bea. Cu toate că El era Mesia, El nu S-a apropiat ca Mesia, ci ca Fiul lui Dumnezeu, care nu avea nevoie de slava exterioară, dar care simțea nevoia să ofere har. Omul era pierdut, dar Dumnezeu dorea pe omul pierdut; numai El Însuși putea să întâmpine această nevoie a omului. Astfel în dragostea Lui Se umilește și Se roagă pentru apă. Ce nu ar face El, ca să-i câștige inima? Femeia este uimită; căci iudeii nu voiau să aibă a face nicidecum cu samaritenii, și pentru ea El era numai „un iudeu” și ea „o femeie din Samaria”. Cât de îndepărtate erau ambele de adevăr! El spune însă: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: „Dă-Mi să beau!”, tu ai fi cerut de la El și El ți-ar fi dat apă vie.” Dar ea nu a înțeles aceasta. Nu se poate presupune că ea cunoștea *Legea* lui Dumnezeu, chiar dacă ea vorbea despre ea. Și acum – *Darul* lui Dumnezeu! Cine din Israelul privilegiat a înțeles cu adevărat că Dumnezeu era Dătătorul? Ideile, de care ea se lega, îi ofereau un tablou total opus despre Dumnezeu; orice religie omenească Îl privește ca pe Cel care cere. Ea este într-adevăr numai o femeie sărmană, păcătoasă, pierdută. Cu toate acestea posedă o anumită mândrie religioasă și prin aceasta se simte mai presus de alții. Pentru ea în orice caz, ca pentru mulți alții, care ar trebui să știe mai bine, Dumnezeu este totdeauna numai Unul care cere, niciodată Unul care dă, așa cum numai Dumnezeu poate da. La un astfel de gând nu se poate înălța duhul omului, cel puțin în ceea ce el caută pentru sufletul lui. El cunoaște probabil efectul puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu Însuși îi rămâne necunoscut și El nu poate fi cunoscut, decât numai în Hristos, Fiul Său. Aceasta ea nu a învățat niciodată. Ea nu avea nici o idee, cine era Cel care îi cerea: „Dă-Mi să beau”. Dacă ar fi știut cine era El, atunci Dumnezeu ca Dătător ar fi stat măreț înaintea sufletului ei.

Harul era străin lumii ideilor ei; un „iudeu” o ruga să-I dea apă, și ea nu știa nimic despre demnitatea Aceluia, care acum ca Om umbla printre oameni pe pământ; ea nu știa că El era Fiul, singurul Fiu născut; ea nu cunoștea slava Aceluia, care niciodată nu a arătat mai deschis slava Sa ca acum, când S-a coborât atât de mult spre păcătoși; căci profunzimea lui Dumnezeu și a Fiului Său nu se arată niciunde mai clar ca în aceea că din dragoste vine în întâmpinarea păcătoșilor – nu în bunăvoință, ci în adevărată bunătate! În „bunăvoință” este inclus gândul unei binefaceri obișnuite, așa cum se practică în lume; acest cuvânt are pentru mine ceva respingător. În El, Cel care este adevărat și singurul care a revelat dragostea dumnezeiască, nu găsim ceva de felul acesta. În El este dragostea care nu caută motivațiile în afara Lui Însuși, dragostea dumnezeiască în natura ei proprie. Aceasta era Domnul Isus, și ca să arate aceasta, El a fost pe pământ. Ce ar fi putut găsi El atrăgător la o astfel de persoană? Nu, Dumnezeu vrea să dea, Fiul lui Dumnezeu a vrut să Se coboare. La început se părea că El ar fi cerut ceva, dar El a făcut aceasta ca să poată da. Înghițitura de apă, pentru care El S-a rugat, I-a oferit ocazia să-i poată dărui femeii apa vie. Oricine bea din această apă niciodată nu va mai înseta. Realmente aceasta suna ceva nou și străin în urechile ei: „Apă vie”!

Vrem să studiem mai îndeaproape această expresie. Să fi născut din Duhul se deosebește clar de darul Duhului Sfânt; acestea nu au nimic comun unul cu altul. Una este tot așa de adevărată și reală ca și cealaltă. Prima a existat dintotdeauna. De când păcatul a venit în lume, Duhul lui Dumnezeu a lucrat fără îndoială mereu în viața omului. Dar niciodată, înainte ca Fiul să fie revelat, Duhul lui Dumnezeu nu a fost dat, niciodată înainte ca Dumnezeu să ocupe poziția de Dăruitor și ca Fiul din dragoste pentru păcătoși să ocupe locul de smerenie; El a rugat pe o păcătoasă sărmană să-I dea să bea apă și prin aceasta prin harul Său a trezit încrederea la ea. Acest adevăr minunat strălucește mereu înaintea noastră în această evanghelie. Numai așa și acum putea să fie dată apa vie. Nu vrem să trecem cu vederea nici faptul că Hristos este Dăruitorul. Aici nu este vorba nici de Persoana Sa și nici de viața veșnică. Toate acestea le-am văzut deja clar mai înainte, și Scriptura nu se repetă. Chiar dacă este deplină armonie între toate părțile adevărului divin, totuși aici călcăm pe un teren absolut nou, căci noi întâlnim cu totul alte nevoi, noi – și nevoi mai mari aduc har mai mare. Aici nu avem teologi cu renume, ci o femeie sărmană, disprețuită, care nu are nici o valoare în ochii lumii. Însă tocmai ei îi sunt dezvăluite mai mult sau mai puțin adâncimile harului în Fiul lui Dumnezeu.

Femeia este evident total nepregătită pentru un dar așa mare; aceasta nu este de mirare. Nu cred că dacă cineva citește nepărtinitor capitolele 3 și 4 din evanghelia după Ioan și le compară, poate prețui pe învățatul Nicodim mai mult decât pe femeia neștiutoare din Samaria. În primul caz adevărul, asupra căruia Domnul insista, era probabil mai de nelipsit și mai necesar pentru om. Cât de puțin a înțeles acel învățător al lui Israel! Însă în cazul acestei femei, darul apei vii era un adevăr care mai înainte era imposibil să fie cunoscut. El nu se referea la o nevoie omenească generală și nu era un cunoscut bun comun al cunoașterii – nimeni nu putea să aibă vreo bănuială! Când mai înainte a fost dată o așa revelație a lui Dumnezeu și a harului Său, ca aceea pe care Domnul Isus o dă aici în evanghelia după Ioan 4,10 femeii din Samaria? Unde s-a văzut o desfășurare a harului ca aici, unde noi găsim pe Dumnezeu ca Dătător, și pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, care în dragoste Se preocupă cu un suflet care nu posedă nici un fel de dreptate proprie, și unde Duhul Sfânt ne este arătat ca acel Izvor viu al înviorării inimii? Femeia se referă la ceea ce în lumea aceasta este totdeauna refugiul omului – tradiția, moștenirea, „fântâna tatălui nostru Iacov”. Era încercarea de a se sustrage de la ceea ce era pentru ea prea mare, prea profund, prea divin. Însă Domnul Isus a părăsit locul în care poporul Său locuia la umbra rânduielilor date de Dumnezeu, deoarece hotărâri mai înalte urmau să se împlinească. Evanghelia după Ioan nu ni-L prezintă niciodată ca Acela care a venit să aducă ceva țării făgăduinței. Ce este fiecare făgăduință pământească, luată în sens strict? Har limitat, ponderat. El a venit însă în har nespus de mare. Nu era nici un loc, unde sufletul să se poată refugia, totul era pierdut. Dar ce nu face un păcătos, ca să găsească refugiu undeva? Ea ascunde mândria ei și se referă – cu toate că era o samariteancă – la „izvorul tatălui nostru Iacov”. Atât el, cât și copiii lui și vitele lui au băut din această fântână; ce face ea din sine față de acest Isus! Cât de neputincioasă este necredința, cât de repede întunecă ea harul bogat al lui Dumnezeu! Cu toate acestea Domnul Isus ascultă cu răbdare nebunia ei; apoi El răspunde: „Oricui va bea din apa aceasta” - chiar dacă este izvorul lui Iacov – „îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete.” Da, mai mult chiar: „Ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă, țâșnind în viața veșnică”.

Aici viața veșnică este premisă, dar aici se face aluzie la un izvor dumnezeiesc de bucurie, care nu este și nu poate fi viața veșnică în sine însăși. Dimpotrivă, tot adevărul despre această natură nouă, dumnezeiască, ar fi distrus, dacă am afirma că viața veșnică este ea însăși un

izvor. Nu în aceasta constă *nucleul vieții veșnice, căci ea este dependentă în ceea ce privește natura ei*. Însă aici găsim un Izvor, o fântână, din care apa țâșnește permanent. Aici este vorba nu numai de o natură nouă, care tocmai prin faptul că ea descinde din Dumnezeu, se sprijină pe El și în El, pe Altul, își găsește tăria și hrana, ci aici avem un izvor viu de bucurie. Nimic nu arată aceasta mai clar decât tabloul unui izvor, în mod deosebit dacă ne gândim ce se include în expresia „apă vie”; căci aici nicidecum nu avem o premisă absolut necesară pentru o relație cu Dumnezeu. Dacă ar fi așa, ce ar fi atunci cu toți aceia care au trăit mai înainte?

Este vorba de un privilegiu cu totul nou, de o plinătate de bucurie, care se potrivește cu planurile și căile lui Dumnezeu abia după ce a venit Fiul lui Dumnezeu. De fapt nici nu ne putem aștepta la altceva, decât că Dumnezeu va evidenția și va scoate în evidență prin ceva cu totul deosebit venirea Fiului Său, propria Lui revelare în El și executarea lucrării de răscumpărare deosebit de prețioase. Această lucrare de răscumpărare nu este amintită aici explicit, dar ea constituia urmarea smeririi Sale. Ca să accentuăm încă o dată: este de neimaginat că Dumnezeu acest cel mai înalt lucru pe care îl avea în inima Sa să nu-l evidențieze printr-o binecuvântare nouă, printr-o înmulțire și aprofundare a bucuriei celui care crede. Cine cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu va fi de acord cu mine în privința aceasta. Omul poate să pună toate căile lui Dumnezeu pe aceeași treaptă; el poate dărâma monumentele de aducere aminte de harul Său – dar ele toate mărturisesc despre înțelepciunea Sa și despre bunătatea Sa. Chiar dacă omul încearcă să-L degradeze, dacă el îndrăznește să pătrundă în lucrurile divine, totuși Cuvântul lui Dumnezeu rămâne tare ca stânca. Ținta finală a lui Dumnezeu este ca toate lucrurile să fie spre glorificarea Fiului Său. De aceea a fost dată nu numai o natură nouă, când suflete, care prin credința în Numele Lui au fost puse deoparte, au fost născute din nou și prin aceasta au fost făcute potrivite pentru prezența Sa; cu privire la cruce, pe o bază dreaptă El a trecut cu vederea păcatele. Acum însă vine la lumină nașterea din nou pentru credincios în adevărata ei formă și în toată valoarea ei: viața veșnică în Fiul.

Dar aici este vorba de mai mult: pentru fiecare care primește viața veșnică este o putere divină, care este numită aici „un izvor de apă în el, țâșnind în viața veșnică”. Aceasta nu înseamnă numai prezența vieții veșnice, ci și puterea ei. Această putere nu constă atât de mult în natura nouă dată de Dumnezeu ca un râu care curge neîncetat din izvor. Recunosc, că aici nu este încă vorba de Persoana Duhului Sfânt – despre aceasta vorbește Scriptura la timpul potrivit; cu acest adevăr ne vom ocupa mai târziu. Potrivit înțelepciunii și exactității divine fiecare adevăr se află la locul lui corect. Aici nu este încă vorba de întrebarea, dacă Duhul Sfânt este o Persoană divină. Însă în momentul când Fiul lui Dumnezeu părăsește pământul, Duhul Sfânt ca Persoană vine în locul Lui. Vedem aici tot planul divin frumos și clar. Deci noi găsim aici prezentată nu atât de mult o Persoană, ci o putere, care locuiește în fiecare care a primit viața veșnică, pentru ca el să ajungă să savureze pe deplin bucuria pentru harul lui Dumnezeu. Despre aceasta vorbește Domnul, când spune: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă, țâșnind în viața veșnică”.

Să ne ocupăm puțin cu întrebarea ce este omul începând cu căderea în păcat, și ce este dimpotrivă Dumnezeu care S-a revelat în și prin Fiul Său creaturii decăzute, sărmene. Ce schimbări a adus căderea omului? A avut Adam, după ce a fost creat, sete, în înțelesul spiritual al acestui cuvânt? Desigur, nu. Pentru o ființă fără păcat nu exista problema setei. Aceasta ar fi însemnat o lipsă în creație, pe care Dumnezeu nostru nu ar fi putut s-o permită, căci totul era „foarte bun”. Eu cred chiar, că nici setea fizică nu putea să existe. În orice caz eu sunt convins,

că Adam nu a simțit nici o dorință după hrana, pe care nu o avea, în sensul cuvintelor Domnului. El era incapabil să simtă setea, așa cum este ea înțeleasă aici; căci aceasta are ca premisă, că inima este nemulțumită și că ea nu găsește nimic care să liniștească această sete; că în ea domnește permanent dorința după ceva pe care nu l-a găsit și nici nu-l poate găsi. La Adam, pe care Dumnezeu l-a creat inocent, nu era ceva de felul acesta. Mulțumirea lui ca și creatură se vedea fără îndoială, desigur nu în adorare spirituală, dar totuși în mulțumire față de Dumnezeu, a cărui bunătate și înțelepciune el le savura în nenumărate binecuvântări. Dar el păcătuiește și cade, și prin cunoașterea binelui și răului, pe care o primește, începe și acea dorință după lucruri care niciodată nu pot satisface. În această stare se află încă fiecare om decăzut. Cea mai bună formă a acestei dorințe este speranța; fiecare om speră, deoarece el nu poate face altceva. Dezamăgiri repetate și amare din partea lumii acesteia pot face pe om să fie lipsit total de curaj, și totuși – cine nu știe, că speranța, chiar speranța împotriva speranței, continuă să existe. Exact la aceasta a dat naștere căderea în păcat. Privită sub acest aspect, speranța este un imbold permanent spre activitate neîntreruptă. Scriptura spune că omul a devenit „ca Dumnezeu”. Din aceasta s-a dezvoltat acea dorință a omului, de a fi ceva în lumea aceasta; în fond el vrea să ia locul lui Dumnezeu. Desigur Dumnezeu pune granițe acestei aroganțe a omului, și de aceea până acum ea nu a putut încă să se arate pe deplin. Dar ea locuiește în inima omului, și ea se va arăta mai bine – nu, mai rău – când Dumnezeu va lua totul din cale, care o împiedică astăzi; atunci satan va avea mână liberă. Acest timp va veni, și anume repede. Dar începând din ziua căderii în păcat era această dorință în om după lucruri, pe care el nu le are; vedem aici cauza activității lui fără răgaz în această lume pierdută.

În contrast cu aceasta vine Domnul Isus, ca să dăruiască nu numai viața veșnică, ci și „apa vie”; El dă inimii noastre conținut și împlinire, pe care mai înainte noi nu le-am cunoscut, și o putere cu totul nouă, ca să putem savura toate acestea. Ceea ce putea să încurajeze o inimă a avut dintotdeauna numai caracterul speranței în ceva de perspectivă. Credincioșii Vechiului Testament aveau încredere în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. Acum însă a avut loc o schimbare enormă; Hristos a venit, Cel mult așteptat era prezent. Dumnezeu Însuși era prezent în Persoana acestui Om, care, obosit de călătorie, stătea la izvorul din Sihar ca Cel mai de jos, dar care tocmai în adâncimea smereniei Sale a arătat în chipul cel mai minunat dragostea Sa divină. Căci Dumnezeu voia să dea în Darul Său nimic mai puțin decât pe Sine Însuși. Nu numai o natură dumnezeiască, ci El voia să dea și o putere care să locuiască în Om, care este necesară pentru a savura noua natură și tot ce aparține acestei înrudiri minunate, chiar și cu privire la adorarea și lucrarea care aparțin acestei naturi noi.

Găsim aici ce face Dumnezeu, ca să întâmpine atât căderea în păcat cât și urmările ei și să le învingă, și anume nu într-o adaptare sărăcăcioasă la suferința omului, nu printr-un mijloc oarecare sau printr-o reparație – nu, El o face într-un fel, care Îl revelează pe El Însuși, prin care devine vizibilă mărimea și slava Sa. Este harul Fiului revelat în puterea Duhului Sfânt, creștinismul în unele elemente ale sale cele mai simple, cele mai înalte, cele mai însemnate: o Persoană Dumnezeiască S-a coborât la noi în dragoste desăvârșită. Cu adevărat iudeu, dar în afara iudaismului, El roagă o femeie vinovată, care stă înaintea Lui, nu din cauza Lui Însuși ci din cauza ei o roagă, pentru cel mai neînsemnat lucru, pe care ea i-L putea da, pentru ca prin aceasta ea să devină atentă și ca El să-i dea binecuvântarea cea mai mare, nepieritoare, și anume, imediat și pentru totdeauna. Această binecuvântare nu se limitează la o natură nouă, ci aici este vorba de o putere cu totul nouă, prezentă, care locuiește înăuntru, o putere venită de la Dumnezeu și de aceea o putere divină. Noi avem această putere acum, pentru ca noi să putem

să ne bucurăm de ea. EL ne-a dăruit Duhul lui Dumnezeu, El Și-a împlinit cuvântul. Dumnezeu a trimis în inimile noastre Duhul Fiului Său, care strigă, după cum stă scris, „Ava, Tată!” „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”

Noi am primit nu numai viața veșnică, ci mult mai mult decât aceasta, aceasta înseamnă că în afară de darul acestei vieți noi am primit pe Duhul Sfânt Însuși. Observă că în legătură cu aceasta se spune că celui care crede „în veac nu-i va fi sete”. Aceasta nu se spune despre cineva care numai a fost născut din nou, și nici acolo unde noi auzim numai despre viața veșnică nu se vorbește despre aceasta. Când sufletele au fost numai născute din nou (și nimic mai mult), nu putea fi vorba despre această putere. Căci până în clipa când Dumnezeu a dăruit Duhul Sfânt în Hristos și prin Hristos a existat o dorință mare după lucrurile lumii acesteia. Într-un anumit sens Dumnezeu nu a condamnat aceste lucruri, ci El le-a permis probabil din cauza împietririi inimii. Era posibil ca cineva să fi vrut lumea de acum și lumea viitoare – ca să ne exprimăm așa -, o stare pe care și astăzi noi o vedem la aceia care sunt total orbi față de adevăr și sunt neștiutori față de adevăratul creștinism. Credincioșii nu erau priviți atunci ca fiind total morți față de lume și de carne (firea pământească). În Vechiul Testament nu găsim o astfel de vorbire la sfinții lui Dumnezeu, nici la patriarhi și nici la copiii lui Israel. În tot iudaismul vedem dimpotrivă contrariul; mereu o speranță cu privire la Cel care va veni, însă niciodată în același timp o eliberare totală, actuală, de mersul lumii acesteia ca sistem decăzut, expus judecății. Desigur au fost acțiuni ale credinței, care au un interes mare pentru noi, în care credincioșii pe baza harului lui Dumnezeu s-au ridicat deasupra a tot ce îi înconjura. Dumnezeu ne învață prin ceea ce noi vedem la Abel, la Enoh, la Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise și alții. Dar cu toate acestea nu se poate tăgădui, că la acești oameni, ale căror nădejdi nu erau încă împlinite, într-un timp în care credința nu se putea sprijini pe lucrarea de răscumpărare împlinită, era prezentă până la o anumită măsură o stăruință în lucrurile pământești, deoarece pământul acesta nu era total și în orice privință decăzut judecății.

Dar care este astăzi cauza că o inimă nu este mulțumită cu Hristos? Este pur și simplu din cauză că noi nu am primit încă Duhul Sfânt; este din cauză că eu nu Îl am încă pe Cel care vrea să-mi umple inima până la revărsare cu harul lui Isus; și este din cauză, că eu, cu toate că prin lucrarea lui Dumnezeu mă simt atras spre Hristos, nu am ajuns la odihnă deplină în El. Eu mă preocup încă cu mine însumi, mă târăsc încă în mizeria naturii mele vechi, în loc să mă văd făcut una pe deplin cu Hristos, Cel care este viața mea, prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta este cauza, dacă nu sunt mulțumit numai cu El și năzuiesc după lucruri de valoare minoră, lumești și carnale. Și urmarea acestui fapt nu poate fi alta decât una dureroasă: Dumnezeu nu ne este suficient în toată plinătatea harului lui Hristos! Posedarea și conștienta unui privilegiu aduce cu sine responsabilități noi. Mai întâi înseamnă, ca prin credință să iei în posesiune aceasta. Domnul nu va permite ca noi să ne preocupăm cu aceste lucruri numai ca ceva referitor la mărturia noastră, ci El vrea ca noi să ne bucurăm de ele în puterea pe care El ne-a dăruit-o pentru aceasta.

Ce doresc să fac clar este următorul lucru: creștinismul este prezentat aici în mod desăvârșit și corespunzător înțelepciunii lui Dumnezeu; căci mai întâi ne este prezentată natura divină într-o Persoană care este plinătatea ei și expresia ei completă; în afară de aceasta ne este dăruită puterea care ne face capabili să savurăm toate acestea. Eficacitatea speranței, pe care am amintit-o mai înainte, nu se pierde pentru inimă, căci ea cunoaște acum pe Acela, Singurul care este în stare să satisfacă, deoarece El este o Persoană dumnezeiască, „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit”. Dumnezeu nu îndepărtează de la noi speranța, atâta timp cât noi suntem aici; noi

avem nevoie în această lume de un astfel de imbold. Dacă noi în Duhul savurăm pe Hristos, atunci nu vom mai înseta, chiar dacă rămâne speranța. Hristos, pe care Îl doresc, este Același Hristos pe care eu Îl am efectiv deja acum, și niciodată nu voi găsi în acest Unul preaslăvit nici măcar o urmă de schimbare. Desigur, cândva Îl voi cunoaște mai bine și Îl voi preamări mai mult, căci eu voi fi într-o stare în care slăbiciunea mea a încetat să existe și chiar trupul meu va fi nepieritor și glorificat. Nimic nu mă va mai neliniști, deranja sau îmi va întuneca privirea. Voi vedea, că El este același Hristos care deja acum mă iubește în chip desăvârșit. Nu este o binecuvântare să ști că sufletul nostru Îl posedă deja acum pe pământ așa cum va fi în curând acolo sus? Deci cu toate că noi pe de o parte putem să ducem dorul după ceva – și aceasta este bine pentru noi -, pe de altă parte este tot așa de adevărat că inimile noastre au ajuns la odihnă. Deci noi nu am pierdut speranța ca un fel de motor de antrenare, așa cum el este necesar în această lume ruinată. Dar speranța trebuie să se termine, căci ambele, credința și nădejdea, au ca premisă starea nedesăvârșită a lucrurilor care ne înconjoară în această lume decăzută. Subiectul minunat al nădejzii pentru inima noastră înnoită este Hristos revelat credinței noastre. Noi suntem binecuvântați corespunzător desăvârșirii lucrării Sale, și prin aceasta conștiința noastră și sentimentul nostru au găsit odihna deplină. Chiar dacă vechea creație continuă să existe și noi rămânem cu trupurile noastre în această creație veche, totuși nădejdea este pentru noi un imbold frumos pentru dragoste activă. Nu sunt toate acestea demne de Dumnezeu nostru? Și nu acționează Dumnezeu cu copiii Săi corespunzător dragostei Lui desăvârșite, că El ne-a binecuvântat în felul acesta în Hristos și cu Hristos?

Nu trebuie acum să intru în detalii cu privire la ce are nevoie un suflet în starea lui de păcătoșenie. Centrul omului se poate ajunge numai printr-o conștiință trezită. Și totuși este frumos felul în care Domnul dă acestei femei mai întâi dovada dragostei Lui, înainte ca El să vorbească conștiinței ei. Se are impresia că conștiința nu poate suporta să fie cercetată, dacă mai întâi ei nu i s-a dat mărturia dragostei. Desigur o astfel de mărturie a dragostei în sine însuși nu este suficientă pentru un păcătos; în conștiința lui trebuie să se petreacă ceva, și aceasta găsim noi aici.

Foarte important este acum relația dintre acea putere minunată a Duhului – Izvorul divin al bucuriei în suflet – și acea adorare, despre care această femeie întreabă pe Domnul Isus, fără să îi fie clar ce temă pune ea în discuție. Desigur a fost pentru ea un fel de manevră de deviere; probabil prin aceasta ea a vrut să anestezieze conștiința ei, care într-adevăr a fost atinsă, dar care încă nu era gata să se plece pe deplin înaintea lui Dumnezeu. Oricare ar fi fost motivul ei – și fără îndoială erau multe motive diferite, așa cum cunoaștem foarte bine de la noi înșine – totuși prin aceasta ies la iveală aspecte foarte importante și binecuvântate ale darului Duhului lui Dumnezeu, care slujesc la zidirea noastră sufletească. Căci noi suntem nu numai subiecte ale dragostei lui Dumnezeu, avem nu numai viața veșnică și nu numai am primit Duhul Sfânt, ci în toate acestea Dumnezeu are în vedere un țel înalt cu noi, da, atât cât înțeleg eu, în mod necesar cel mai înalt țel, și anume ceea ce se înalță spre El, și nu ceea ce coboară de la El: noi avem un loc al adorării, și noi avem un loc în slujirea pentru El. Adorarea și slujirea sunt exact cele două lucruri în care Duhul Sfânt ne introduce și în care El ne conduce, prin aceea că El lucrează ca un izvor de apă, care țâșnește în viața veșnică.

Pe primul loc stă adorarea adusă lui Dumnezeu, tatăl; ea este privilegiul nostru cel mai înalt. Așa trebuie să fie – cum ar fi altceva posibil? Însă noi ne găsim încă într-o lume în care se pierd suflete și în care multe alte suflete, chiar dacă nu se pierd, suferă necazuri și au nevoie de slujirea din partea noastră. Mă refer prin aceasta la copiii lui Dumnezeu în starea actuală a

creștinătății – și aici sunt cu adevărat multe nevoi. Lucrarea harului are aici jos un câmp larg de activitate.

Doresc acum să mă ocup numai cu legătura importantă dintre Duhul Sfânt și adorare, pe care Domnul Isus o explică aici. „Părinții noștri”, spune femeia (și prin aceasta ea apără foarte hotărât părerea ei), „s-au închinat pe muntele acesta, și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii”. Isus îi zice: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina pe muntele acesta, nici în Ierusalim”. În prezența Fiului lui Dumnezeu dispar astfel nu numai sistemele religioase false, ci și tot ce avea ca revelații parțiale justificare divină, și anume nu numai muntele Samariei, ci chiar și Ierusalimul însuși. Cum se poate așa ceva? Nu putea fi altfel! Cum ar fi putut chiar și Ierusalimul să justifice în continuare locul lui privilegiat, după ce el L-a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu? Ierusalim, cetatea Marelui Împărat! (Psalm 48,2; Matei 5,35) Dacă Marele Împărat ar fi fost primit ca atare, atunci El ar fi ocupat locul Său corespunzător vechilor făgăduințe. Dar tocmai aceasta n-au vrut-o ei, și de aceea El a întors acum spatele Ierusalimului. El a fost lepădat tocmai de aceia care aveau pretenția că sunt cei mai buni și mai înțelepți din popor. Prin aceasta ni se pune clar înaintea ochilor plinătatea harului lui Dumnezeu, și în afară de aceasta ni se arată că și aici harul și gloria sunt strâns legate împreună. Acest păcat îngrozitor a lezat gloria Sa, dar el a oferit harului lui Dumnezeu ocazia să lucreze. Să nu ne înșelăm! La Dumnezeu nu găsim nici o indiferență față de vreun păcat oarecare. Cu toată dragostea Sa față de poporul Său încărcat de vină, El înfruntă totuși orice dezonorare a Fiului Său. El nu poate tolera nici cea mai mică defăimare a Fiului Său, nici măcar atunci când este vorba numai de interesele Bisericii Sale aici pe pământ. În afară de aceasta omul religios a dovedit lipsa totală de valoare a orânduinelor: ele nu au satisfăcut nici propriile lui nevoi și nici nu au contribuit la gloria lui Dumnezeu.

Femeia a auzit la ce se poate aștepta de la Mesia, atunci când El va veni. Ea nu bănuia cătuși de puțin că El Însuși îi vorbea. La El nu se vedea nimic în exterior din măreția gloriei Sale sau din poziția Sa de Judecător divin. Ca Împărat probabil ar fi trimis oștirea Lui și ar fi ars până la temelii Ierusalimul; ca Fiul însă El nu trebuie să spună acum nimic altceva decât aceste cuvinte: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și adevăr.” El, Cel care printr-un cuvânt a creat toate lucrurile, șterge – așa cum I se cuvine – printr-un cuvânt Ierusalimul ca centru al adorării pe pământ. Repet: nu numai sistemele religioase false cad sub sentința judecății lui Dumnezeu, ci și ceea ce se baza numai pe o revelație parțială și se preocupa numai cu omul pe pământ, sau mai exact spus, se potrivea numai pentru primul om; trebuie să dispară, pentru ca Fiul să rămână – Fiul lui Dumnezeu. „Voi vă închinați”, spune El, „la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei.” În Samaria domnea aroganța și necunoașterea; Domnul nu tăgăduiește nicidecum superioritatea lui Israel. Dar să nu trecem cu vederea, că Domnul Isus vorbește în felul acesta numai atunci când El este în afara lui Israel. El protejează pe iudei de dușmanii lor, cu toate că ei L-au lepădat. Ce har! Însă acum a venit timpul pentru lucruri mari. Mereu vom găsi lucruri asemănătoare în căile minunate ale lui Dumnezeu. Domnul lepădat nu neagă poziția de onoare a iudeilor, atunci când ei au folosit-o împotriva Lui. El nu bagatelizează făgăduințele și El nu uită cătuși de puțin realitatea mare și importantă, pe care s-a bazat orice binecuvântare dată până atunci: „Mântuirea vine de la iudei”. Însă El adaugă: „Vine ceasul” – și în timp ce accentuează aceasta, El Se referă categoric la ceasul care venise deja – „și acum a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și adevăr; căci și Tatăl caută astfel de adoratori.” Când Dumnezeu a dat Legea Sa, El a făcut-o în concordanță cu

relația în care poporul Său stătea față de El; Legea cuprindea rânduiești morale pentru carne. Acum are loc această schimbare uriașă: acum, când Mesia a venit și a fost lepădat, Tatăl cheamă și Își formează fiii prin El, Fiul, și le dăruiește Duhul Sfânt, Duhul filiațiunii, pentru ca ei ca adevărați închinători să fie în stare să se închine Lui în duh și adevăr; căci Tatăl caută astfel de închinători.

În comparație cu toate acestea, ce valoare mai au cele pământești, care probabil impresionează solemn ochiul și urechea, și ce Îi aduc aceia care pretind că se închină Lui? Ce înseamnă adorarea adusă de o mulțime de popor, de o națiune întreagă, ori de unde ar veni ea? Nimic altceva decât o contradicție publică în prezența Fiului lui Dumnezeu; și nu numai o opoziție față de El, cu toate că aceasta ar ajunge să întristeze profund o inimă care Îl iubește. Cuvântul lui Dumnezeu arată cât de serios este să te joci cu lucruri care se referă direct la Duhul Sfânt. Duhul mărturisește și astăzi pe Fiul Omului, după ce El a fost lepădat de oameni, dar a fost înălțat de Dumnezeu; și tocmai de aceea Dumnezeu acordă valoare și demnitate Numelui Său, deoarece El, Fiul, este disprețuit de ei din cauza harului și smereniei Sale. Și Duhul este disprețuit, deoarece El mărturisește despre Fiul Omului, care este disprețuit de oameni. Ce demonstrație impresionantă a ceea ce este Dumnezeu și ce este omul!

Nu vedem noi în zilele noastre cum omenirea este mânăată de duhuri rele și în orbirea ei năzuiește să răstignească din nou pe Fiul lui Dumnezeu și să batjocorească pe Duhul harului? Se urmărește cu lăcomie cele mai incredibile aberații ale superstiției, și aceasta o fac nu numai aceia care sunt socotiți neștiutori, ci o fac mulți care se fălesc că au cunoștințe, pregătire și au pretenția că o fac chiar cu Biblia. Cu toată mărturia așa de clară, cum o avem în evanghelia după Ioan 4, unde noi auzim cuvintele lui Isus Însuși, acești înșelători își arogă dreptul de a fi poporul lui Dumnezeu, în timp ce ei se închină lui Dumnezeu într-un fel care se dovedește clar a fi o sectă lumească. Orbi, obraznici și total fără grijă leapădă tot ce spune Mântuitorul aici, pornesc la luptă împotriva Duhului lui Dumnezeu.

Numai cine posedă viața veșnică este capabil să se închine, dar și el poate face aceasta numai pe baza puterii Duhului Sfânt dăruit să locuiască în el. Cine are pe Fiul, are viața, și Duhul Sfânt este pentru un astfel de credincios un izvor lăuntric de bucurie; El conduce la cunoașterea și adorarea Tatălui. O altă adorare, care să-i placă lui Dumnezeu, nu există astăzi; Tatăl nu caută o altă adorare decât aceasta. Vreau să vă pun tuturor întrebarea: ești tu un astfel de adorator? Bucuria caută totdeauna părtășie. Supărarea și îngrijorarea conduc la singurătate și ele sunt luate în seamă numai de Acela care este capabil să simtă cu adevărat, să ajute și să elibereze cum nimeni altul nu o face. Bucuria însă devine cu atât mai profundă și se revarsă cu atât mai mult cu cât ea este împărtășită cu alții. Nu vei experimenta aceasta înainte ca să îți se dăruiască Duhul Sfânt.

Vedem cum toate adevărurile stau în legătură unul cu altul. Atâta timp cât sufletele au fost numai născute din nou, unul se putea afla aici, altul probabil dincolo; speranța inimii lor și dorința după venirea lui Hristos îi făcea deseori să izbucnească în tânguire înaintea lui Dumnezeu. Strigătul și suspinul lor cu privire la lunga așteptare se urca spre Dumnezeu, și deseori au implorat ca El să trimită cât mai curând pe Cel făgăduit. Acum însă El a venit în harul divin, a anulat păcatele noastre și prin aceasta ne-a dăruit viața veșnică. În afară de aceasta noi posedăm o putere corespunzătoare acestui Dar al lui Dumnezeu; o putere, care ne face capabili în Duhul Sfânt să ne apropiem de Tatăl; căci prin Duhul atât iudeii cât și păgânii, care cred, au intrare la El.

Bucuria comună și corespunzător adorarea comună sunt caracteristice pentru această revelație minunată a lui Dumnezeu. Aici este vorba despre o strângere, despre o aducere laolaltă de suflete – nu numai despre binecuvântare pentru fiecare în parte în locul unde se află; este vorba (pentru prima dată în istoria lumii) de o alegere în lumea aceasta, despre o strângere – așa cum se spune aici – de o căutare de adevărați adoratori, care împreună își înalță inimile spre Dumnezeu în aducere de mulțumire, admirație și gloriificare. Și de ce? Deoarece toți posedă același Duh, care îi unește spre lauda harului lui Dumnezeu, despărțiți de toți aceia care nu sunt închinători adevărați.

Până în timpul acela toată închinarea era amestecată. Samaritenii se închinau, și nu știau cui se închinau. Pentru iudei era Iehova, Dumnezeul lui Israel, Atotputernicul Dumnezeu al oștirilor, căruia ei se închinau; dar și în acest caz unul stătea aici, celălalt acolo, și până atunci nu a fost nici o încercare de a scoate pe fiecare din starea lui și a-i aduce împreună. Aceasta era și imposibil, înainte să vină Fiul, să înfăptuiască marea lucrare de răscumpărare și să fie dat Duhul Sfânt. Zidul de despărțire exista încă. Dar acum Hristos a venit, și ce ar însemna să mergem înapoi? Ce ar însemna să desconsiderăm pe Duhul lui Dumnezeu? Ce ar însemna să cădem din har și de la adevăr? Putem fi siguri că această decădere mare va veni. Doresc să atenționez sever pe fiecare, și în mod deosebit pe aceia care poartă răspunderea pentru alții: nu lăsați pe copiii voștri, chiar și atunci când nu sunt încă întorși la Dumnezeu, să ia vreodată legătură cu închinătorii falși ai lumii acesteia. Eu nu spun că oamenii, pentru simplu fapt că sunt oameni, sunt capabili să se închine; dar fără îndoială ei sunt responsabili să simtă că ei nu sunt încă închinători adevărați. Este greșit să dai frâu liber copiilor în vreun fel oarecare și să le permiți, deoarece ei nu sunt încă întorși la Dumnezeu, să se amestece cu lumea și să meargă pe drumul lor religios. Vă rog să fiți foarte vigilenți și să nu cedați nici unui argument, fie el chiar numai din curiozitate sau un alt motiv, oricât de rațional ar părea el; căci nimeni nu este așa de iscusit ca diavolul, când este vorba să ofere motive bune pentru lucruri rele.

Nu, dragi prieteni, indiferent dacă sub pretextul a ceva bun sau oricare alt motiv, dacă sunteți solicitați să faceți ceva împotriva voii lui Dumnezeu, totdeauna tratați aceasta ca înșelăciune venită de la acela care odinioară a înșelat-o pe Eva. „Vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în Duh și în adevăr; căci și Tatăl caută astfel de adoratori.” Mai este vreo adorare posibilă în afară de aceea care este valabilă înaintea lui Dumnezeu și pe care El o recunoaște?

Recunosc că harul Lui ajunge și acolo unde tu nu poți merge și nici nu ai voie să mergi; recunosc că harul Lui poate lucra pretutindeni, da, nu știu de ce el să nu lucreze, când pentru cei vii și pentru cei morți se fac liturghii; căci harul lui Dumnezeu nu poate fi reținut nici prin păcat. Dacă ar fi așa, că păcatul ar putea să împiedice pe Fiul, atunci noi ar trebui să găsim aceasta chiar în acest capitol. Tocmai pentru că păcatul era prezent, și pentru a întâmpina pe păcătos și pentru a-l elibera, a venit Fiul lui Dumnezeu. Nu mă îndoiesc de faptul că Duhul harului este încă la lucru. Dar să nu gândim că har înseamnă să tolerezi răul sau să-l tratezi cu indiferență. Dimpotrivă, nimic nu condamnă răul așa de sever și fără compromisuri cum o face harul! Și totodată nu este nimic altceva capabil să elibereze un suflet de rău. Căci în timp ce un Altul suferă judecata, cel vinovat este salvat în adevărata dragoste dumnezeiască – nu numai de la moarte, ci și în puterea vieții Sale, ca Cel înviat dintre morți. Astfel Duhul Sfânt dă putere în spre bine; El este puterea binecuvântării și El oferă și bucurie și savurare a acesteia. El este singura forță eficientă împotriva răului din lumea aceasta.

Aceasta este o realitate care ar trebui să lovească pe fiecare credincios în conștiința lui. Te-ai închinat tu vreodată Dumnezeului și Tatălui tău în Duh și adevăr? Sau până astăzi te-ai mulțumit să participi împreună cu lumea și cu religia ei și să ai plăcere de muzica ei, de arhitectura ei și de ritualurile ei? Tu știi foarte bine, că la acestea oricine poate contribui. Un instrument inventat de om, care nu posedă nici inimă și nici conștiință, joacă un rol foarte important într-un astfel de „serviciu divin”. Corespunzător și lumea este desigur binevenită și ia efectiv parte la închinare. Prin aceasta inevitabil se reintroduc metode și principii în alcătuirea serviciului divin. Apostolul Pavel a descoperit această înclinare deja la credincioșii din Galatia, atunci când ei au reintrodus forme iudaice (Galateni 4). Dar ce ar fi simțit și ar fi spus el, dacă ar fi văzut starea actuală? Ceea ce face timpul nostru așa de serios, este faptul că această stare ia forme tot mai rele de la o zi la alta. Această evoluție nu se va opri, înainte să vină acel sfârșit îngrozitor, când Domnul Isus va fi revelat din cer, ca în flacără de foc să facă răzbunare la aceia care nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Nu este scopul salvării noastre acela, că noi deja acum ne închinăm în Duh și adevăr?

Orice inimă, care nu are nici o dorință care nu s-a împlinit în El, va dori să-L laude, și anume în părtășie cu toți aceia care sunt la fel de binecuvântați. Ea va refuza să se unească cu aceia care sunt încă neștiutori cu privire la har și la păcat, și de aceea nu pot avea părtășie nici cu Tatăl și nici cu Fiul. Dorința Lui va fi, ca această adorare să aibă loc numai în puterea pe care Dumnezeu o dă prin Duhul Său pentru aceasta. Căci în acest scop Dumnezeu a trimis pe Duhul Sfânt din cer. Cum ar putea cineva care cunoaște această putere, care conduce pe copiii lui Dumnezeu în adorarea lor, să fie mulțumit cu o altă călăuzire în afară de cea a Duhului Sfânt, care lucrează suveran în Adunare prin cine vrea El? Fiul lui Dumnezeu, care revelează pe Tatăl, este punctul central al oricărei adorări; premisa necesară este darul Duhului Sfânt ca puterea din noi, care ne face capabili să ne bucurăm de Dumnezeu și să-L preamărim așa cum I se cuvine. Ea este numai pentru adoratorii adevărați, care cunosc pe Tatăl. Un fel de adorare inferioară este preocuparea cu sine însuși și cu alții și permanent să cântăm numai despre privilegiile noastre proprii.

Zidirea de sine, oricât de prețioasă este ea, nu este adorare, căci ea se adresează credincioșilor, și nu Tatălui și Fiului. Desigur învățătura dată la locul ei este foarte binevenită, și recunosc, că sufletele noastre sunt înviorate și zidite când noi ne preocupăm în adorare cu Tatăl Domnului nostru Isus; dar rămâne de asemenea adevărat că lauda noastră comună, care se înalță spre Dumnezeu, trebuie să fie totdeauna ținta propriu-zisă a adorării, în timp ce la slujire harul și adevărul lui Hristos coboară oarecum pentru ca sfinții să fie zidiți. Chiar și aducerea de mulțumire, cu toate că este o parte veritabilă a adorării, mi se pare a fi forma cea mai de jos a adorării creștine, și anume de aceea, pentru că ea este expresia bucuriei noastre pentru ceea ce *Dumnezeu a făcut pentru noi* și nu pentru ceea ce este El Însuși. Pe cât este de adevărat și rămâne adevărat, că noi ar trebui să avem sentimentele care se cuvin pentru ceea ce El a făcut *pentru* noi, totuși noi ca și copii ai Lui suntem așa de binecuvântați, că noi ar trebui să ne deschidem inimile la revelațiile Duhului, ca să cunoaștem *ce este Dumnezeul nostru în Sine Însuși*, și să ne bucurăm de El pentru aceasta. Toate au locul lor; Dumnezeu cunoaște starea sufletelor noastre, și noi avem voie să aflăm cum El ne conduce efectiv prin Duhul Său Sfânt.

Frați și surori, doresc să mai spun altceva pe scurt. Domnul nu spune, să adorăm pe „Tatăl”. El ne face cunoscut, că „Dumnezeu este Duh; și cine Îl adoră pe El, trebuie să-L adore în duh

și în adevăr”. Foarte sigur, adorarea creștină nu este o chestiune de forme, dar de aceea ea nu este mai puțin reală, pentru că este spirituală. Sunt ocazii în care Duhul lui Dumnezeu călăuzește adorarea adusă de Adunare în mod deosebit spre Fiul, și sunt alte ocazii, pe care nici nu trebuie să le amintesc, când Tatăl stă pe prim plan. Se poate întâmpla că Hristos stă în mod deosebit pe prim plan ori în caracterul Său ca Domn, ori în harul Său, ori că odihna noastră desăvârșită în Dumnezeu este gândul dominant la adorare. Prin aceasta nu vreau să spun că una din aceste forme exclude pe celelalte, ci numai că deseori se simte cum un aspect sau altul al binecuvântărilor noastre oferă sunet și caracter adorării. O liturghie este desigur oarbă pentru aceste diferențe și ar lipsi-o de conținut. Realmente sufletele nu pot recunoaște și prețui aceste diferențe acolo unde darul și acțiunea Duhului Sfânt nu au pătruns.

Desigur totul este numai har. Nu cunosc altceva care să arate mai bine cât de bogat binecuvântați suntem noi, ca faptul că noi nu numai cunoaștem pe Tatăl și avem voie să ne bucurăm în El, ci și că noi, așa cum spune Romani 5,11, ne lăudăm în Dumnezeu. Deoarece noi suntem împăcați cu El și prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat, cunoaștem dragostea Sa, ne lăudăm cu El ca *Dumnezeu*, și anume din simplul motiv, pentru că noi știm că întreaga natură sfântă a lui Dumnezeu, cerințele sale morale au fost așa de desăvârșit împlinite și satisfăcute, că noi în Isus Hristos, Domnul nostru, suntem binecuvântați pentru toată veșnicia și prin aceasta știm că în Dumnezeu nu mai este nimic care în dreptate să nu se desfășoare pentru totdeauna în favoarea noastră. EL, Cel care urăște răul și îl detestă pe deplin în natura lui, și de aceea nu poate tolera nimic, despre care El știe, așa cum știm și noi, că răul mai este în noi, a fost glorificat așa de desăvârșit prin Hristos cu privire la noi, că El se poate odihni acum cu dragoste deplină. Noi ne putem acum apropia de El cu bucurie nesfârșită și cu mulțumire. Nu că acum orice act de disciplinare a noastră ar fi de prisos; aceasta ar fi cu siguranță o pierdere și un pericol pentru noi, atâta timp cât noi suntem în carne pe pământ; dar disciplinarea, de care avem parte, vine acum de la el ca Tatăl al nostru (compară cu Evrei 12 și 1 Petru 1,17). Fără îndoială Tatăl nostru este Dumnezeu, dar este important pentru noi să înțelegem diferența între natura lui Dumnezeu și relațiile noastre cu El, corespunzător învățăturilor Scripturii. Este de mare importanță să cunoaștem această relație intimă cu Tatăl, care, așa cum ne face cunoscut Ioan, este caracteristică tocmai pentru copilașii familiei lui Dumnezeu. Pe de altă parte – ce măreț, că triumful salvării constă în aceea că noi am obținut pace cu *Dumnezeu* și avem voie să ne lăudăm cu El, căci toată Ființa Sa acum în Isus și prin Isus poate să se odihnească și în noi.

Astfel ne bucurăm că El este Tatăl nostru – și aceasta pe drept; însă cu aceasta se leagă pericolul că noi ne mulțumim cu aceasta și pierdem din vedere odihna noastră adâncă și desăvârșită în Dumnezeu (1 Petru 1,21). Prin aceasta vreau să spun, că acolo unde inima nu s-a supus pe deplin dreptății lui Dumnezeu, nu se va înțelege în totalitate profunzimea salvării, așa că în mod obișnuit este mai multă încredere în relația cu *Tatăl* și nu are loc o relație reală cu Dumnezeu ca *Dumnezeu*. În felul acesta ia naștere o lipsă în prețuirea lucrării lui Hristos, și atunci de cele mai multe ori lipsește foarte mult înțelegerea slavei Sale. Însă acolo unde pătrunde lipsa în credință și în starea inimii, aceasta se recunoaște totdeauna prin lipsa de îndrăzneală în adorare, precum și desigur prin umblarea practică; căci aceste lucruri sunt strâns legate unul de altul. „Fiindcă am primit o Împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem lui Dumnezeu o slujire care să-I fie plăcută, cu respect și cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”” (Evrei 12,28.29). Căci „... și Isus, ca să sfințească poporul cu însuși sângele Său, a suferit dincolo de poartă. Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocorirea Lui. Căci noi n-avem aici o cetate care rămâne, ci suntem în

căutarea celei viitoare. Prin El, deci, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” (Evrei 13,12.15)

Eu nu trebuie să mă scuz pentru aceste remarci generale referitoare la întrebările practice ale creștinismului și adorării. Este bine să vedem cât de mult stau binecuvântările noastre și responsabilitățile noastre în legătură cu darul Duhului Sfânt, nu numai cu nașterea din nou, care a fost și înainte de venirea lui Hristos, ci mult mai mult cu darul Duhului Sfânt ca urmare a revelării Fiului și a lepădării Lui. Am văzut, că aceste binecuvântări au putut avea loc numai prin aceea că Fiul a fost aici pe pământ în smerenie și dragoste și că El dăruiește această binecuvântare atât pe baza gloriei Sale cât și a smeririi Sale. În capitolul anterior am văzut că nașterea din nou nu este legată de un anumit timp și ea este descrisă de Domnul detaliat ca și condiție preliminară universală și necesitate pentru Împărăția lui Dumnezeu, fără ca El să spună vreun cuvânt despre prezența Sa aici jos și despre lucrarea Sa de răscumpărare. Nici până astăzi un credincios cu înțelegere spirituală nu pune la îndoială necesitatea nașterii din nou din căderea în păcat. Credincioșii Vechiului Testament au fost la fel născuți din apă și din Duh ca și credincioșii Noului Testament. Însă în evanghelia după Ioan capitolul 4 ne este arătată o binecuvântare, care a putut fi revelată abia cu venirea Domnului și pe care Dumnezeu în harul Său nemărginit a dăruit-o. Căci – și aceasta este realmente adevărat – părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos! Această binecuvântare se bazează pe lucrarea de răscumpărare, chiar dacă în locul acesta nu este direct vorba de ea. Eu cred că motivul pentru aceasta constă în aceea că harul lui Dumnezeu trebuie prezentat acum în toată plinătatea lui: slava Fiului (tocmai în smerenia Lui) și ca urmare a acestui fapt darul Duhului Sfânt dat celor care cred.

„Râuri de apă vie” – Ioan 7

Tema noastră de astăzi nu se poate despărți de ceea ce am avut în capitolul anterior. (N. tr.: vezi articolul „*Un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică: Ioan 4,1-26*”). Noi nu avem voie nici s-o scoatem din contextul ei de aici din evanghelia după Ioan capitolul 7. Înainte de toate vrem să vedem felul în care Domnul Isus apare aici înaintea privirii noastre. Realmente în aceasta este cuprinsă taina oricărei cunoașteri aprofundate a adevărului lui Dumnezeu. Ea nu este niciodată dată pur sistematic, ci totdeauna în așa fel ca noi să simțim dragostea Sa. Ea constituie totdeauna o parte a acelor revelații ale lui Dumnezeu, care au ca subiect Persoana lui Hristos. Dumnezeu călăuzește totul spre glorificarea lui Hristos. Dacă un suflet prin harul lui Dumnezeu este simplu, dacă nu se falsifică adevărul și el nu este scos afară din contextul lui și locul lui deosebit în cadrul gândurilor de mântuire ale lui Dumnezeu, dacă el nu se desparte de Hristos, atunci el este înțeles corect cu inima și sufletul. Uneori pare apoi ca maturizarea spirituală să avanseze mai încet, în realitate însă acesta este singurul drum de a progresa. Căci cum poate primi cineva binecuvântare care să rămână, dacă nu învață lucrurile de la Dumnezeu Însuși? Atunci păstrăm înaintea privirilor noastre și căile, intențiile și planurile lui Dumnezeu, și adevărul nu numai că va fi primit de la Dumnezeu, în loc să fie primit pe căi omenești, ci el va forma inimile noastre potrivit Cuvântului Său.

Dacă studiem capitolul citit în sensul acesta, atunci vom observa chiar de la început, că expunerile Domnului despre Duhul Sfânt au aici un cu totul alt caracter decât în capitolele 3 și 4 ale evangheliei noastre. Vedem clar un progres, și acest progres constă – ca întotdeauna – în legătură cu prezentarea mai departe a Persoanei lui Hristos. În măsura în care Dumnezeu revelează tot mai mult persoana Sa, crește cunoașterea și relația intimă cu El, și – mână în mână cu aceasta - puterea, pe care credinciosul o primește din Cuvânt. Mai întâi am văzut cât de necesar este adevărul fundamental pentru tema noastră, și anume ceea ce este comun tuturor sfinților din toate timpurile, dar și adevărurile speciale, care vor fi revelate abia cu venirea lui Hristos; - ceea ce este comun, ceea ce se referă la nucleul temei, ceea ce este deosebit cu privire la forma pe care o ia această binecuvântare acum după ce Dumnezeu a revelat pe Fiul Său.

Această bază am văzut-o în capitolul 3. Să privim pe scurt ordinea foarte evidentă și extrem de frumoasă și succesiunea în această evangheligie. Ea începe cu Hristos ca fiind Cuvântul, și anume începând din veșnicie, pe când El era cu Dumnezeu, până la Împărăție; acolo gloria Sa personală este prezentată și înaintea lumii acesteia. În Împărăția de o mie de ani El în puterea Sa va răspândi bucurie, acolo unde a domnit necazul și slăbiciunea, dar El va lua în mâna Sa și judecata, ca să înlăture din cale tot ce a dezonorat pe Dumnezeu în casa Tatălui Său, în Ierusalim, și tot ce a fost falsificat.

Aceasta ne conduce în mod foarte natural la Împărăția lui Dumnezeu, în care Hristos va restaura aici pe pământ onoarea lui Dumnezeu. Prin aceasta se naște întrebarea: Cum poate un om să aibă parte de această Împărăție a lui Dumnezeu? Capitolul 3 al evangheliei noastre dă răspunsul și arată de asemenea că Dumnezeu a avut în toate timpurile din aceia pe care El i-a pregătit pentru această Împărăție care va veni. El dezvăluie și forma deosebit de prețioasă, pe care o ia conferirea acestei naturi noi, după ce El, Fiul lui Dumnezeu, a venit. Efectiv nu există nici o însușire și nici o arătare de har a lui Dumnezeu, care să nu strălucească într-o lumină nouă și mai luminoasă, după ce Hristos a venit. EL este lumina adevărată, și de aceea toate

binecuvântările, pe care oamenii le-au gustat vreodată (și nu trebuie să spun, că ele erau multe), strălucesc într-o lumină, ca și cum ele ar fi absolut noi; cu El ele devin deosebit de bogate, de prețioase, - chiar dacă în ceea ce privește natura lor ele au existat și mai înainte. Toți sfinții, de la primul și până la ultimul, în mod necesar erau părtași unei naturi noi și divine, erau capabili să aibă părtășie cu Dumnezeu; însă acum ei știu că această natură nouă este viața veșnică, ea fiind deja aici partea lor în Fiul.

Dar nici aceasta nu este totul; căci, așa cum am văzut în capitolul 4, Fiul lui Dumnezeu smerit dă Duhul Sfânt (în ceasul care va veni, și acesta este acum), nu numai nașterea din nou prin acest Duh, nu, ci pe Duhul Însuși, care acum este în noi puterea pentru părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Hristos era Cel făgăduit, dar poporul Lui nu L-a vrut. Ca urmare a acestui fapt trebuie chiar și cele mai mari binecuvântări să se retragă, ca să facă loc revelării gloriei Fiului lui Dumnezeu. Cu toate că El a fost lepădat pe când era vizibilă o glorie mică, totuși aceasta are ca urmare, că o glorie mult mai mare va fi făcută cunoscut, da, se poate spune, întreaga glorie a Persoanei Sale, a Persoanei Fiului lui Dumnezeu în har desăvârșit și smerenie desăvârșită pe pământ. Nu așa este El căutat de un cărturar iudeu cu prestigiu, nu, El Însuși găsește o femeie săracă, nedemnă din Samaria și îi dezvăluie harul și adevărul minunat referitor la Duhul Sfânt, pe care El Însuși Îl dă, pentru ca deja aici și acum orice credincios să poată savura părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Prin harul lui Dumnezeu totdeauna a existat nașterea din nou, și va fi totdeauna, atâta timp cât Dumnezeu cheamă suflete să iasă afară din lume; căci omul este un păcătos, mort și necurat, incapabil în natura lui veche să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. Dar acum noi avem un privilegiu, care depășește cu mult această Împărăție și pe care nu trebuie să-l așteptăm. Și, de ce nu? Deoarece acum Dumnezeu, după ce Fiul a fost pe pământ și a fost lepădat de Israel, vrea să-l încununeze cu onoare. Totul trebuie să se plece înaintea Lui, nimic nu este prea prețios pentru El, ca să nu-l poată dărui. Că El, Fiul, a fost aici în har și smerenie, este numai un motiv mult mai mare ca aceasta să fie așa. Inima noastră recunoaște gloria Fiului lui Dumnezeu și astfel prin puterea Duhului Sfânt primește gustul anticipat al dragostei Tatălui; este Duhul Sfânt, pe care Domnul Isus Îl dă și care ne revelează toată această dragoste și glorie.

Vedem cum această binecuvântare nespuse de mare a cunoașterii Fiului și a darului Duhului Sfânt este izvorul întregii adorări creștine adevărate. Ea ia locul a tot ce mai înainte Dumnezeu a rânduit, și desigur cu atât mai mult în locul „închinării” false, rezultate din voia omului.

Acum venim la ceva cu totul altceva. Aici în evanghelia după Ioan capitolul 7 vedem pe Domnul Isus cum El nu mai umblă în mijlocul iudaismului, căci iudeii căutau să-L omoare. Nu numai căpeteniile erau invidioase pe El, nu, ci și poporul însuși, cel puțin poporul din Iudeea, căci despre ei este vorba aici. Ura lor era o ură de moarte; le lipsea numai prilejul potrivit. Nimic altceva nu-i putea satisface, decât numai stingerea luminii lui Dumnezeu, în măsura în care aceasta stătea în puterea lor. Scurt înainte de sărbătoarea corturilor, frații Lui I-au cerut să meargă la Ierusalim, pentru ca și ucenicii Lui să poată vedea lucrările pe care El le făcea. Domnul a fost alungat treptat, treptat din locul omagierii, al serviciului divin tradițional, care avea un nume religios. El lucra acum în mod deosebit în Galileea, și frații Lui erau nemulțumiți din cauza aceasta. Cu plăcere ar fi vrut să primească prestigiu prin Domnul Isus. Ei doreau să profite în lume de faptele Lui mărețe. Cineva, care făcea astfel de fapte, pe care El le-a făcut, trebuia după părerea lor să le facă public. „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.” Așa sunt gândurile omului. Aici aceasta era cu atât mai trist, cu cât aceste cuvinte au venit din gura fraților Lui (după trup).

Ce a arătat tocmai Domnul nostru în capitolul anterior? El a pus securea la rădăcina unor astfel de așteptări; căci mulțimea voia să-L facă Împărat. El le-a potolit foamea. Este posibil ca această minune să le fi amintit de Psalmul 132, căci iudeii vorbeau deseori în sensul acesta despre așteptarea lui Mesia al lor. Ei doreau întemeierea Împărăției, căci Împăratul stătea înaintea lor. Însă Domnul respinge absolut drumul acesta; și pe când poporul insista la aceasta și s-a adresat în continuare Lui, El Se folosește de ocazia oferită de minunea pe care tocmai o făcuse pentru ei, ca să le arate clar scopul adevărat al venirii Sale, și în această evanghelia niciodată nu este gândul sau speranța să fie primit ca Hristos. Desigur Dumnezeu a știut de la început că iudeii vor lepăda pe Mesia, și prorocii au vorbit clar și pe înțeles despre aceasta. Însă El Se oferă, și prin aceasta omul este pus la probă. Atunci când omul nu a trecut cu succes proba aceasta, Dumnezeu a putut să facă lucrări mai mari. Faptul că El a fost lepădat nu era din cauză că El nu a oferit suficiente dovezi ale trimiterii Sale ca Mesia; însă în evanghelia după Ioan El este prezentat în natura Sa divină și în gloria Sa personală veșnică. Astfel El era un repudiat. Planuri divine mai adânci trebuiau să se împlinească – și anume, răscumpărarea prin sângele Său.

Omul nu înțelege aceasta, nu poate și nici nu vrea să învețe, căci chiar și atunci lipsește ceva, când Împăratul este pe pământ, și anume în țara adevărată și în poporul adevărat. Fără îndoială acestea erau premisele pentru tot binele – dacă nu ar fi fost împrejurările -: Împăratul adevărat, poporul adevărat, țara adevărată. Și cum se face aceasta? Din cauză că Dumnezeu nu este în gândurile lor și păcatul nu este judecat. În contrast cu aceasta, Domnul a căutat întotdeauna numai onoarea Aceluia care L-a trimis. Într-o astfel de situație Împărăția ar fi fost pentru El numai o jignire. O Împărăție cu oameni care sunt încă în păcatele lor?! O Împărăție, în care onoarea lui Dumnezeu nu a fost încă restabilită?! Era imposibil ca Domnul să întemeieze o astfel de împărăție. Ideea decisivă în vorbirea Domnului era: în loc să preia Împărăția, El a venit să facă voia Aceluia care L-a trimis; și această voie este, să salveze oameni, să primească pe oricine vine la El, oricât de respingător ar putea fi el. El nu venise să facă voia Lui proprie sau să Se ocupe numai cu acele persoane care Îi erau plăcute. Era vorba de viața veșnică acum și aici, și de învierea în ultima zi. Dacă oamenii erau uimiți de aceste adevăruri minunate, atunci El le aduce un adevăr și mai profund, și anume, că El a venit ca să moară. El spune, că El a venit să-Și dea viața pentru lume. Și mai mult chiar: dacă ei nu mănâncă carnea Lui și nu beau sângele Lui, nu vor avea viață în ei înșiși. În locul așteptării lor a unui Împărat, care trebuia să le aducă ușurare, bogăție și plăcere pentru prezent, vine Fiul Omului coborât din cer și suferind.

Să observăm că în evanghelia după Ioan capitolul 5 El este Fiul lui Dumnezeu, care lucrează în părtășie cu Tatăl și dă viață. Dacă cineva nu Îl primește, acela va fi judecat prin El; căci El este și Fiul Omului, în mâinile căruia Tatăl a pus toată judecata. Însă în evanghelia după Ioan capitolul 6 vedem lucruri mult mai adânci. Acolo nu găsim pe Fiul Omului ca Judecător, ci pe Fiul Omului care a venit să moară, să dea carnea Lui ca hrană și sângele Lui ca băutură. Nimic nu este așa de binecuvântat, nimic nu arată așa de clar ce este Dumnezeu, ce este Hristos în desăvârșita Sa dezbrăcare de Sine, în dragostea Sa. În timp ce El era aici ca Om, această dragoste s-a dovedit a fi divină în chip desăvârșit. Cine altul a venit, în afară de El, ca să moară? Toată gloria împărătească mult așteptată a lui Mesia pălește și dispare pe deplin în fața morții; și aceasta din cauză că în primul rând Dumnezeu trebuia glorificat, pentru că omul trebuia binecuvântat divin, pentru ca el să poată deja acum să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu cu privire la toate acestea și să poată avea părtășie cu Hristos Însuși în dragostea Sa

altruistă și dăruirea Lui față de Dumnezeu. În aceasta se include mai mult decât numai faptul că El moare ca jertfă pentru ei; se include și faptul că te faci una cu El în moartea Sa. Înseamnă, că prin credință intri în moartea pe care jertfa Sa o scrie pe scena întreagă a lumii, da, că însăși gloria mesianică făgăduită trece pentru un timp total pe planul secund. Prin aceasta nu pun nicidecum la îndoială faptul că va veni un timp în care El va lua această glorie și va domni; căci noi toți știm foarte bine că acest timp a fost numai amânat și că Domnul Isus va prelua această domnie chiar într-un mod mult mai minunat și pe o bază mult mai de nezguduit. Este însă clar, că pentru momentul actual înaintea Lui stă moartea, și anume cu evenimentele pe care El le explică aici ascultătorilor Lui.

Deci după ce moartea Sa ca Fiu al Omului a fost prezentată ca bază a părtășiei cu ai Săi, - căci dacă ei nu mănâncă carnea Sa și nu beau sângele Său, nu au viață în ei înșiși, - capitolul 7 ne prezintă sărbătoarea corturilor ca tablou al gloriei făgăduite de Dumnezeu.

Frații după trup ai Domnului Isus L-au constrâns să Se arate public. Cu siguranță, au gândit ei, acum a sosit momentul pentru aceasta! Însă Domnul spune cuvintele serioase: „Timpul vostru totdeauna este gata”. Ei erau din lumea aceasta, ei vorbeau din lumea aceasta, și lumea îi asculta. Însă timpul Lui nu venise încă. O, preaiubiți frați și preaiubite surori, dacă ne-am gândi un moment, cine era Cel care a rostit aceste cuvinte, dacă ne gândim, că era Acela care a creat toate, Moștenitorul de drept al tuturor făgăduințelor, care era îndreptățit să preia totul și să le savureze, - ce frumusețe nemărginită și ce har se cuprind în cuvintele: „Timpul Meu n-a sosit încă!”, și pe de altă parte ce sentință asupra păcătosului este în cuvintele acestea: „Timpul vostru este totdeauna gata”! Ce sentință de moarte asupra tuturor gândurilor omului! Timpul omului este prezentul, el este totdeauna prezent. Acesta este gândul plăcut omului; el iubește să se glorifice pe sine însuși. Aceasta este toată viața lui, pe care o trăiește, motivul tuturor activităților neîntrerupte ale lui. Dar ceea ce face drumul Domnului Isus să fie așa de binecuvântat, este faptul că pentru El nu S-a pus în discuție exercitarea puterii, fără voia Tatălui. Despre frații Lui după trup se spune, că ei nu credeau în El, și cu toate acestea erau convinși de puterea Lui de a face minuni. Deci a nu crede în El nu înseamnă să te îndoiești de puterea Lui; și a crede în El nu înseamnă numai să recunoști că El poate face ce vrea El. Însă necredința lor s-a arătat în aceea, că ei nu știau ce era spre onoarea lui Dumnezeu, că ei nu aveau ochi pentru gloria Sa, că ei evaluau cu totul fals starea lor, nu au văzut absolut nimic din harul care era în Hristos și nu au văzut cum totul din jurul Lui era în opoziție cu El. Însă El Însuși, care posedă toată puterea necesară să schimbe într-o clipă toate acestea, El aștepta după ceasul potrivit. Timpul Lui nu venise încă.

Deci frații Lui merg la sărbătoare, și acolo găsim cum se prezentau toate părerile oamenilor cu privire la Domnul Isus, și cum la iudei domnea aceeași necredință ca și la frații Lui după trup. Ei cârteau; își făceau problemele lor; dar erau numai gânduri omenești, vise ale acelor care nu aveau nici o conștiință față de Dumnezeu. Minte omului niciodată nu se ridică la înălțimea dragostei lui Dumnezeu. Ideile dragostei omului sunt numai idei omenești, nimic mai mult. În ele nu este nici o putere reală, ele sunt la fel lipsite de putere ca și cei care le rostesc și ele poartă amprenta lipsei de dragoste și a morții. La Domnul Isus aceasta era altfel. El avea toată puterea, dar în El era ceva incomparabil mai înalt decât puterea – El era dumnezeiesc în dragostea Sa. Când El a venit, a avut parte de cea mai extremă înjosire, care Îl aștepta, și când au căutau să-L omoare, El a simțit dureros ceea ce mai târziu avea să suporte. Un ochi sincer vede clar aceasta. A existat ceva care să rămână ascuns privirii Sale? Nu a venit nimic, pe care El să nu-l fi primit mai înainte; nu a venit absolut nimic pe neașteptate, și cu toate acestea El nu

a grăbit lucrurile. El a așteptat liniștit pe Dumnezeu; El nu S-a grăbit să meargă pe scena pericolului, a păcatului și a ruinei omului. De asemenea El nu a subestimat ceea ce lumea tocmai voia să facă; era succesul de scurtă durată al lui satan și pierzarea proprie a omului, căci el credea ca prin aceasta să scape de Acela care aici a deranjat totul. Însă în gândurile Lui nu era nimic altceva, decât numai dragoste, Dumnezeu Însuși, căci El este dragoste. Deci Domnul Isus așteaptă până când a început sărbătoarea, și abia după ce ea era în deplină desfășurare, El Se suie și Se arată acolo public, orice ar putea să se întâmple.

Mai întâi El vestește, că El îi va părăsi. Accentuez aceasta, deoarece aceasta are o deosebită importanță pentru acțiunea Duhului Sfânt, despre care doresc să vorbesc în seara aceasta. Darul, despre care este vorba, are ca premisă moartea și plecarea Domnului Isus din lume. El are ca premisă, că El va merge într-un loc, față de care iudeii trebuiau să rămână complet departe. Din acest motiv în ultima zi a sărbătorii, în ziua cea mare a sărbătorii corturilor, ultima sărbătoare a anului iudaic, El S-a sculat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. ...”

Vrem să ne amintim pe scurt ce însemna această sărbătoare: așa cum cei mai mulți dintre noi știu, ea era sărbătoarea care amintea de faptul că poporul, după ce a călătorit prin pustie, locuia acum în țara făgăduită. Această sărbătoare se sărbătorea după strângerea recoltei și după culesul vii. Acestea erau cele două tablouri bine cunoscute ale scrierilor profetice despre cele două forme diferite ale judecării lui Dumnezeu. Mai întâi vine o judecată prin care binele și răul sunt despărțite, - recolta. După aceea vine o altă judecată, care fără îndurare cade peste toți care sunt complet răi și vrăjmași față de Dumnezeu – culesul vii. În felul acesta Dumnezeu voia să dea poporului Său totdeauna o noțiune despre felul când sau cel puțin cum va avea loc eliberarea lui. Era o nebunie din partea lor, să aștepte eliberarea de dușmani, înainte să fi avut loc aceste judecăți. Mai întâi judecata trebuie să fie în deplină desfășurare, și abia apoi slava poate umple scena. Sărbătoarea corturilor era în privința aceasta diferită de toate celelalte sărbători ale Domnului, că ea nu se limita la șapte zile. Ea avea o zi „atemporală”, ziua a opta; ea nu se desfășura pe parcursul unei săptămâni pline, circuitul obișnuit al evenimentelor omenești, care se termina cu sabatul, prototipul odihnei lui Dumnezeu pentru poporul Său și pentru pământ. Dumnezeu nu renunță niciodată în gândurile Sale la această odihnă, care rămâne păstrată pentru poporul Său.

Însă aici Domnul Isus Se arată nu în ziua a șaptea, ci în ziua a opta. Aceasta nu era ziua de odihnă pentru creație, nu, era ziua gloriei învierii Sale. Deci în această zi Domnul S-a sculat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!”

Cât de clar, cât de plin de putere sunt toate acestea! Fără îndoială aici nu este vorba de Duhul Sfânt în caracterul în care El a lucrat dintotdeauna, deja înainte de venirea Domnului Isus pe pământ, în suflete. Aici El nu este nici puterea pentru părtășia cu Domnul Isus, după ce El a venit ca Fiul lui Dumnezeu. Avem aici un ceas, care până în momentul acela nu venise încă, și nici nu putea fi prezent, până în momentul când Domnul Isus va fi părăsit pământul acesta. Aici este vorba de o binecuvântare, care nu putea fi savurată în vreo formă oarecare de vreun om, până când Domnul Isus a murit, da, până când El a înviat și a fost glorificat. Aici stă înaintea noastră în chip minunat și impresionant faptul că gloria personală, nemijlocită a Fiului – nu Împărăția, ci în timp ce El este acum acolo sus – cheamă aici jos pe Duhul Sfânt ca pe o binecuvântare mai presus de toate și care se revarsă, o binecuvântare, care este dăruită aceluia care crede. Deci este ceva absolut nou. Și nu este de mirare! Căci ce sunt sentimentele lui Dumnezeu și acțiunea Sa cu privire la moartea Domnului Isus?! Există vreun cadou, vreun dar,

vreun semn, care să fie suficient de prețios să arate prețuirea Sa pentru această adâncă smerire a Fiului Său?

Domnul S-a bucurat în harul Său să dea Duhul Sfânt celui care crede, pentru ca el să poată savura părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său. Căci altfel cum ar fi putut cineva să guste dragostea și să savureze demnitatea Persoanei Sale? Dacă am afirma, că am putea savura părtășia cu El prin ceva care este în noi, atunci ne-am așeza pe aceeași treaptă cu El. Da, nici măcar o natură nouă nu este suficientă pentru aceasta. Am văzut că singura putere suficientă și potrivită pentru aceasta este Duhul Sfânt.

Însă aici nu avem înaintea noastră pe Domnul în însușirea Sa de Fiul al lui Dumnezeu, ci clar și accentuat ca Fiul al Omului, care a fost definitiv respins și care a murit, a înviat și este glorificat în cer. Și toate acestea, - ține bine minte – înainte să fie executată judecata; înainte să fi fost dată o singură lovitură oamenilor, înainte ca Dumnezeu să fi făcut ceva ca să pună deoparte pentru Sine binele, și restul să-l păstreze pentru judecată, înainte să se fi revărsat mânia Sa peste tot ce urăște El pe terenul religios. Înainte să înceapă toate aceste judecăți, Fiul Omului părăsește lumea și o lasă să-și continue alergarea. El merge în cer și de acolo trimite Duhul Sfânt ca verigă de legătură divină între cel care crede, aflat pe pământ, și El Însuși, Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este deci puterea inimii, ca ea să se bucure în El, Mântuitorul înălțat, să triumfe în El și apoi să mărturisească despre El în apropiere și în depărtare. El este Acela despre care știu că El este al meu, că El este viața mea. El a murit, ca să mă răscumpere și să mă curețe. El a întrerupt legătura cu lumea așa cum este ea, căci El a fost lepădat de poporul, care trebuia să-L primească. Toate făgăduințele pământești au fost anulate pentru prezent, cu toate că Acela care este punctul central al lor, fundamentul lor și țelul lor, așteaptă o altă zi, ca să le împlinească în chip minunat; căci nimic din ceea ce Dumnezeu S-a obligat să facă nu va rămâne neîmplinit, chiar dacă, în ceea ce-l privește pe om, din cauza crucii s-a pierdut pentru timpul actual. Însă Dumnezeu folosește acest timp intermediar, ca să dea ceva nespus mai mare. În loc ca Fiul Omului să instaureze Împărăția Sa universală – în locul vreunei alte glorii în legătură cu pământul vine cu totul altceva, o nouă ordine a lucrurilor, pentru care omul este total nepregătit. Deci în timp ce eu sunt încă pe pământ, - o, cât de prețios este aceasta! – El trimite din gloria Sa Duhul Sfânt, pentru ca eu să fac deja acum cunoștință cu locul unde voi merge; ca să mă familiarizez cu acele bogății cerești, în timp ce sunt încă pe pământ; pentru ca eu să am în mine pe Însuși Duhul Sfânt, care cunoaște foarte bine aceste lucruri; pentru ca El să aducă în legătură cu El, care este deja acolo, orice interes, orice sentiment, orice gând și orice speranță a inimii mele.

Despre aceasta este deci aici vorba. „Și, în cea din urmă zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: »Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.«” Indiferent ce urmează după aceasta, Domnul începe cu nevoia prezentă a omului. Ce este mai periculos în lucrurile divine decât simpla teorie? Pentru noi toți este foarte important să ne ferim de un plan sau de un sistem de adevăruri. Căci noi toți avem o inimă și un suflet, nu numai minte, cu toate că trebuie să recunoaștem, că noi, după ce am venit din toată inima la Dumnezeu, avem voie să ne bucurăm cu inima și cu mintea de lucrurile prețioase ale lui Dumnezeu. Dar trebuie să fie și nevoi reale – „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” Aceasta are ca premisă, că omul începe să simtă lipsa din sufletul său și s-o vadă așa cum o vede Dumnezeu. Dumnezeu îi dă răspuns în Hristos la ceea ce el are realmente nevoie. Căci dacă Dumnezeu lucrează într-un suflet un astfel de sentiment de nevoie, atunci El face aceasta numai pentru a alina această lipsă prin harul Său: „... să vină la Mine și să bea”, spune Hristos. „Cine crede în Mine, după cum a

spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie”. Cine este însetat, bea, și inima lui este satisfăcută prin ceea ce Duhul Sfânt îi dă. Dar Duhul Sfânt nu se oprește la aceasta. Și de ce nu? Domnul era smerit cu inima: El a murit ca fiind respins, dar moartea Lui a făcut ispășire; înviat dintre morți și glorificat în cer, El este acum izvorul oricărei puteri, a puterii Duhului, putere care biruie totul. S-ar putea ca noi să ne aflăm într-o pustie seacă și sărăcăcioasă, dar aceasta face această minune să fie și mai mare. În afară totul rămâne neschimbat. Lumea, nici pe departe nu a devenit mai bună, ea și-a arătat acum mai clar ca oricând caracterul ei adevărat și mai clar decât oricând a fost condamnată. Răul omului pe pământ rămâne același, vrăjmășia lumii față de Dumnezeu a rămas neschimbată. În moartea lui Hristos s-a văzut clar că în nici o privință sentimentele lumii nu erau în concordanță cu Dumnezeu. Și totuși – cu toată această stare de lucruri Duhul Sfânt a fost dat, și anume nu numai ca un izvor de apă vie pentru fiecare credincios personal, ci și ca râuri de binecuvântare pentru tot mediul lui înconjurător. Cât de minunate sunt totuși căile și cuvintele lui Dumnezeu! Cât de demn de Sine Însuși este felul în care El nimicește răul lumii și stinge biruința aparentă a lui satan! Niciodată dușmanul nu a fost așa de complet biruit ca acolo unde el gândea că și-a atins scopul; dar tocmai acesta a fost drumul pe care Domnul a înfăptuit lucrarea Sa de răscumpărare, și pe această bază El a intrat pe acea scenă nouă, de pe care El putea să dea deja acum fiecărui credincios o legătură intimă permanentă cu Sine Însuși, prin aceea că a trimis pe Duhul Sfânt din cer. Prin El se revarsă râuri de înviore în pustia lumii acesteia.

Doresc să pun fiecăruia, care în seara aceasta este aici, câteva întrebări serioase. Ca ce stă Domnul acum, când este în cer, înaintea sufletului tău? În ce relație stai tu cu El? Ai tu numai simpla speranță de a ajunge cândva acolo? Aceasta este speranța fiecărui credincios, și ea este prețioasă și sigură totodată. Da, mai mult decât aceasta – noi vom fi pentru totdeauna acolo la El! Dar nu mai ai nimic altceva decât această nădejde? Nu ai tu deja acum ceva pentru inima ta? Nu este prezentă o putere care ne leagă deja acum intim cu El acolo sus? Aceasta este ceea ce Domnul vrea să facă cunoscut alor Săi aici. El nu dorește ca noi numai să dorim să vină ziua gloriei; El dorește ca inimile noastre să savureze deja acum aceasta. El dorește ca noi să ne însușim deja acum puterea și bucuria legată de aceasta. El dorește să ne conducă deja acum prin lume ca aceia care sunt nu numai unii care primesc, ci unii care dau, și anume potrivit cu toată îndurarea lui Dumnezeu. Toți acei credincioși care în nevoia lor cea mai mare au venit la El, care au băut, acolo unde mai înainte ei au văzut nimic altceva decât numai uscăciune și lipsă, au remarcat că El, cu toate că El nu mai este pe acest pământ, a lăsat nespus mult mai mult decât omul își poate imagina, oricât de grele și de triste ar putea fi împrejurările exterioare.

Astfel acest loc din Scriptură stă clar în contrast cu tot ce ceilalți credincioși și proroci știau mai înainte și așteptau pentru pământ. Cât de clară este diferența față de timpurile Vechiului Testament! Ia nostalgia inimii prezentată în Psalmi, verifică prorociile lui Ieremia, Ezechiel și a altor proroci, - se găsește acolo ceva de felul acesta? Și de ce nu? Nu pentru că ei nu erau binecuvântați din belșug, nu pentru că lor nu li s-ar fi acordat onoare. Unii dintre ei au fost chiar unelte ale inspirației divine. Dar dacă în toate acestea privim experiențele lor reale vom vedea că acești sfinți cu toate aceste perspective pentru un viitor binecuvântat, pentru prezent nu au posedat o astfel de putere pentru adorare și slujire.

Prin aceasta nu vreau să spun că un creștin nu poate astăzi să simtă chiar dureri mai adânci decât a avut Ieremia sau Ezechiel. Hristos, marele Om al durerii, nu ne refuză să avem părtașie cu El în acestea. Da, noi ne dorim o astfel de părtașie cu El în încercările Sale, în măsura în

care inimile noastre slabe sunt în stare să le suporte. În orice caz, un lucru este sigur, și anume, că bucuria noastră cea mai profundă și părtășia cu Hristos merg totdeauna mână în mână cu faptul că noi cu cât ele sunt mai mari cu atât mai mult suntem alungați din lume ca răi, că noi suntem batjocoriți și disprețuiți de lume, chiar mai mult decât acei credincioși ai Vechiului Testament. Nimic din ceea ce a fost făcut unui iudeu nu poate fi comparat cu ceea ce are de îndurat un creștin adevărat. Este foarte dureros, că cu cât se ocupă mai mult adevărata poziție de creștin, - și aceasta nu este altă poziție, decât poziția Domnului Isus Însuși; căci tot creștinismul constă tocmai în aceea, că Duhul Sfânt ne leagă și ne face una cu Hristos -, că deci cu cât mai mult ocupi din inimă poziția în Hristos și cu Hristos, cu atât mai mult ești disprețuit de lume pentru aceasta. Și totuși – ce glorie, ce bucurie, ce binecuvântare!

Dar cum se face, că deseori creștinii sunt deprimați? Nu mă gândesc acum în primul rând la a fi epuizat din cauza oboselii, a grijilor sau necazurilor de pe cale, ci la starea apăsată și descurajată a inimii înaintea lui Dumnezeu și gândurile sărăcicioase referitoare la Domnul Isus. Mă gândesc cât de des credincioșii uită legătura lor cu cerul. De unde vin umbrele, norii, lipsa de înviore și bucurie deplină în El, care de fapt ne aparțin? Vin tocmai din faptul că ei nu privesc în puterea Duhului la Domnul sus în cer, și ca urmare a acestui fapt ei nu privesc lumea ca un pustiu, cu toate că ei probabil pot spune ceva despre râurile de apă vie. Ei uită ceea ce Domnul Isus le-a dăruit. Ei privesc la pământ ca la un loc de dorit. De ce Hristos nu ar trebui înălțat deja aici pe pământ? De ce noi, El și noi împreună cu El, să nu ocupăm deja acum și aici un loc de cinste? Dar nu! Ceasul Lui încă nu a venit, și de aceea nici al nostru, căci noi suntem una cu El. Ceasul omului a însemnat pentru El batjocură, respingere și moarte. Acesta era locul Lui. Și locul nostru este, să nu devenim nimic aici jos pe pământ. Aceasta a fost partea lui Hristos aici pe pământ. Există undeva în lume ceva mai bun care se lasă comparat cu ceea ce Hristos Însuși avea pe pământ? El știa ce era aceasta, așa cum nimeni altul nu putea vreodată să aibă parte; însă noi avem privilegiul prin harul Său cel puțin să ne legăm cu El și astfel într-o măsură mică să învățăm să prețuim valoarea prețioasă a acestei poziții.

Căci acesta pare să fie tocmai țelul pentru care a fost dăruit Duhul Sfânt. Să observăm în acest context expresia: „râuri de apă vie”. Puterea Duhului Sfânt umple inima cu acea glorie, în care a intrat Hristos. Și ce este mai potrivit pentru pustiu, atunci când el se arată în toată ariditatea lui? Unde sufletul nu găsește nimic altceva decât lipsa de fertilitate, unde în zadar se caută pentru creatură o sursă de desfătare, unde nu este nici un loc verde pentru înviorearea ochiului, nici un palmier, sub care să te poți odihni? Când acest simțământ al totalei pustietăți cuprinde inima, atunci aceasta dă naștere la o pregătire lăuntrică potrivită cu voia lui Dumnezeu și la întărire. Întreb: dacă în evanghelia după Ioan capitolul 4 avem Duhul Sfânt ca putere care aduce sufletul în legătură cu Tatăl și cu Fiul și îl determină la adorare, în ce constă atunci binecuvântarea nouă, care ne este făgăduită aici? Fără îndoială ea stă mai mult în legătură cu slujba credinciosului decât cu adorarea adusă de el. „Din inima lui vor curge râuri de apă vie” – un indiciu la ceea ce curge din belșug. Desigur aceasta are ca premisă, că credinciosul prin har este absolut mai tare decât pustia prin care călătorește. În inimile noastre este atunci o putere cu totul nouă, pentru ca să spunem altora ceva prin Duhul care ne umple cu El, Cel care Însuși a intrat în odihnă, și în felul acesta dăruiește odihnă inimilor noastre, prin aceea că face cerul să fie o patrie foarte aproape, în care noi avem intrare prin har, deoarece Hristos este acum deja acolo. În felul acesta Duhul Sfânt leagă deja acum pe cel credincios foarte strâns cu Domnul Isus. Prin aceasta tot ce are lumea de oferit devine un nimic fără valoare. Pe de altă parte devenim conștienți de toate bogățiile, pe care inima omenească nu și

le-ar putea imagina. Dacă ele sunt realmente posesiunea noastră zilnică, atunci știm de asemenea că ele sunt exclusiv rodul harului Mântuitorului, pe scurt, - ceea ce noi avem aici în acest loc din Scriptură, nu este atât de mult Duhul Fiului, care ne face să savurăm propria Sa Persoană și harul Său și dragostea Tatălui, ci mai mult puterea Duhului Sfânt, care este făcută cunoscut prin Omul acela, care a fost înălțat în gloria lui Dumnezeu, și care acum oferă sufletelor noastre cunoașterea vie a gloriei Sale, pe care noi avem voie acum s-o savurăm în El ca parte a noastră, așa că noi suntem umpluți până la revărsare cu ea și putem da altora aici jos pe pământ din bogăția Sa.

Aceasta ne amintește întrucâtva de diferența între „preoția sfântă” și „preoția împărătească” din epistola 1 Petru capitolul 2, chiar dacă aceasta este o altă temă. Doresc să amintesc numai pe scurt aceasta, pentru a face mai clar contextul de față. Apostolul Petru exprimă în locul acesta, că noi suntem îmbrăcați cu această preoție dublă. Cu certitudine aceasta nu este o repetare fără folos. Nu este nici o adunătură de cuvinte care sună frumos, ci o afirmație clară și precisă referitoare la poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Care este deci misiunea noastră ca „preoție sfântă”? Ea constă în aceea, că se aduc jertfe spirituale de tăiere. Într-o așa sfințire te apropii de Dumnezeu, și de aceea auzim aici despre jertfe care sunt aduse Lui. Dar pe de altă parte se spune despre noi și, că noi suntem o „preoție împărătească”. Misiunea ei nu este de a aduce laudă și mulțumire, ci să vestească virtuțile (caracterele alese) ale Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Deci una își găsește exprimarea în aceea, că noi aducem Domnului laudă și mulțumire, cealaltă în aceea că noi prezentăm oamenilor valoarea Lui nespuse de mare. El a lucrat cu noi în chip dumnezeiesc, așa cum numai El poate face. Fiecare creștin ar trebui să fie totdeauna conștient de această demnitate a sa în lumea aceasta. Căutarea după onoarea pământească nu este demnă de un creștin.

Fără îndoială cei mai mulți dintre noi sunt chemați pe drumul lor în lumea aceasta să câștige întreținerea familiei lor și pentru ei înșiși, și este bine că este așa, căci sunt puțini între noi care pot suporta să nu fie preocupați în felul acesta. De fapt nu este nici un motiv pentru care noi nu am putea sluji Domnului din inimă pe aceste căi. Dar credinciosul practică profesia lui pământească numai pentru a câștiga pâinea zilnică, și pentru nimic altceva. De îndată ce el oferă acestei activități demnitatea unei profesii și este privită ca mijloc de a obține onoare în lumea aceasta, mărturia lui pierde adevărata ei putere pentru Hristosul înălțat. Recunosc că Dumnezeu în harul Său poate chema pe cineva pentru o lucrare cu vază înaintea oamenilor. Am cunoscut bărbați, pe care Dumnezeu i-a chemat pe când lucrau într-o poziție unde savurau respectul general. S-a văzut cum bărbați în astfel de poziții au arătat o mare modestie. Deci nu spun că este greșit să exerciți o profesie; doresc numai ca noi să nu folosim gloria cerească a Domnului Isus pentru a pune tot ce se face în lume la locul care li se cuvine. Nu putem atenționa destul cu privire la vanitatea omului în aceste lucruri, cu privire la dorința și pofta după decorații pământești. Noi suntem în pericol să prețuim lucrurile după însemnătatea lor pentru noi înșine și pentru familia noastră, și în gândirea și sentimentele noastre să fim antrenați de felul cum gândește lumea în privința aceasta.

Ceasul Domnului încă nu a venit, și prin aceasta nici al nostru. Dacă noi îi aparținem, ce avem noi atunci a face cu zdrențele neînsemnate ale gloriei lumești? Poți fi sigur că aceasta nu poate fi nimic altceva pentru un copil al lui Dumnezeu, decât dezonoare și rușine. Contează puțin cum prețuiește lumea aceste lucruri. De ce să poftim ceva de la ea? Căci toate sunt ale noastre! Nu vom judeca noi lumea, da, chiar și pe îngeri? Cât de des aceste țeluri lumești poartă pecetea nimicniciei lor și a lipsei lor de valoare! Lumea însăși spune: Cea mai bună este

vânătoarea și nu vânatul. Cine nu știe că pentru unii oameni pentru o decorație mică merită osteneala de o viață? Ce nu face chiar și un om bogat și nobil pentru o „banderolă la pantalon”?

Să-mi fie permis să atrag atenția asupra faptului, cât de important este pentru un creștin să fie veghetor cu privire la duhul lumii și să privească la Domnul Isus acolo sus în cer, atunci când are de lucrat pentru sine și familia sa. Desigur creștinismul adevărat nu așează pe toți credincioșii pe același nivel, uniform de activitate; nici nu ar fi credință, dacă ai neglija toate împrejurările în care ai fost chemat – sub premisa că în toate acestea poți avea pe Dumnezeu de partea ta. Ar fi de asemenea greșit să primești un serviciu, pentru care nu ești potrivit. Aceasta nu ar fi credință, ci nebunie. Toate aceste puncte de vedere trebuie luate în considerare; dar insist asupra faptului, că noi în activitatea noastră zilnică – fie că suntem cizmari sau lucrători în birou – să avem numai o singură motivație, și anume, că tot lucrul îl facem pentru Domnul. Dacă ne este clar că noi facem voia Sa, atunci putem face una sau alta din toată inima și cu conștiința curată. Este nimicitor pentru un creștin să uite că noi suntem aici ca să facem voia Domnului și să fim mărturie pentru Hristosul lepădat pe pământ și glorificat acolo sus în cer.

Care este dimpotrivă marea dorință a lumii? Să înainteze, să facă ceva mare! Ceea ce noi astăzi ducem la bun sfârșit este pragul pentru ceva mult mai mare în ziua de mâine. Toate acestea sunt o tăgăduire totală a poziției adevărate a unui creștin și dovedește că inima lui este atrasă de preocuparea lumii acesteia. Pentru un om s-ar putea să fie foarte natural să năzuiască să înainteze în lume. Dar, iubiți frați și iubite surori, unde rămâne credincioșia noastră față de Hristos? Este așa, că în fond noi preferăm pe primul Adam în loc de Domnul Isus? Totul rezultă din răspunsul la întrebarea: Pe cine prețuiesc eu mai mult, pe primul Adam sau pe al doilea Adam? Dacă inima mea aparține Omului al doilea, nu ar trebui aceasta să se vadă în ceea ce eu fac zilnic? Este onoarea adusă lui Hristos rezervată numai pentru duminică? Cu siguranță aceasta nu ar fi credincioșie față de El. Dacă Dumnezeu în harul Său ți-a descoperit pe Fiul Său în timp ce tu ocupai o poziție care în lume nu înseamnă mult și îți aduce puțină onoare, atunci rămâi în această poziție. Ce ocazie minunată să dovedești credința ta, prin aceea că tu faci pe Hristos o piatră de încercare prin care dovedești că pe acest drum poți avea pe Dumnezeu de partea ta! Nu vreau să-ți dau de înțeles, că tu trebuie să urmezi un om sau altul, ci ca tu să cercetezi Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vezi în ce măsură la locul tău poți glorifica pe Hristos ca pe Acela care este El. Nu ar trebui noi să fim o scrisoare a Lui, cunoscută și citită de toți oamenii? Acesta este drumul pe care din trupul nostru curg râuri de apă vie. Și crede-mă, - nu se va vedea nimic din Hristos dacă ținem cu tărie la ce este al nostru, dacă vrem să susținem drepturile noastre și demnitatea noastră, chiar dacă am fi îndreptățiți în ochii lumii să facem aceasta, care respinge de la sine orice autoritate și se revoltă dacă libertatea ei este lezată. Desigur și într-un om cu o poziție socială joasă nu se poate vedea nimic din Hristos, dacă el se folosește de fiecare ocazie că să înainteze în ceea ce în lumea aceasta este de dorit. Dacă ocupi o poziție superioară sau una inferioară (așa cum spun oamenii), totdeauna ai ocazia să dovedești ce gândești tu despre Hristos. Oricare ar fi încercarea prin care treci, te costă numai o jertfă mică în care se arată ce valoare are Hristos pentru noi.

Pentru drumul nostru nu este nici un alt fir conducător decât Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelepciunea noastră este nefolositoare și nebună în privința acestor lucruri; - este vorba numai de voia lui Dumnezeu. Totul depinde de ea. Pentru conștiința noastră de creștini tot scopul este că fiecare dintre noi, indiferent de poziția noastră în societate, are ocazia să facă voia Sa, să fie slujitorul Lui și să arate în aceasta că el Îl prețuiește mult mai mult decât prețuiește lumea. Binecuvântarea mea constă în aceea, că eu, indiferent de ceea ce îmi dă Domnul să fac, sunt

mulțumit cu aceasta. Numai El poate judeca corect dacă împrejurările mele sunt spre onoarea Sa și spre binele meu suprem. Partea mea este, să le privesc ca ocazii în care eu pot arăta virtuțile Lui, prin aceea că eu prețuiesc foarte mult ceea ce lumea urăște. În ceea ce privește activitatea mea, repet: ea poate fi prețuită sau disprețuită în ochii lumii, în ochii mei ea nu trebuie să fie mai mult decât câștigarea pâinii. Fără îndoială lumea nu ascultă cu plăcere așa ceva. Cum? Să exerciți o profesie de onoare numai pentru ați câștiga pâinea? Da, așa este; Mântuitorul răstignit termină repede cu lumea și cu ce este în ea. Un exemplu: Eu lucrez ca cizmar. Este scopul meu să fiu primul și cel mai mare cizmar din Londra? Sau să presupunem că sunt medic – mă străduiesc eu să am cel mai mare cabinet din oraș? Se găsește în aceste dorințe exprimat ceva din Hristos? Înseamnă aceasta să recunosc practic pe Domnul glorificat? O fac pentru El? Ceva, pe care Domnul ni l-a dat realmente ca sarcină, vrem să-l facem cât se poate de bine, din dragoste pentru El. Departe de mine gândul, că creștinii ar trebui să privească ca virtute, dacă lucrează cu nepăsare și nesatisfăcător. Desigur nu se cuvine nimănui, și în mod deosebit pentru un creștin, să fie neglijent. Pentru credință este valabil, că tot ce noi facem, fie lucruri mari sau mici, facem totul pentru El.

În felul acesta dovedim chiar și la lucrul nostru zilnic, că noi nu trăim pentru noi înșine sau pentru lume, ci pentru El, Cel care a murit și a înviat; și în toate acestea cu siguranță puterea Duhului Sfânt va fi cu noi. Ce mărturie prețioasă este aceasta în mijlocul lucrurilor supuse putrezirii, prin care este caracterizată lumea aceasta. Această mărturie nu va fi în zadar. Noi străbatem o țară străină, patria noastră este la Hristos. Noi stăm acolo unde Domnul pentru prezent ne-a chemat și ne-a așezat. Noi rămânem aici atâta timp cât El ne roagă să fim la lucru pentru El. La porunca Lui călătorim mai departe, la porunca Lui rămânem pe locul unde suntem. În felul acesta stăm la dispoziția Lui. Noi suntem într-un pustiu, dar în loc să bem dintr-o stâncă aflată în afara noastră, noi avem un izvor în noi din care curg râuri de apă vie. Este bucuria Domnului Isus Însuși, care aici jos pe pământ se multiplică prin noi și în noi – puterea Duhului Sfânt, care ne face să ne găsim desfătarea în El, Cel care este acolo sus. Avem cunoașterea nespus de mare, că noi Îi aparținem acum Lui, Celui care este acolo sus în cer. Toată gloria lumii o simțim că are valoare mică, - o amețală derutantă, cu care diavolul vrea să desfăteze lumea decăzută judecății.

Iubiți frați și iubite surori, vreau să întreb, dacă voi căutați aceasta și numai aceasta, și în ce măsură. Această întrebare mi-o pun și mie. Implor harul lui Dumnezeu, ca nici o parte din adevărul pe care El ni-l prezintă, să nu degenereze în cuvinte ale unei cunoașteri neroditoare. Iertați-mă, dacă eu simt, că nimeni nu trebuie să se păzească de acest pericol, așa cum trebuie să ne păzim tocmai noi. Îndurarea lui Dumnezeu a scuturat pe copiii Săi, i-a chemat la adevăr, sau mai bine spus, i-a rechemat la adevăr, da, mai mult chiar, la credința dată odinioară părinților. Aceasta este o binecuvântare nespus de mare, dar mână în mână cu aceasta merge și responsabilitatea și pericolul. Cine este cel mai mult expus pericolului de a pierde din nou adevărul și să devină vrăjmaș înverșunat? Tocmai aceia care au recunoscut aceste adevăruri și apoi încetează să trăiască în ele, cu excepția cazului când Hristos stă înaintea sufletului și nu eul propriu? Înlocuiește-L pe El cu vreun gând oarecare referitor la onoarea proprie sau la comoditate, și totul devine pătat, se transformă într-un izvor murdărit. Numai Domnul știe care este sfârșitul unei astfel de nebunii. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru harul Său, care S-a preocupat cu noi atunci când în noi nu era nici măcar o dorință după El, și care cu toată starea noastră nenorocită ne-a primit. Numai El poate interveni și păzi de rezultatul final al împietririi inimii noastre. Acest Dumnezeu preamărit, care are pe Hristos înaintea Lui și care

caută în noi nimic altceva decât glorificarea Sa, oferă totodată spațiu suficient responsabilității noastre morale, ca dovadă pentru ceea ce necredința poate lucra chiar și într-un credincios. Dar El poate restabili, și va restabili. Să ne sprijinim pe harul Său, care este capabil să ne păstreze dar și să ne restabilească; fie ca noi să evaluăm lucrurile și persoanele așa cum face El, și să condamnăm fără cruțare tot ce desconsideră Cuvântul Său, - tot ce abuzează de har ca să tăgăduiască gloria Domnului nostru Isus Hristos.

Fie ca Domnul să ne smerească și să ne păstreze! El să ne dăruiască, ca noi să-L vedem în gloria Sa așa cum este, ca să vedem cum totul din lume este decăzut judecării recoltei și culesului viei! În timpul intermediar – înaintea aceluia ceas de judecată – glorificarea Sa și darul Duhului Sfânt sunt temelia bucuriei noastre. Noi știm că Domnul Isus este deja acum în gloria cerului; El ne-a trimis aici jos Duhul Sfânt, pentru ca și noi să avem parte deja acum de savurarea practică și de puterea acestei glorii. Fie ca noi să fim vase spre mărturia Sa! Probabil vasele trebuie sparte, pentru ca aceste râuri să poată curge mai bine; și totuși – ce măreț! Noi avem dreptul să fim canale pentru râurile apei vieții spre lauda harului Său și spre gloria Sa.

Mijlocitorul (Mângâietorul, Apărătorul) – Ioan 14.26; 15.26,27; 16.7-14

În locurile citite avem o cu totul altă latură a Ființei și lucrării Duhului Sfânt. Aici nu este vorba nici de nașterea din nou și nici de Duhul Sfânt ca putere a părtășiei cu izvorul oricărui har, al părtășiei cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. De asemenea aici Duhul Sfânt nu este prezentat ca puterea care se revarsă în afară, prin care se depune o mărturie clară despre Hristos, care a fost lepădat de lume, dar care a fost luat în cer, înainte să vină ceasul când El se va arăta lumii împreună cu ai Săi. Acestea sunt cele trei laturi ale adevărului, așa cum ele se exprimă în evanghelia după Ioan capitolele 3, 4 și 7.

Care este deci punctul principal în versetele citite? Aici este vorba de un adevăr, care este mai presus de tot ce noi găsim în capitolele de început ale evangheliei după Ioan. Ceea ce noi găsim aici este nu numai un izvor sau o putere, ci este o Persoană divină!

Domnul era în momentul despărțirii de ucenici. Omul acela minunat, care i-a chemat la Sine Însuși, și care în timpul umblării Lui pe pământ a format inimile lor, prin aceea că El le-a revelat pe Tatăl, era pe cale să glorifice nespus de mult pe Dumnezeu prin moartea Sa. El spune: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu”, - (nu numai Tatăl, cu toate că desigur Tatăl a fost glorificat), „Dumnezeu este glorificat în El”. Era imposibil ca Dumnezeu să poată trece cu vederea păcatul. Natura morală a lui Dumnezeu trebuia să se arate în toată puterea ei și în toată aversiunea împotriva păcatului. Isus, Fiul Omului, Hristosul lepădat, ia păcatul asupra Sa și preia înaintea lui Dumnezeu responsabilitatea pentru fărădelegile poporului Său. În felul acesta Dumnezeu câștigă prin cruce o glorie pe care mai înainte El nu a avut-o și pe care este imposibil să o mai primească a doua oară. El a fost glorificat acolo nespus de mult și pentru totdeauna. Ca urmare acestui fapt, începând din momentul acesta și până în veșnicie preocuparea cea mai importantă și totodată cea mai prețioasă a lui Dumnezeu este să depună mărturie despre satisfacția Sa nespus de mare pentru suferințele adânci de necuprins, prin care Domnul Isus L-a glorificat. Primul rezultat al lucrării a constat în aceea, că Domnul Isus, înviat prin gloria Tatălui, a ocupat locul Său la dreapta lui Dumnezeu în cer. Nimic altceva mai puțin era suficient să dovedească ce valoare nespus de mare are crucea în ochii lui Dumnezeu. Sunt anumite rezultate ale crucii, care se vor vedea abia când va veni timpul potrivit pentru aceasta. Nu este nici o binecuvântare, pe care Dumnezeu a dat-o vreodată sau o va da, care să nu aibă baza în crucea Domnului Isus. Crucea a satisfăcut așa de desăvârșit toată dreptatea, sfințenia, maiestatea și dragostea lui Dumnezeu, pe scurt, Ființa Sa întregă și toate simțămintele și sentimentele Sale, că acum El Se desfăștează așa de mult cu privire la Hristos și la cei care Îl primesc, că El îi binecuvântează din toată inima. Numai aceasta ne dă cheia pentru explicarea a tot ce face El astăzi. Din cauza acestei prețuiri a crucii El înalță nu numai pe Hristos la dreapta Sa, nu, El mai face ceva, pe care înainte nu-l putea face, - El trimite vestea bună a Sa în toată creația. Mii de ani au trecut peste pământ – și în acest timp Dumnezeu a rămas totdeauna același – dar niciodată El nu a lăsat să se vestească oamenilor o astfel de veste bună. Desigur a fost dat un mesaj bun sau altul lui Avraam sau copiilor lui Israel, dar niciodată această veste bună nu a fost dată tuturor oamenilor. Nu că prin aceasta ar fi început dragostea lui Dumnezeu. Nici măcar Isus Hristos sau crucea Sa nu au pricinuit dragostea lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu se caracterizează prin aceea, că ea nu a fost creată, nu a fost provocată prin ceva și nu este influențată prin nimic din afara ei. Dragostea este natura proprie lui Dumnezeu.

Dragostea există chiar și atunci când ea nu ar fi avut nici un subiect căruia putea să i se arate; căci adevărata dragoste nu ia nașterea prin altceva. Și această dragoste a lui Dumnezeu se adresează potrivit satisfacției Sale la cel mai sărac, la cel mai nenorocit, la cel mai vinovat, la cel mai mare vrăjmaș. Ceea ce Îl îndreptățește pe Dumnezeu să acționeze în felul acesta nu este nimic altceva, decât crucea lui Hristos.

Dar aceasta nu este totul. Domnul Isus părăsește pământul. Lumea nu era demnă de El. Acolo nu era nimic, ceea ce Dumnezeu putea să facă în această lume, nimic, pe care El putea să le facă potrivit făgăduințelor Sale, nici măcar conferirea tronului lui David sau chiar domnia asupra lumii întregi, - nimic din toate acestea nu ar fi fost suficiente în ochii lui Dumnezeu ca plată pentru crucea Domnului Isus. Pentru aceasta ajungea numai un singur lucru, și anume ca Dumnezeu să înalțe pe Domnul Isus la dreapta Sa în gloria cerească. Și acesta este evident prilejul pentru învățăturile minunate din evanghelia după Ioan capitoul 14. Primul lucru, despre care vorbește Domnul Isus, este certitudinea revenirii Sale. Reîntoarcerea Lui în cer nu însemna nicidecum părăsirea dragostei Sale pentru ai Săi – El S-a dus să le pregătească acolo un loc. Deci pe cât este de sigur că El S-a dus în casa Tatălui, tot așa de sigur El va reveni de acolo ca să-i ia la Sine, pentru ca acolo unde este El să fie și ei. Jos pe pământ El le-a făcut cunoscut pe Tatăl, le-a arătat cine este Tatăl. Ei nu numai au cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască, că Tatăl era în El, ci și că El era în Tatăl, că El era o Persoană a Dumnezeirii, era Fiul lui Dumnezeu.

Cu toate că acest fapt în sine era independent de lucrarea Sa, totuși el dădea lucrării Sale o valoare nespus de mare. Acum El merge mai departe și le arată că în timpul absenței Lui El va întreprinde activități pline de dragoste în casa Tatălui, corespunzător valorii crucii Sale, - o binecuvântare nemaiauzită, care întrece tot ce era cunoscut vreodată omului pe pământ. El le prezintă aceasta cu cuvintele: „Dacă Mă iubiți, țineți poruncile Mele.” El nu vrea ca ei să-și irosească puterea și dragostea în tânguire nefolositoare cu privire la absența Lui, ci ca ei să dovedească practic dragostea lor – „țineți poruncile Mele”. Cu toate acestea El voia să le dovedească dragostea Sa într-un mod cu totul deosebit, în chip divin. De aceea El spune: „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna, pe Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, pentru că rămâne la voi și va fi în voi.” Mai târziu El adaugă ceva, care ne arată foarte clar pe Duhul Sfânt ca Persoană: „Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu.” El nu spune numai „Îl va da”, ci „Îl va trimite”. Dacă Dumnezeu ar da numai o putere, atunci aceasta ar fi de înțeleș; și o sursă divină de putere în noi și un izvor de binecuvântare pentru alții ar fi de înțeleș pentru noi. Aici este vorba de mai mult. Fără echivoc este o Persoană dumnezeiască, pe care „Tatăl”, așa spune Domnul, o va trimite „în Numele Meu; Acela vă va învăța toate și vă va aminti toate câte v-am spus Eu.”

Să medităm puțin la ce – sau mai degrabă cine este Cel pe care Tatăl L-a trimis în Numele Fiului Său, al Domnului Isus. Nu tăgăduiesc, că în Scriptură se vorbește uneori simbolic despre Duhul Sfânt, că El „a fost turnat”. Cu siguranță aceasta este corect, și noi toți înțelegem aceasta. Într-un astfel de tablou gândul principal este belșugul de binecuvântare, dacă avem voie să spunem așa, măsura bogată și nemărginită cu care Tatăl face parte de binecuvântare spre glorificarea Fiului Său. Dar aici avem alături de bogăție și plinătate de dar un cu totul alt gând călăuzitor. Cuvintele Domnului sunt aici clare și precise în cel mai înalt grad. Și, nici o minune!, Duhul Sfânt este o Persoană – nu numai o putere. Nu este vorba numai de plinătatea

binecuvântării, ci de o Persoană divină. Domnul folosește un limbaj, prin care El voia să exprime foarte clar acest adevăr mare; El știa, cât de repede Biserica Sa va uita aceasta.

Desigur oamenii de aici de pe pământ vor primi în decursul timpului o altă revărsare a Duhului Sfânt. Știu că există atât o ploaie timpurie cât și una târzie. Modelul frumos din cartea Exod capitolul 28, unde sunetul clopoțelilor nu numai este auzit, atunci când marele preot intră în Locul Preasfânt, sau în timp ce el este înăuntru, ci și atunci când el iese afară se va auzi. Este ca și cum va fi depusă o mărturie când marele preot intră și o altă mărturie a Duhului, când el se arată din nou. Ce sunet a răsunat atunci când Domnul Isus a intrat în cer! Când El va reveni de acolo, o formă și o plinătate nouă de binecuvântare a Duhului Sfânt va fi revărsată peste toată carnea (peste orice făptură). Așa sună făgăduința. Singura diferență este aceea că binecuvântarea viitoare cu siguranță nu va fi pentru același cerc de credincioși, care prin harul lui Dumnezeu au primit prima binecuvântare a Duhului Sfânt. Noi știm mai mult chiar, că noua binecuvântare este destinată pentru vechiul popor al lui Dumnezeu. Dumnezeu va cerceta din nou pe Israel, și anume în har; și binecuvântarea nu se va mărgini la Israel; tot așa cum acum Dumnezeu are buna plăcere să caute oameni din toate popoarele pământului, tot așa va face El și atunci în zilele celei de-a doua venire a lui Hristos și ale domniei Lui pe pământ, însă într-o măsură mult mai mare.

Mulți sunt înclinați să vorbească despre Duhul Sfânt ca despre o influență. Însă aici noi avem un adevăr mult mai mare. Aici este vorba de faptul minunat, că acum pentru prima dată, și, așa cum eu cred foarte precis pe baza Scripturii, și singura dată când Duhul Sfânt este prezent personal pe pământ. El a coborât cu adevărat din cer pe pământ și umblă aici pe pământ, dar numai pentru că Domnul a înfăptuit lucrarea de răscumpărare și S-a reîntors în cer.

Desigur, totodată cu prezența personală a Duhului Sfânt pe pământ are loc o înmânare deosebită de putere nouă. Când Domnul Isus va reveni din nou pe pământ, atunci va avea loc o revărsare mult mai largă a Duhului Sfânt. Însă unde găsim noi că în timpul acela Duhul Sfânt „va fi trimis”? Unde citim, că Tatăl va trimite în Numele Fiului pe Apărătorul (Mângâietorul)? Nu, pentru nici un alt timp nu citim aceasta. Desigur acesta nu este singurul loc din Scriptură care se referă la aceasta. Decisiv nou este că Duhul Sfânt coboară personal din cer pe pământ și El este ca Apărător aici.

Că Duhul Sfânt este prezent personal aici, aceasta stă în legătură strânsă cu faptul că Domnul Isus nu mai este văzut vizibil aici, după ce El a înfăptuit lucrarea de mântuire. Pe de altă parte ziua glorioasă care va veni va fi caracterizată nu prin absența Sa, ci prin prezența Sa personală – El vine înapoi, ca să domnească aici. Atunci Duhul Sfânt nu va mai fi personal pe pământ, așa cum este acum. Desigur în timpul acela pot avea loc într-un anumit sens lucrări mari ale puterii Duhului Sfânt. Dar va fi o cu totul altă stare. Doresc să îndrept atenția numai pe scurt, că în zilele acelea Duhul Sfânt nu va călăuzi pe nimeni să aducă adorare lui Dumnezeu în Locul Preasfânt. Aceasta va înceta atunci, căci în timpul Împărăției de o mie de ani a Domnului nostru perdeaua nu va fi ruptă. Probabil aceasta sună îndrăzneț pentru mulți, deoarece nu concordă cu anumite concepții doctrinare obișnuite. Unor teologi li s-ar putea părea foarte ciudat, că după lucrarea de răscumpărare făcută la cruce va fi iarăși un Loc sfânt vizibil, pământesc, o perdea despărțitoare și o preoție pământească care vor aduce efectiv jertfe. Dar dacă acordăm valabilitate psalmilor și profețiilor, atunci această stare va avea loc cu certitudine sub domnia de o mie de ani a Domnului pe pământ. Teologii vor încerca să explice aceasta în alt fel. Însă această realitate rămâne de nezgduit în Cuvântul lui Dumnezeu; ea aparține prorociilor care încă nu s-au împlinit. În ziua aceea, când Dumnezeu va relua legăturile Sale cu

Israel, poporul Său pământesc, prin sărbătorile reînnoite nu se va găsi și sărbătoarea rusaliilor. Va fi desigur sărbătoarea paștelui și sărbătoarea corturilor, dar nu va fi sărbătoarea săptămânilor. Aceasta este în concordanță cu faptul că atunci va exista o revărsare foarte bogată a Duhului Sfânt, într-o măsură așa de mare că însăși darurile văzute în exterior, datorite la Rusalii și după aceea, sunt numite în epistola către Evrei 6.5 „lucrări de putere ale veacului viitor”. Și de ce sunt ele numite așa? Deoarece sunt mostre ale acelor lucrări de putere, care atunci se vor revela fără piedici. Întreaga creație va vedea acea eliberare plină de putere, pe care Mântuitorul a făcut-o atât pentru „toate lucrurile” cât și în mod deosebit pentru credincioși. Așa vor fi deci puterile neobișnuite, care au fost împărțite de Domnul prin Duhul Sfânt după înălțarea Sa la cer, ele vor fi numite pe drept „lucrări de putere ale veacului viitor”. De exemplu, bolnavii vor fi vindecați, leproșii vor fi curățiți, morții vor fi înviați, orbii vor vedea și ologii vor merge, și așa mai departe. Toate acestea sunt efecte ale acelei puteri care va fi vizibilă în lung și în lat în marea zi a domniei Domnului nostru, când El de asemenea va vindeca cu adevărat bolile lor, tot așa cum le va ierta fărădelegile. Atunci El va introduce ambele feluri de binecuvântare și le va lega împreună. Este însă clar, că aceasta va fi o cu totul altă stare decât ce avem noi astăzi.

Este deci astăzi marele nostru privilegiu, că Dumnezeu ne lasă să știm ce valoare incomensurabilă are pentru El lucrarea înfăptuită de Domnul Isus și ce desfătare găsește El în ea. Cum se face aceasta? Ziua viitoare va aduce împlinirea făgăduințelor prorocite. Va veni ziua în care Dumnezeu va împlini în toate detaliile ceea ce El a făgăduit poporului Său pământesc ca binecuvântare. Ei erau un popor pământesc, și la acest popor se refereau făgăduințele în înțelesul lor textual. Binecuvântarea lor în ziua aceea va consta în ceea ce Dumnezeu le-a oferit ca perspectivă clară în lucrurile pământești. Pământul, în mod deosebit țara Israel, va sta în centru, când se vor împlini profețiile. Însă Dumnezeu niciodată nu S-a limitat la ceea ce El a profețit. Realmente, atunci când, așa cum s-a spus deseori, te ții legat numai de prorocii ești foarte departe de a înțelege toată adâncimea harului lui Dumnezeu. Se obține numai strictul necesar din ceea ce se poate pune în discuție pentru un om pe pământ, pentru un popor pământesc, pentru pământul însuși. Însă pe cât de sigur că cerul este mai sus decât pământul, tot atât de sigur ar trebui harul, care totodată se odihnea adânc în inima Sa și nu era exprimat prin vreo făgăduință sau prorocie, să corespundă adâncimii bunătății lui Dumnezeu Însuși. Această binecuvântare era ascunsă în El de veacuri, „ascunsă în Dumnezeu”, așa spune Scriptura. Acum însă această taină nu mai este ascunsă, și anume, din cauză că Dumnezeu este acum pe deplin liber să acționeze. Hristos, Cel pe care lumea L-a lepădat, este la dreapta Sa. Cu privire la El, Cel care, dacă avem voie să spunem așa, de curând vine de la cruce și care de acolo aduce cu Sine în prezența lui Dumnezeu toată valoarea lucrării de răscumpărare făcută de El, Dumnezeu dăruiește nu numai potrivit cu măsura nevoilor unui popor pământesc, și nici ceea ce are nevoie o lume sărmană, nu, El dăruiește ceea ce este demn de Sine Însuși și de Hristos, ceea ce chiar și pentru cer ar însemna o mare onoare. Și unde se confirmă și se dovedește aceasta mai mult ca în aceea că El a trimis Duhul Sfânt pe pământ, care cunoaște foarte bine cerul, și care în felul acesta înțelege toate simțămintele lui Dumnezeu și împărtășește tot ceea ce Dumnezeu Tatăl simte cu privire la Fiul și la lucrarea de răscumpărare făcută de Acesta? Astfel se explică faptul că noi suntem acum nespuse de mult binecuvântați.

Dacă lăsăm să acționeze asupra noastră această adâncime de nepătruns a harului lui Dumnezeu, vom înțelege la ce Se referă Domnul Isus când vorbește aici ucenicilor Săi. El voia

să-i inițieze în planurile Tatălui, să le arate buna plăcere a Tatălui, harul Dumnezeului Mântuitor. Mijlocul, de care El Se folosește, pentru onoarea Numelui Său să dea o arvună și în Numele Tatălui Său să dea mai mult decât pierderea prezenței Lui proprii, este, că El făgăduiește „un alt Apărător”.

Mă tem că expresia „Apărător” sau „Mângâietor” uneori nu redă sensul corect la ceea ce Domnul Se referă aici. Ar fi foarte natural, ca expresia să se înțeleagă așa ca și cum ea s-ar referi la îngrijorări, ca și cum prin aceasta s-ar face aluzie la o persoană care trebuie să ne mângâie în necazurile lumii acesteia sărmane. Și este așa, Duhul Sfânt ne mângâie și ne întărește. Dar aceasta este numai o mică parte a activității Sale, care este exprimată în cuvântul „paraclet”. Cuvântul înseamnă nu numai „mângâietor”, ci unul care se face pe deplin una cu interesele noastre, unul, care preia în totalitate cazul nostru, unul, care își face ca misiune, să ne scoată din toate greutățile noastre, unul, care este atât suplinitorul nostru cât și apărătorul nostru mare, personal, care administrează și rezolvă toate treburile noastre. Acesta este înțelesul cuvântului, pe care noi îl traducem cu mijlocitor sau apărător sau mângâietor. El include deci foarte mult în sine. El descrie pe Unul, care absolut și neîngrădit este capabil să preia și să îndeplinească totul în favoarea noastră, oricât de mare ar fi nevoia noastră, după cum harul lui Dumnezeu consideră bun spre binecuvântarea sufletelor noastre. Aceasta este Duhul Sfânt astăzi pentru noi, și ce prețios este pentru noi să-L avem! Dar vrem să ținem seama că aceasta niciodată mai înainte nu a fost așa. Am amintit deja, că nici în viitor nu va fi cunoscut în felul acesta, cu toate că recunosc pe deplin, că în lumea viitoare va fi o revărsare de binecuvântare mult mai vastă și mai bogată. Însă prezența personală a Duhului Sfânt aici jos pe pământ ca răspuns la glorificarea Domnului la dreapta lui Dumnezeu – o astfel de stare nu se va repeta niciodată. În timp ce Marele Preot este acolo sus, Duhul Sfânt trimis de sus aici jos oferă intrare la gloria Sa și la lucrarea Sa de răscumpărare. Când Marele Preot iese din Locul Preasfânt, ca să instaureze pe pământ tronul Său, atunci Duhul revărsat va depune mărturie despre ceea ce este potrivit pentru pământul pe care va domni Domnul.

Dacă ne gândim la aceasta, cât de serios ne întristează aceasta cu privire la creștinătate! Că Duhul Sfânt este aici, aceasta este adevărul central, care totodată pune totul la probă. El a fost primul adevăr care a dispărut din conștiința Bisericii, și el este ultimul adevăr, care va fi recâștigat, după ce el a fost pierdut odată, căci în el strălucește cel mai puternic neschimbată onoarea lui Dumnezeu. Duhul este aici ca să glorifice pe Fiul, prin aceea că El glorifică pe Tatăl. Ce poate fi comparat cu El în însemnătatea Lui pentru sfinți? Nu este de mirare, că satan face totul și folosește orice artă de a înșela, ca să răstălmăcească și să nimicească ceea ce el nu poate distruge. Dacă măsurăm creștinătatea cu acest instrument, la ce concluzie tristă trebuie să ajungem! Dacă există ceva, care ar trebui să caracterizeze mai mult decât orice altceva pe toți copiii lui Dumnezeu, atunci desigur este conștiința prezenței personale a Duhului Sfânt, certitudinea că El, această Persoană dumnezeiască a coborât aici jos, ca să reprezinte pe Domnul Isus Însuși. Este clar, că ochiul omenesc nu-L vede și duhul omului nu-L poate pricepe, așa cum se spune despre lume în acest loc din Scriptură. Dacă ar fi o chestiune legată de ochiul omenesc sau de duhul omenesc, atunci El ar fi înțeles de lume. Însă Domnul spune: „Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți.” Noi Îl cunoaștem și de asemenea știm că El este prezent; în primul rând din cuvântul clar al Domnului, în al doilea rând prin savurarea conștientă a prezenței Sale.

Începutul trebuie făcut prin aceea, că eu mă bazez pe El pe baza cuvântului Domnului Isus. Dar dacă am primit adevărul în sufletul meu, trebuie eu apoi să rămân în continuare fără o

conștiență deosebită a prezenței Sale? Nu am eu atunci savurarea bucuriei că Duhul Sfânt este prezent atât în mine cât și în Adunarea lui Dumnezeu? Cu certitudine este așa! Acesta este motivul pentru care prezența Sa niciodată nu este privită numai ca o chestiune de credință. „Nu știți”, spune apostolul, „că trupul vostru este templul Duhului Sfânt?” Fără îndoială începe prin faptul că sufletul ajunge în posesia acestei binecuvântări prin credința în Hristos, și prin nimic altceva. Dar dacă nu am oferi loc bucuriei care urmează după aceasta, și dacă am limita totul la faptul că trebuie să primim Cuvântul lui Dumnezeu prin Domnul Isus, atunci aceasta ar fi o mărturie sărăcăcioasă din partea noastră despre puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi și despre revelarea harului Mântuitorului. Ce am gândi noi despre cineva, care nu are nici o altă dovadă pentru faptul că el este căsătorit, decât că numele soției lui este notat la oficiul stării civile? Aceasta ar fi o stare deosebit de neobișnuită și profund de tristă. Vrem noi să spunem, că Duhul Sfânt, acea Persoană divină, care în special a fost trimis jos pe pământ cu scopul de a ne da savurarea, puterea, bucuria și învierea harului lui Dumnezeu în cunoașterea lui Hristos – ar trebui noi să presupunem, că aceasta este pentru omul nou mai puțin real decât tovarășa pe care Dumnezeu a dat-o omului pentru viața lui pământească? Nicidecum așa ceva! Vrem să ținem bine minte aceasta.

Dacă eu, după ce am fost trezit, sunt mulțumit cu Cuvântul lui Dumnezeu în Evanghelie și nu aștept nimic mai mult de la El, Cel care a venit aici jos pe pământ ca să glorifice pe Hristos, atunci nu trebuie să mă mir că mie îmi lipsește bucuria pe care alții o savurează. Căci Duhul Sfânt este întristat printr-o astfel de desconsiderare a harului Său, printr-o astfel de mulțumire cu ceea ce este cel mai puțin din Hristos. Dacă insist cu încăpățănare, că nu există mai mult de aflat, atunci nu pot decât să pierd. În realitate este raționalismul; se face din Cuvântul lui Dumnezeu o literă simplă; inima refuză să înainteze, să savureze prezența și puterea Sa, numai pentru faptul că vestea bună a mântuirii adusă prin Cuvântul lui Dumnezeu a fost primită odată. Total în contrast cu aceasta găsim că Domnul este foarte preocupat să arate că pentru fiecare în parte există o cunoaștere lucrată prin Duhul cu privire la poziția Sa. Și în Adunarea lui Dumnezeu sunt îndreptățit nu numai să cred că El este prezent, ci prin credință eu pot savura lucrarea plină de putere și prețioasă a prezenței Sale. Acesta este motivul pentru care în epistola către Romani capitolul 8, unde avem prezentată poziția nouă a sufletului înaintea lui Dumnezeu, nu se spune numai că Duhul Sfânt locuiește în mine, cel care cred, ci că El „mărturisește împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu”. Să însemne aceasta numai că cineva crede vestea bună? Desigur este o chestiune de credință. Cu aceasta începe totul, - cu credința simplă în mesajul harului lui Dumnezeu față de sufletele noastre, - o credință care nu se bazează pe nimic altceva, pe nici o experiență, pe nici un simțământ, ci numai pe Cuvântul lui Dumnezeu, ca veste bună a mântuirii prin Hristos. Să presupunem că eu mă mulțumesc cu gândul, că aceasta ar fi totul, la care harul mă îndreptățește, atunci această greșală nu ar fi la fel de rea ca aceea care confundă credința cu simțământul sau cu experiența? Credința adevărată ne conduce totdeauna la o experiență profundă în sufletele noastre și în Adunarea lui Dumnezeu. Aceasta ar putea fi suficient în contextul nostru. Mi s-a părut necesar să atrag atenția în privința aceasta, deoarece renunțarea la neclaritatea obișnuită a trăirilor lăuntrice referitoare la credința simplă în Cuvântul lui Dumnezeu deseori aduce cu sine pericolul pentru suflet, că acțiunea Duhului Sfânt se limitează la simpla primire a Cuvântului lui Dumnezeu. Ca fundament aceasta este desigur necesar și important; însă dorința noastră lăuntrică nu ar trebui să se oprească la aceasta. Noi ne păzim să nu facem o greșală, dar trebuie să fim atenți să nu cădem în greșala opusă. Faptul că Domnul îmi trimite Cuvântul

vieții, eu primesc aceasta cu bucurie ca punct de plecare al vieții mele de creștin. În mod deosebit, atunci când suntem constrânși de vrăjmaș este binecuvântat și minunat, că Domnul ne dă posibilitatea prin credința simplă în Cuvântul Său să primim vestea bună. Dar pe cât de sigur este că Duhul Sfânt a coborât jos pe pământ și ca Persoană divină locuiește în noi, tot așa de sigur ar fi o greșală mare să presupunem că El nu dăruiește totodată sufletului nostru și savurarea perceptibilă a prezenței Sale în noi și de asemenea și în Adunare.

Deci mai întâi Domnul roagă pe Tatăl – El ocupă aici poziția unui Mijlocitor -: „Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna” (Ioan 14.16). Aici venim la un adevăr măreț referitor la Duhul Sfânt. El este nu numai trimis jos pe pământ, nu, când El va veni, El va rămâne pentru totdeauna, așa cum se spune: „... ca să fie cu voi pentru totdeauna (sau: în veci)”. Nimeni altcineva nu este numit aici; aici este vorba numai de credincioși. În toate aceste capitole din evanghelia după Ioan găsim mereu lucrarea de răscumpărare și înălțarea la cer a lui Hristos ca fundament prezentate deja anticipat. Conform cu aceasta aceste două realități redau aici și dimensiunea binecuvântării divine. Aici este prezentată nu atât de mult răscumpărarea în una din formele ei, ci mai degrabă fundamentul răscumpărării făcute de Hristos și al coborâri pe pământ a Duhului Sfânt. Deci Duhul Sfânt nu este făgăduit aici ca vizitator, care rămâne un anumit timp, așa cum era în cazul Domnului Isus.

Cât de serios și de trist îndurerăți devenim, când vedem ce este pretutindeni în creștinătate! Dacă există un adevăr la care s-a renunțat mai mult decât la celelalte adevăruri, atunci acela este cel referitor la prezența personală a Duhului Sfânt. Niciunde nu o găsim confirmată mai deplin, și nu spun aceasta superficial. În privința aceasta nu mă gândesc la acel oraș mare, care domnește peste împărații pământului, ci și la orașele mici, pe care împărații le-au clădit, pentru ca ei înșiși să domnească peste ele, și la orașele și mai mici, asupra cărora cetățenii lor doresc cu plăcere să domnească, gândind că ei sunt mai buni decât celelalte două sisteme. Spun aceasta despre bisericile protestante, indiferent unde sunt și ce sunt, unite cu statul sau despărțite de stat. Dacă cercetăm mărturisirea lor de credință, cele mai multe din ele au fost scrise când oamenii erau încă mai simpli și mai serioși decât astăzi, în timpul reformei sau al unei crize de mai târziu, atunci vom observa că tocmai acest adevăr referitor la prezența personală a Duhului Sfânt nu se găsește în niciuna din aceste crezuri. Celelalte adevăruri se găsesc desigur: necesitatea nașterii din nou, valoarea lucrării lui Hristos, gloria Persoanei Sale ca Dumnezeu și Om. Nu că ei tăgăduiesc pe Duhul Sfânt ca Persoană a Dumnezeirii, - cu siguranță ei nu fac aceasta. Dar unde este scos clar în evidență că El este prezent aici pe pământ personal și colectiv la credincioși? La citirea tuturor acestora nu am găsit nici măcar o aluzie la aceasta, și eu am citit mult referitor la această temă. M-am ostenit cu adevărat, căci am pe inimă să aflu cum gândesc creștinii în general despre aceasta. Niciunde, în nici un crez, în nici o dogmă, în nici un statut bisericesc nu am putut găsi cea mai mică aluzie referitoare la aceasta, ceea ce pentru creștinismul întreg foarte evident este marele adevăr central, caracteristic, care pretutindeni ar trebui să fie luat în seamă și vestit în toată practica bisericii. Nu este foarte serios și supărător că aceasta, onoarea și gloria unui creștin, puterea Bisericii lui Hristos, privilegiul foarte deosebit, din care cauză Hristos a părăsit pământul, în nici un sistem al creștinătății, pe care eu îl cunosc, nu este mărturisit clar?

S-ar putea probabil replica, că în mod deosebit între oamenii cu adevărat credincioși sunt mulți predicatori buni, excelenți. Dar este prin aceasta înlăturată lipsa arătată mai sus? Unii vor spune probabil, că cel puțin în „societatea prietenilor” sau a quakerilor, așa cum sunt ei denumiți în mod obișnuit, se vorbește foarte mult despre Duhul Sfânt. Cu tot respectul meu

mare față de ei, ei sunt tocmai aceia care, după părerea mea, chiar dacă inconștient, cunosc cel mai puțin adevărul despre prezența personală a Duhului Sfânt. Motivul pentru aceasta este clar. Ei afirmă că Duhul Sfânt locuiește fără nici o excepție în fiecare om, fie el iudeu sau turc, necredincios sau credincios. De aceea ei nu pot crede într-o prezență personală deosebită a Duhului Sfânt. Ei gândesc că Duhul Sfânt dintotdeauna și pentru fiecare, care se folosește corect de El, este singurul mijloc prin care omul poate fi mântuit. Cu această rătăcire este legată strâns o altă rătăcire: justificarea (îndreptățirea) este pentru ei un proces parțial și progresiv, și nu o realitate terminată prin credința în lucrarea lui Hristos, ci ea corespunde gradului în care un om urmează lumina interioară. Eu nu vorbesc despre toți membrii acestei societăți. Fără îndoială adevărul Evangheliei a pătruns la mulți dintre ei, și sunt mulți care în ultimul timp atât între ei cât și în afara lor au predicat-o, și ei merită respectul nostru, și pe care Dumnezeu i-a folosit pentru mântuirea multora. Dar ceea ce acești bărbați au învățat pentru ei înșiși și au predicat altora, nu era învățătura specifică quakerilor, așa cum este ea în scrierile lor, ca de exemplu Barclay's Apology. Era mai degrabă o anumită măsură de lumină evanghelică, care a pătruns și la ei și care apoi a fost dată de ei altora.

Însă în ceea ce privește învățătura quakerilor, principiul lor este că fiecare om, fără nici o excepție, are Duhul Sfânt în sine însuși, și că sufletul fiecărui om, care se folosește cum se cuvine de acest fapt, va fi în final mântuit. Dar aceasta este exact contrariul adevărului lui Dumnezeu! Scriptura nu spune niciunde, că Duhul Sfânt locuiește în fiecare om, ci ea învață că numai cel care crede, care aparține Bisericii/Adunării, primește Duhul. Numai creștinul credincios are Duhul Sfânt. Nici măcar credincioșii Vechiului Testament nu au cunoscut aceasta în felul acesta, și eu cred că nici sfinții Împărăției de o mie de ani nu Îl vor poseda așa cum Îl avem noi, cu toate că noi știm, că El va fi revărsat peste orice făptură. Nici măcar poporul Israel nu-L va avea în felul acesta, oricât de binecuvântați vor fi ei în final, dotați cu puteri cu totul neobișnuite, care privesc în exterior, după cât pot să-mi dau seama, vor depăși tot ce s-a cunoscut vreodată în domeniul Bisericii. Împărăția de o mie de ani va aduce cu sine o desfășurare așa de minunată a puterii lui Dumnezeu, cum niciodată mai înainte ea nu a lucrat pe pământ între oameni. De asemenea nu mă îndoiesc nici de faptul că toate realizările omului, cu care el se laudă, - invențiile lui, telegraful, avionul, și așa mai departe – vor dispărea din lume; ele vor fi înlocuite cu lucruri incomparabil mai bune. Căci Dumnezeu niciodată nu va permite ca omul să-L depășească. El nu va lăsa loc pentru superstiție, ca și cum acest ceas al păcatului, al răzvrătirii împotriva Lui, acest ceas al rușinii, în care Domnul Isus este lepădat și Duhul Sfânt este disprețuit, ar putea fi mijlocul potrivit pentru domnia Fiului Său asupra lumii împăcate. Cine înțelege câtuși de puțin caracterul Lui Dumnezeu și Cuvântului lui Dumnezeu, aceluia îi este de neconceput că Dumnezeu ar permite ca Israel sub conducerea lui Mesia al lor ar fi obligat să mulțumească națiunilor rebele pentru aceste monumente și realizări, atunci când El va restabili poporul Său pământesc și va lăsa lumina Sa și gloria lui Iehova să strălucească peste Sion. Nu-mi pot imagina că Dumnezeu Se va folosi în ziua aceea minunată de aceste mijloace lipsite de putere. Așa cum a trebuit ca vechiul Ierihon să cadă și toate cetățile venerabile ale țării sfinte să dispară, pentru ca Dumnezeu să poată hotărî cetăți noi pentru poporul Său, tot așa în ziua aceea viitoare – eu sunt convins de aceasta – Duhul Sfânt va învăța pe oameni cât de nespuse de mare este puterea Sa activă pe pământ. Este misiunea deosebită a Duhului Sfânt din timpul acela: El va lucra atunci pe pământ și pentru pământ. Aceasta desigur nu înseamnă că El Își va întrerupe activitatea; dar desfășurarea puterii Sale va fi potrivită cu poziția Domnului ca Domnitor peste lume.

Astăzi însă Duhul Sfânt lucrează altfel, astăzi El are alte țeluri. În zilele apostolilor a existat o revelație mare de putere. Însă punctul de pornire decisiv era, că Hristos înălțat la dreapta lui Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt jos pe pământ și că Duhul Sfânt a adus suflute în legătură vie cu Hristosul glorificat. Și aceasta va avea loc mai departe, atâta timp cât Hristos este acolo sus. El, Cel ceresc, ne face cerești prin Duhul Sfânt; Duhul este legătura divină între El acolo sus în cer și noi aici jos pe pământ. Despre aceasta vorbește locul din Scriptură pe care îl avem înaintea noastră, și în mod corespunzător credincioșii și lumea sunt puși față în față. Domnul spune: „... Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi”. Învățătura falsă, pe care am amintit-o, afirmă că lumea primește Duhul, și că această primire nu este nicidecum un privilegiu deosebit al credincioșilor. Numai un creștin credincios Îl are, lumea nu-L poate primi, căci „nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți.” Acesta este un privilegiu valabil exclusiv pentru credincioși, căci „El locuiește la voi și va fi în voi”. În loc să le dea o savurare trecătoare a acestei binecuvântări, Duhul Sfânt locuiește la ei; și mai mult chiar, în loc numai să locuiască la ei, El va fi în ei. Este un adevăr dublu, mai întâi „va locui la ei”, și în al doilea rând „va fi în ei”. Aceste două lucruri sunt importante. Începând din momentul coborârii Sale pe pământ El a locuit și a rămas aici; dar nu numai locuiește aici ca un vizitator de ocazie, și nici ca unul care este în afara lor (ceea ce este valabil în cazul unei adunări de credincioși), nu, El va trebui să fie și în ei. Pentru credincioși este deosebit de important să țină cu tărie la faptul că Duhul Sfânt locuiește la ei, că El nu îi vizitează din când în când, ci că El realmente și efectiv locuiește la noi, așa că noi putem și privi la El, conștienți fiind că El este cu adevărat prezent. În afară de aceasta Domnul mai spune și: „El va fi în voi”, prin aceasta făcând aluzie la legătura cea mai intimă de imaginat și la prezența cea mai directă a Duhului lui Dumnezeu, „în” și „la” aceia, la care El vine, și aceasta „pentru totdeauna” (sau: „în veci”).

După aceea ne este arătat efectul acestei realități. Domnul spune accentuat: „Nu vă noi lăsa orfani: vin la voi. Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” Nu ne formează El, Duhul Sfânt, să devenim un trup, în care toți credincioșii sunt legați cu Hristos, Capul din cer? Însă aici găsim mai mult decât aceasta. Aici este învățată comunitatea de natură, posesiunea comună a naturii divine; nu unitatea trupului, pe care Pavel o arată în epistolele sale. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” Ceva mai intim nu există. Și mai departe: „În ziua aceea”, spune El, ca să explice felul acestei comunități, „veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.” „Ziua aceea” însă este deja prezentă. Din aceasta vedem iarăși cât de cu totul altfel este această prezență a Duhului Sfânt astăzi, decât va fi revărsarea Sa în Împărăția de o mie de ani. Va fi ceea ce se spune în versetul acesta, valabil și pentru sfinții care vor trăi atunci? Cu siguranță, nu. Binecuvântările, care se vor potrivi exact timpului acela, vor fi dăruite potrivit harului și puterii lui Dumnezeu. Bunătatea lui Dumnezeu va fi activă în poporul lui Dumnezeu, subiectul harului Său. Este însă foarte clar, că starea generală, așa cum ea este descrisă aici de Domnul, va face imposibil această în timpul Împărăției de o mie de ani. „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.” Aceasta este valabil numai astăzi. Baza, de care depinde aceasta, este prezentă astăzi, și anume, numai astăzi. Hristos Și-a ocupat locul acolo sus, nu numai în cer, ci – așa cum El Însuși spune – „în Tatăl Meu”. „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi”, în timp ce El este acolo, și în același timp „în voi”, în timp ce noi suntem aici. Versetul acesta (versetul 20) este dovada decisivă că darul prețios al Duhului Sfânt este în timp paralel cu prezența Domnului Isus Însuși în cer. Abia atunci a luat naștere pe deplin legătura noastră cu El aflat acolo sus, prin Duhul Sfânt trimis

aici jos. Când Domnul va părăsi cerul, ca să întemeieze aici Împărăția, atunci toate aceste condiții se vor schimba iarăși, și va lua naștere o nouă ordine a lucrurilor, corespunzătoare acestei poziții a Domnului. Duhul Sfânt este totdeauna la lucru sau este dat în funcție de poziția pe care Domnul Isus o ocupă. În timpul absenței personale a Domnului avem prezența personală a Duhului Sfânt; și așa cum prezența personală a Domnului Isus va caracteriza veacurile care vor veni, tot așa atunci va fi influențată activitatea Duhului Sfânt prin această realitate nouă și bogată în binecuvântare.

Cu versetele de încheiere ale acestei secțiuni nu vreau să mă ocup acum. Intenția mea a fost în primul rând să prezint clar și precis acest adevăr și în acest scop să compar ce este acum cu ceea ce a fost și cu ceea ce va veni, și în felul acesta să scot în evidență poziția noastră cu totul deosebită. Dacă credința privește la Hristos, atunci prin aceasta ea va cunoaște totdeauna sensul căilor și planurilor lui Dumnezeu pentru prezent, și dacă prezența lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu în cer rămâne înaintea sufletului, atunci toate vor sta la locul lor corect. Acolo unde și dacă acest adevăr cheie mare nu rămâne pentru toate relațiile noastre cu Dumnezeu și cu lumea, atunci totul se pierde – mă refer la tot ce ne caracterizează pe noi ca creștini. Desigur credința rămâne baza iertării păcatelor și a unei anumite măsuri de pace a sufletului înaintea lui Dumnezeu. Dar eu nu vorbesc acum despre această pace a sufletului cu Dumnezeu, și nici de faptul că El ne va trece prin lumea aceasta și prin Hristos noi suntem pentru totdeauna salvați. Gândul meu principal este aici onoarea lui Dumnezeu și buna Lui plăcere, și ceea ce este bun și sfânt și plin de putere și binecuvântare în relația creștinului cu Dumnezeu. Cu siguranță sufletul nu posedă toate acestea, dacă ochiul credinței nu este îndreptat spre Hristos, acolo unde este El, și nu rămâne permanent orientat spre El. Această privire neclintită a credinței la El acolo, unde El este, ne garantează lucrarea liberă a Duhului Sfânt în suflet. Așa se face că toți aceia care nu cred în prezența personală a Duhului Sfânt aici pe pământ nu au o prețuire corectă a lui Hristos. Însuși ca și Cap al trupului, al Adunării, aflat în cer. Ei nu pun nicidecum la îndoială că El este la dreapta lui Dumnezeu. Ei afirmă că ei cred în Duhul Sfânt, în părtășia sfinților, și așa mai departe. Eu nu trebuie să reiau aici cuvintele crezului vreunei grupări. Acum nu mă refer la niciuna din comuniunile de credință, căci după părerea mea toate comuniunile din afara bisericilor recunoscute de stat se bazează pe concepții și țeluri care nu respectă prezența și lucrarea Duhului Sfânt în Adunare. Așa este starea întregului creștinism de astăzi, fie că el este sau nu recunoscut de stat, întemeiat pe necredință față de adevărul caracteristic Bisericii, când este vorba de Duhul Sfânt.

Aceasta nu se poate spune suficient de clar copiilor lui Dumnezeu. Aici nu este vorba de întrebarea dacă ei au primit sau de unde au primit binecuvântarea pentru sufletele lor. Fără îndoială Duhul lui Dumnezeu lucrează și în interiorul acestor sisteme, uneori trebuie să spunem chiar în ciuda existenței acestor sisteme. Pretutindeni în aceste comuniuni sunt suflete prețioase Domnului. Pretutindeni unde adevărurile de bază mari referitoare la Persoana și lucrarea lui Hristos sunt recunoscute într-o anumită măsură, se găsesc nu numai mădulare vii, ci și slujitori ai lui Hristos. Întrebarea importantă este: „Sunt eu la locul unde Duhul Sfânt trimis din cer aici jos poate lucra liber potrivit intențiilor Domnului, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu? Sunt eu acolo unde se crede că El este prezent? Este adunarea, din care fac parte, prezentarea și expresia prezenței Duhului Sfânt?” Nu mă refer la predici sau strângeri laolaltă spre învățătură, fie prin prelegeri sau studii comune ale Cuvântului. Toate aceste lucruri sunt bune. Pe lângă acestea există o ocazie mare, centrală, în care adunarea, mădularele lui Hristos, sunt adunate în (sau: spre) Numele Său. Stăm noi în astfel de ocazii sub impresia profundă, că acolo este Unul

a cărui prezență este pe deplin suficientă pentru toate greutățile? Unul, care poartă grijă pentru onoarea lui Hristos? Unul, care din dragoste pentru Hristos și lucrarea Sa reprezintă interesele noastre, se preocupă cu noi, ne dăruiește bucurie, ne mângâie în necazurile noastre, ne întărește, ca să ne putem împotrivi vicleniilor diavolului; Unul, care ne face capabili să fim simpli, smeriți, sinceri și fideli, prin harul Său propriu; Unul, care acționează asupra noastră cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când pierdem din vedere onoarea Domnului sau adevărul lui Dumnezeu?

Eu gândesc că între toate adevărurile, care se referă la mărturia creștină aici pe pământ, nu este niciunul mai urgent și mai important. Motivul pentru aceasta este simplu. Dacă oamenii ar crede cu adevărat că o Persoană a Dumnezeirii a fost trimisă din cer jos pe pământ, și că această Persoană divină este cu adevărat prezentă printre noi, ca să ne călăuzească, ca să Se folosească de acela pe care vrea El, cum ar putea atunci să fie altfel, decât că aceasta ar fi mai presus de toate celelalte fapte? Nu mă refer acum la simplul fapt că El lucrează? Duhul Sfânt se poate folosi atât de un predicator dintr-o capelă metodistă cât și de un preot anglican. Fără acțiunea Duhului Sfânt nimeni nu se poate întoarce la Dumnezeu sau să poată veni la cunoașterea vreunui adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu. Activitatea Duhului Sfânt este neîngrădită, așa cum este și harul lui Dumnezeu. Domnul vorbește în acest context despre vânt, care suflă încotro vrea el. Dar aceasta este cu totul altceva decât recunoașterea prezenței Duhului Sfânt în Adunare și lucrarea Sa liberă, neîngrădită prin mădularele pe care El Și le-a ales în Adunare pentru aceasta.

Cred creștinii cu adevărat că ei se pot baza pe prezența Duhului? Un lucru este sigur: Cuvântul lui Dumnezeu este clar în privința aceasta. Și Dumnezeu așteaptă de la credincioși, ca ei să recunoască aceasta. Pe această cale ei au parte de binecuvântarea lui Dumnezeu, dar desigur numai acolo unde se crede din toată inima. Știu că nu fiecare creștin are o măsură corectă de credință – probabil niciunul dintre noi. În privința aceasta noi toți suntem foarte slabi, ca și în toate celelalte adevăruri. De aceea Adunarea lui Dumnezeu nu se poate aștepta la același lucru de la toate mădularele lui Hristos. Este într-adevăr așa, că nu toți au ajuns la plinătatea încrederii, la simpla dependență de prezența Duhului Sfânt, în mod deosebit din cauză că aceasta este unul din adevărurile cele mai mari, în fond însă unul din cele mai simple. Ca întotdeauna, adevărurile cele mai mari sunt de cele mai mult ori cele mai simple, dacă le-ai recunoscut odată. Ce este de exemplu mai simplu decât faptul că Hristos este la dreapta lui Dumnezeu în cer? Și totuși, nu este aceasta totodată nucleul tainei, al binecuvântării celei mai mărețe a lui Dumnezeu în El? De aceea eu nu cunosc nimic care să fie mai simplu și totodată mai profund decât prezența Duhului Sfânt aici pe pământ – răspunsul lui Dumnezeu și rezultatul aceluși adevăr mare, că Hristos este la dreapta lui Dumnezeu. Ce măreț este aceasta, dar totodată cât de simplu! Fiecare creștin credincios, indiferent unde se află el, ar trebui învățat cu privire la acest adevăr enorm de important; și eu cred, că noi purtăm înaintea lui Dumnezeu o mare responsabilitate, ca noi să învățăm pe copiii lui Dumnezeu în privința aceasta, oriunde s-ar găsi ei, că ei, așa cum au primit pe Domnul Isus, tot așa ar trebui să creadă din inimă în prezența personală a Duhului Sfânt pe pământ. Cu toate acestea nu gândesc, că ar fi corect înaintea lui Dumnezeu, dacă noi cerem de la fiecare, pe care îl primim, ca el mai înainte de a fi primit să știe exact despre această prezență a Duhului și prin credință să acționeze în mod corespunzător. Sunt multe mădulare ale lui Hristos care sunt slabe în privința aceasta și prețuiesc puțin această comoară. Însă acolo unde Adunarea ca întreg este condusă de Duhul, acolo unde prezența Duhului este recunoscută și nu este nici o împiedecare conștientă,

cunoscută și de durată a Duhului, unde nu sunt nici un fel de rânduiești și prescripții omenești, care limitează acțiunea Duhului Sfânt conform Cuvântului lui Dumnezeu, acolo – eu sunt convins de aceasta – ar trebui să fie toți copiii lui Dumnezeu și acolo ei sunt cu adevărat fericiți. Este posibil să apară greșeli; noi toți ne putem înșela. Însă mângâierea noastră este, că Unul a coborât din cer aici jos cu scopul de a avea grijă de credincioși. De aceea niciodată noi nu trebuie să ne pierdem curajul, oricât de mari ar putea fi greutățile noastre. Niciodată nu ar trebui să ne pierdem încrederea, că Duhul Sfânt, care este la noi și în noi, cunoaște foarte bine orice obstacol și orice pericol și știe să le întâmpine. Fie ca credința noastră să se înalțe spre El! Fie ca noi să chemăm Numele Domnului în orice situație! Să fim siguri, că El tocmai în acest scop este aici – nu vreau să spun, ca să onoreze credința noastră, nu, ceea ce este mai bine și mai sigur, ca să glorifice pe Hristos. Aceasta niciodată nu poate eșua. Acolo unde credința în prezența Duhului Sfânt în Adunare nu este călăuzită prin acest adevăr fundamental, nu va întârzia să se introducă tot felul de reguli omenești, care stau împotriva acestei călăuziri a Duhului Sfânt. În epistole găsim unele detalii în privința aceasta; unele din ele ne vor preocupa în alte ocazii. Aici amintesc aceasta numai în legătură cu evanghelia după Ioan capitoul 14, ca să scot în evidență cât de important este acest adevăr referitor la prezența personală a Duhului Sfânt.

Cu o întrebare doresc să mă ocup. Să presupunem că un credincios protestant sau altcineva crede cu adevărat că o Persoană a Dumnezeirii este prezentă; să nu se presupună atunci că toate sunt subordonate acestui adevăr dominant? Dacă ar fi vorba numai de vizita unui prinț pământesc, atunci aș dori să văd dacă tu sau eu ne-am grăbi să preluăm conducerea într-o chestiune oarecare, dacă acest domnitor a venit special să preia această chestiune în mâna Sa? Când un împărat călătorește prin țară sau când el exercită una din funcțiile lui de conducere, atunci este obligația fiecărui subaltern, chiar și a celui cu rangul cel mai mare – și mai ales a celui cu rangul cel mai mare – să-i dovedească venerație. În orice caz aceasta este părerea mea. De asemenea eu cred că nu există ceva mai bun pentru un popor – vorbind omenește – decât să simtă drepturile conducătorului său, să le recunoască și să le respecte. Mă tem că pentru mulți este vorba numai de un titlu, și orice formă de autoritate, în mod deosebit cea divină, este foarte desconsiderată – toate, atât autoritatea exterioară cât și cea lăuntrică. Dar dacă se cunoaște voia lui Dumnezeu cu privire la autoritatea pământească și se înțelege ce se cuvine, atunci cu siguranță nimeni, care are un domnitor în casa sa – deci, chiar și în propria casă – nu va trece cu vederea această realitate și va face ca și cum acesta n-ar fi acolo.

Dar dacă noi, iubiți frați și iubite surori, ne gândim la Adunarea lui Dumnezeu: ea este casa lui Dumnezeu, nu este casa noastră. Ce se cuvine pentru noi acolo? Dacă cineva are dreptul să lucreze acolo, atunci cu siguranță Unul, care este Dumnezeu. De aceea este foarte clar, că acolo unde este prezentă credința în prezența Duhului Sfânt, Lui I se va acorda și locul cel mai de onoare și se va ține seama că El lucrează în diferite mădulare, așa cum spune Scriptura. Fapt este, că credincioși rareori au pretenția că acționează în felul acesta; în mod obișnuit se face referire la faptul că în zilele de început ale Adunării au existat minuni, apostoli, și așa mai departe, dar că astăzi acestea sunt cu totul altfel. Prin aceasta se consideră acele locuri din Scriptură ca fiind depășite și învechite. Când oamenii aceștia vorbesc despre Duhul Sfânt, atunci ei înțeleg prin aceasta lucrările de putere deosebit de mari și marile funcții spirituale, care au existat atunci. Dar că există o Persoană a Dumnezeirii, care la început a avut buna plăcere să coboare, ca să fie prezentă pe pământ și până când va veni Domnul să lucreze în mijlocul sfinților lui Dumnezeu adunați, în mijlocul Adunării, când ei vin împreună să adore pe

Domnul, să ia parte la masa Sa sau pentru un alt prilej, să laude împreună sau să se zidească sufletește – în aceasta nu se crede. Dovada că nu se crede constă în aceea că oamenii iau tot felul de măsuri posibile, cu scopul ca mașinăria să funcționeze fără probleme, ca și cum El nu ar fi prezent. Ei speră că Dumnezeu va folosi mijloacele utilizate și va lucra prin metodele introduse samavolnic. Se depun eforturi ca totul să fie păstrat netulburat și totodată se ignoră prezența reală a Duhului Sfânt. Nici un om nu ar acționa în felul acesta, dacă el ar ști că o personalitate omenească de rang înalt este prezentă. Toată comportarea ar fi influențată prin oaspetele de rang înalt. S-ar comporta altfel decât de obicei. Dacă s-ar ști că ai pe împărat în casă, atunci nimeni nu ar fi așa de nepăsător și neglijent, ca altă dată. Eu cel puțin nu aș avea nici un respect față de un bărbat care în comportarea lui ar dovedi cât de îngâmfat este. Dacă avem simțământul care se cuvine, că o Persoană divină este la noi, atunci toată venerația noastră, toată dragostea, tot ce noi putem face, să urmărim călăuzirea Sa, este simpla urmare logică și dovada credinței noastre.

Noi, cei care datorăm așa de mult Domnului, ar trebui să fim foarte atenți, ca și în străngerile noastre laolaltă să acționăm ca unii care cred din inimă în prezența Duhului Sfânt. Să ne verificăm căile noastre și comportarea noastră toată! Chiar și lucrurile mici trădează dacă credința noastră în prezența Sa este adevărată. Însă foarte prudenți ar trebui să fim când propunem o cântare, rostim o rugăciune, spunem un cuvânt sau facem altceva. Domnul să ne păzească, ca prin comportarea noastră să nu discredităm acest adevăr prețios, pe care El ni l-a dăruit. Sunt convins că nici atacurile, nici batjocurile venite din afară, nici prigoanele din partea vrăjmașilor, nici calomnierile din partea fraților mincinoși, nici disprețul lumii nu vor putea înfrânge pe aceia care cred cu adevărat din toată inima în prezența Duhului Sfânt.

Tot așa de sigur sunt însă, dar și convins, că necredința noastră, eșecurile noastre, omisiunile noastre dese deschid dușmanului ușa. Satan folosește aceste împrejurări mai mult decât orice altceva, pentru ca aceia, care în ruina actuală și haosul actual al creștinătății caută cu privirea plini de dor după un loc de odihnă pentru inimile lor, să se poticnească. Doresc ca tuturor fraților și tuturor surorilor aceste lucruri să le stea pe inimă; căci noi toți, nu numai frații, ci și surorile, au parte de aceasta. De aceea rog urgent pe toți frații și pe toate surorile să se gândească la ce demnitate și ce responsabilitate am fost chemați noi. Fie ca toți să fie atenți, ca felul lor de gândire, aspectul lor exterior, comportarea lor, cuvintele lor, dacă spun ceva, niciodată să nu fie în contradicție cu mărturisirea lor, că ei cred în prezența Duhului Sfânt în mijlocul lor.

Acum câteva cuvinte despre locurile din celelalte două capitole. Sfârșitul capitolului 15 din evanghelia după Ioan prezintă pe Duhul Sfânt, Mângâietorul, puțin altfel decât capitolul 14. „Când va veni Mângâietorul”, - atrag din nou atenția, cât de clar se spune aici, că este o Persoană care vine, - „când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-l voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine. Dar și voi veți mărturisi, pentru că de la început sunteți cu Mine”. Specificul foarte deosebit, care este învățat aici, este caracterul ceresc al Aceluia despre care mărturisește Duhul Sfânt. În capitolul 14 Duhul Sfânt amintește ce a spus Domnul Isus; în capitolul 15 Duhul Sfânt mărturisește pe Hristos Însuși, și ucenicii înșiși mărturisesc, deoarece ei au fost de la început cu El, cu Domnul. Ceea ce ucenicii au văzut în timp ce erau cu El, era desigur aspectul pământesc, și acum vine Duhul Sfânt și le dă completarea Sa cerească, lucrurile cerești. Este deci Duhul Sfânt, Cel care coboară din cer, care cunoaște poziția și gloria lui Hristos, care este trimis categoric cu scopul nu numai să le ajute să-și amintească de ceea ce ei au văzut și auzit de la El în timp ce era pe

pământ, ci ca să-i facă să cunoască și să savureze ceea ce numai El, Duhul, putea să le spună despre gloria cerească a lui Hristos. Deci Duhul Sfânt aduce aici cunoaștere nouă și proaspătă, în timp ce desigur mărturia anterioară pământească nu decade, căci tocmai în aceasta Duhul Sfânt i-a întărit să depună mărturie pentru Hristos.

În capitolul 16 suntem conduși un pas mai departe. În capitolul 14 Domnul le-a spus că ei ar trebui să se bucure în loc să se întristeze de plecarea Lui. Acesta este un cuvânt despre harul minunat, care ne arată cât de mult prețuiește Domnul dragostea noastră pentru El și cum El așteptă de la noi, ca noi să ne bucurăm altruist de propria Lui desfătare și glorie. Pentru El Însuși a fost cu siguranță o trecere binecuvântată, din grozăvia și suferințele cele mai mari ale crucii în prezența lui Dumnezeu, Tatăl, în cer! Astfel Domnul are dreptul să Se aștepte din partea ucenicilor Săi, ca ei să aibă un simțământ pentru toate acestea și să se bucure că El merge la Tatăl, cu toate că aceasta era pentru ei o pierdere. Acum însă El vorbește despre latura cealaltă, spunând că ei au dreptul să se bucure și din pricina lor înșiși. Întristarea le-a cuprins inima; El le spune acum: „Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca Eu să Mă duc.” În capitolul 14 El spune că este de folos pentru El, capitolul 16 arată că este de folos pentru ei; și anume din motivul că Mângâietorul nu va veni, dacă El nu ar pleca – o dovadă clară pentru faptul că Domnul Isus în mod necesar trebuia să plece de pe pământ în cer, înainte ca Duhul Sfânt să poată coborî ca Persoană divină și să locuiască pe pământ. „Pentru că, dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă voi duce, vi-L voi trimite.” În toate aceste capitole găsim deci trimiterea personală a Duhului Sfânt, chiar dacă în diferite împrejurări. „Și, când va veni Acela, va convinge (sau: va conștientiza) lumea de păcat și de dreptate și de judecată.” Mai întâi avem aici relația Duhului Sfânt față de lume. În unele puncte esențiale El preia funcția pe care a avut-o Legea mai înainte. Până în momentul acela Legea era marele „îndrumător” în căile lui Dumnezeu cu Israel, care conștientiza poporul; începând de acum este Duhul Sfânt. El nu Se mai limitează acum la un singur popor deosebit, ci El a venit, ca să conștientizeze lumea întregă, indiferent dacă ea stă într-o stare morală ridicată, religioasă, plină de râvnă pentru lege sau într-o oarecare altă stare. El conștientizează lumea de „păcat”, nu numai de „păcate”, nu, de „păcat”. Aceasta este starea în care se află lumea. Se adaugă apoi că El o conștientizează și de „dreptate și de judecată”. „De păcat”, - nu pentru că ea a încălcat Legea, ci „pentru că ei nu cred în Mine”; „de dreptate” – nu pentru că Eu am împlinit Legea, pentru ca ei să fie drepti, ci „pentru că Mă duc la Tatăl și nu Mă mai vedeți”. Dreptatea este astăzi legată de nedespărțit cu Hristos. El este singura dreptate, care are valabilitate pentru suflet înaintea lui Dumnezeu. Nu vorbesc aici despre ce are valoare pentru societatea omenească și pentru pământ, despre ce este prețuit între oameni, cu toate că toate acestea își au justificarea lor. Dar când este vorba de veșnicie, atunci Hristos este singura viață, singura cale a vieții. Să nu crezi în El, indiferent de ce poate gândi cineva, duce la pierzare. Indiferent ce dreptate aparentă ar putea avea cineva, înaintea lui Dumnezeu absolut nu are valabilitate nici o altă dreptate. În acest sens s-ar putea spune și că această dreptate nu se desfășoară pe pământ; ea se vede mai mult în aceea că Hristos este glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl. Aceasta este dreptate, că Tatăl a așezat acolo pe Hristos, Cel respins pe pământ. Și în Hristos, care a primit această onoare de la Tatăl pentru Sine Însuși, găsim dreptatea la care noi am fost făcuți prin har (2 Corinteni 5.21).

După aceea Domnul spune foarte serios în versetul 10: „și (voi) nu Mă mai vedeți”. El nu a venit să judece și să condamne, ci ca să binecuvânteze. El avea toată autoritatea și ar fi putut, în ceea ce privește puterea și slava, instaura Împărăția. Însă starea lumii față de Dumnezeu era așa

de tristă, că dacă păcatul ar fi fost ignorat și trecut cu vederea și Dumnezeu ar fi fost total desconsiderat, dacă Domnul în astfel de împrejurări ar fi instaurat Împărăția. Deci cu toate că Mesia venise și în El nu s-a găsit nici un cusur, și cu toate că omul era răspunzător să-L primească, din punct de vedere moral era imposibil ca Împărăția să fie instaurată, deoarece vina omului înaintea lui Dumnezeu a rămas existentă. Ar fi fost o tăgăduire a stricăciunii omului și a onoarei lui Dumnezeu, și era imposibil ca Domnul Isus să facă aceasta. Așa se explică faptul că Domnul Isus în evanghelia după Ioan niciodată nu Se prezintă ca Hristos. Unii ar putea să-L numească așa, dar El niciodată nu a vorbit despre Sine Însuși ca Mesia (în afară de faptul că El a recunoscut acest adevăr, atunci când cineva L-a mărturisit ca Mesia), și anume de aceea, pentru că în evanghelia după Ioan El are totdeauna conștiința că El este Hristosul lepădat și totuși Dumnezeu Însuși, Fiul. Cu toate că unii Îl vor numi Hristos, Fiul lui David sau altfel, și cu toate că El era pe pământ, ca să îplinească profețiile, totuși El Se numește pe Sine Însuși Fiul Omului, care este în propria Lui glorie dar și în aceea a Singurului Fiul al lui Dumnezeu. Totdeauna și pretutindeni Îl găsim în conștiința liniștită, clară, a propriei Sale glorie, și această conștiință nu a fost nici măcar o clipă tulburată prin toate batjocurile și disprețul de care a avut parte. Tot așa și binecuvântările, care sunt caracteristice pentru noi în perioada harului, se bazează pe Persoana Sa, pe Cel lepădat de oameni, dar glorificat de Dumnezeu (vezi evanghelia după Matei capitolul 16). Ele corespund gloriei Sale ca Om înălțat în puterea învierii Fiului lui Dumnezeu.

Astfel Duhul Sfânt ocupă în timpul actual o funcție față de lume corespunzătoare Aceluia, despre care El vorbește, prin aceea că El, ca să spun așa, folosește Scripturile ca text, după care El predică pe Hristos. Prin aceasta lumea, care nu crede în Hristos, este conștientizată de păcat; și aceasta este de asemenea o dovadă despre dreptate și judecată. Dreptatea s-a pierdut din vedere și de aceea este disprețuită; și nici judecata nu este practică pe pământ, unde lumea merge pe drumul ei propriu. Însă crucea și înălțarea Domnului Isus constituie dovada de netăgăduit că stăpânitorul lumii acesteia este judecat în ochii lui Dumnezeu. Începând de la crucea lui Hristos, lumea aceasta nu mai are nici o valoare pentru inima unui credincios. Până în momentul acesta Dumnezeu S-a preocupat îndelungat și cu mare har și răbdare cu lumea; însă începând de la cruce El o privește ca fiind vrăjmașă față de Dumnezeu, și orice credincios cu judecată știe că așa este. Așa cum la cruce carnea (firea pământească) a devenit vizibilă în adevărul ei caracter, tot așa și lumea. Ambele au primit sentința definitivă prin crucea lui Hristos. Duhul Sfânt continuă să mărturisească aceasta lumii; și cum? Cu siguranță nu potrivit acelei învățături care afirmă că toți oamenii din lume ar avea Duhul Sfânt, nu, dimpotrivă, prin aceea că El este în afara lumii. Dacă lumea ar crede în Hristos, atunci Duhul Sfânt ar locui în ea. Dar deoarece ea nu crede, El este în afara ei; urmare acestui fapt El este pentru lume Acela care o conștientizează, și nu este Mângâietorul ei. El este Mângâietorul numai pentru copiii lui Dumnezeu.

Urmează acum un alt punct, și anume cel referitor la felul cum Duhul Se preocupă cu ucenicii: „Am încă multe să vă spun, dar nu le puteți purta acum. Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul.” Duhul Sfânt va aduce în amintire toate lucrurile. El nu numai mărturisește despre Hristos aflat în gloria Sa cerească, nu, acum nu mai este nici o îngrădire. Așa cum am văzut deja, El a venit personal, ca să fie la credincioși și în credincioși. În mod corespunzător El îi călăuzește în tot adevărul. Hristos spune aici: „El nu va vorbi de la Sine Însuși”. Observă bine, că nu se spune, că Duhul Sfânt niciodată nu va vorbi despre Sine Însuși. Eu am impresia că mulți gândesc că acesta ar fi sensul acestui verset; dar

aceasta este cu siguranță greșit. În epistola către Romani, în epistolele către Corinteni, în epistola către Efeseni și către Galateni Duhul Sfânt vorbește mult despre Sine Însuși. Da, Duhul Sfânt ne dă aproape în fiecare epistolă învățături multe despre Sine Însuși. Deci nu acesta este sensul locului acesta, ci el vrea să spună, că El nu vorbește din propria Lui autoritate, independent. El lucrează în părtășie cu Tatăl. Țelul Lui este să glorifice pe Fiul. Aceasta este în concordanță cu textul nostru: „El nu va vorbi de la Sine Însuși, ci va vorbi ce va auzi.” El coboară ca să onoreze pe Hristos: ce El aude de la Tatăl și de la Fiul, aceea ne face cunoscut. Este plăcerea Lui, dacă avem voie să spunem așa cu toată reverența, să ocupe pe pământ un loc de subordonare în acest scop final, așa cum și Fiul aici jos pe pământ a ocupat o poziție de supunere față de Tatăl. În Dumnezeu Fiul era egal cu Tatăl. Cu toate acestea El a venit pe pământ ca Slujitor să facă voia Tatălui. Și tot așa Duhul Sfânt este acum Slujitorul planurilor Tatălui și al glorificării Fiului, tot așa cum mai înainte Fiul a slujit Tatălui.

De aceea se spune: „Va vorbi ce va auzi și vă va face cunoscut cele viitoare”. Aceasta înseamnă deci că El nu numai ne va conduce în tot adevărul, pe care Domnul Isus l-a vestit aici jos. Erau lucruri, pe care ucenicii nu le puteau purta în timpul acela. El vorbește și despre lucruri „care vor veni” – un cuvânt important pentru toți care disprețuiesc cuvântul profetic. Nu este vorba numai de faptul că noi avem în mâini Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Deoarece această revelare acum este completă, și Duhul Sfânt este în noi, Adunarea (Biserica) ar trebui să încadreze și să interpreteze corect tot ce este în lumea din jurul nostru. Nu există nimic pe care un credincios nu-l poate înțelege prin Duhul Sfânt, sub premisa că El folosește Cuvântul lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt. Un creștin credincios ocupă într-un anumit sens atât locul unui profet cât și locul unui preot. El este chemat „să deosebească timpurile” (1 Cronici 12.32); el ar putea citi ce se petrece în lume, și el trebuie să facă aceasta. Deseori simțurile lui fără îndoială nu sunt exersate să diferențieze binele de rău, și în felul acesta devine greu la auzire, așa cum reproșează apostolul evreilor. Însă eu vorbesc acum despre felul cum noi suntem priviți ca fiind capabili prin Duhul Sfânt.

„El Mă va glorifica”, spune Domnul. În aceste cuvinte vedem clar misiunea principală a Duhului – fie că este vorba de faptul că El revelează adevărul, când vorbește despre acesta, ori vestește lucrurile care vor veni. Aceasta este treaba Lui centrală în toată lucrarea Lui și în toate funcțiile Lui. „El Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut.” După părerea mea acesta este un motiv pentru care noi niciodată nu citim despre domnia sau guvernarea Duhului Sfânt. Există creștini care folosesc frecvent această exprimare, probabil mai des cei inteligenți, decât ceilalți. Recunoașterea prezenței Duhului Sfânt este enorm de importantă, dar prezența și acțiunea neîngrădită nu este același lucru cu domnia. Ceea ce este decisiv constă în aceea că Duhul insistă totdeauna, că Domnul Isus este Domn. El Îl înalță totdeauna pe El, și nu pe Sine Însuși. Așa se explică, că noi niciodată nu citim că Duhul Sfânt domnește în Adunare. Desigur este pe deplin clar și sigur că El este Persoana care lucrează neîngrădit. Dar când se vorbește despre „guvernare”, atunci se vorbește despre altceva, despre ceva care nu corespunde exact adevărului și care conduce la împingerea deoparte a Domnului de pe locul care I se cuvine și punerea în încurcătură a poziției credincioșilor față de Domnul. Isus, Cel lepădat de oameni, este singurul Domn în sensul oficial (într-un alt sens aceasta este valabil și pentru Tatăl și pentru Duhul Sfânt ca Persoane ale Dumnezeirii). Duhul Sfânt este prezent, ca să mențină voia și adevărul lui Dumnezeu. De aceea El lucrează în mijlocul sfinților, ca să înalțe pe Hristos înaintea ochilor noștri. Duhul lucrează în noi, la noi și prin noi; însă Domnul Isus este Domnul nostru și așa ne este El prezentat de Duhul. Duhul ne

călăuzește, să Îi fim supuși; El a preluat misiunea să glorifice acum pe Hristos și astfel El pune pe noi pecetea de sclavi ai lui Hristos.

Aceasta numai în trecut. Dorința mea principală era să fac clar că aceste cuvinte ale Mântuitorului au fost rostite ca să întipărească adânc pe fiecare inimă prezența personală a Duhului Sfânt în timpul când Domnul Însuși este la dreapta lui Dumnezeu. Fie ca acest adevăr prețios să devină tot mai prețios nu numai pentru inimile noastre, ci și în adunările lui Dumnezeu de pe pământ să fie tot mai prețuit. Domnul să ne păzească pe fiecare dintre noi să renunțăm la acest adevăr, oricât de mari ar fi problemele. Dar El să ne păzească și de a recunoaște vreo adunare în care Duhului Sfânt nu I se acordă locul care I se cuvine potrivit Scripturii.

»Primiți Duh Sfânt« - Ioan 20,17-23

Probabil că nu există nici un loc din Scriptură care să nu fi fost deja scos din context; dar nu este nici un loc din Scriptură care să fi fost incorect interpretat mai mult ca textul pe care l-am citit. Este imposibil să se înțeleagă sensul deplin al comunicărilor foarte deosebite ale Domnului și felul Său de a proceda cu Maria și să se priceapă cuvintele Sale și faptele Sale din seara aceea dacă nu se ține seama de faptul că toate acestea sunt în strânsă legătură cu învierea Sa dintre morți, și anume ca Fiu al lui Dumnezeu. Epistola către Romani capitolul 1 versetul 4 spune că El a fost dovedit ca Fiu al lui Dumnezeu prin învierea morților. Exact acest punct de vedere este scos în evidență în mod deosebit de Duhul Sfânt aici în evanghelia după Ioan capitolul 20. Nu este vorba că El înviază pe alții, ci că El Însuși înviază. Totala simplitate în fenomenele însoțitoare exterioare ale învierii, veșmintele bine orânduite puse alături, »ștergarul care fusese pus pe capul lui Isus nu era cu fâșiile de pânză, ci împăturit și pus într-un alt loc singur«, - toate acestea erau pentru ochiul nepărtinitor indicii clare că totul, oricât ar fi fost de minunat, trebuie să se fi desfășurat fără grabă și în liniște, ca și cum cineva după o noapte odihnitoare s-ar fi ridicat din pat. Și așa a fost, era Fiul lui Dumnezeu, Cel care a înfăptuit lucrarea harului, pe care I-a încredințat-o Tatăl s-o facă. El nu numai a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu. Aceasta la locul ei este adevărat și în alte locuri din Scriptură este accentuat acest fapt. Dumnezeu L-a înviat dintre morți; Pavel ca și Petru insistă asupra acestui fapt. Dar tot așa de adevărat este și că El Însuși a înviat dintre morți. »Dărâmați Templul acesta«, așa a spus El Însuși într-un loc mai înainte în această evangheligie, »și în trei zile îl voi ridica«. »Am putere s-o (viața) dau«, spune El în capitolul 10, »și am putere s-o iau iarăși«. Acolo El adaugă categoric: »Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu«. Deci la El era nu numai o ascultare desăvârșită, o identificare cu voia Tatălui, ci și acea putere dumnezeiască, prin care El în învierea dintre morți S-a dovedit a fi Fiul lui Dumnezeu. Era aceeași putere, dar mult mai binecuvântată în exteriorizarea ei, în care El Însuși a înviat morții: fiica lui Iair, fiul văduvei din Nain, Lazăr și alții. Așa a spus El cu privire la Lazăr: »Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea.«

Astfel El Însuși înviază dintre morți. Dar chiar și Petru și Ioan dovedesc cât de puțin a pătruns până în acel moment în mintea lor adevărul despre învierea Sa potrivit Scripturii. Ioan relatează, și anume spre rușinea lui și a lui Petru, că ei *au văzut* și au crezut. Amândoi – știm aceasta – erau adevărați copii ai lui Dumnezeu; dar aveau puțină înțelegere cu privire la gândurile lui Dumnezeu. Ei încă nu au înțeles acel „trebuie” al Scripturii (Luca 24,44-46); de asemenea ei nu au văzut harul și slava lui Dumnezeu în Persoana Fiului Său, așa cum ele se văd pe deplin în învierea Sa. Ei au văzut faptele, au acceptat dovezile, și cu toate acestea s-au întors și s-au dus acasă. Acesta este totdeauna rezultatul sărăcăcios, când faptele și dovezile sunt apreciate numai de duhul omului, chiar dacă urmările sunt corecte.

La Maria a fost altfel. Ea era tot așa de puțin familiarizată cu slava învierii sau cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre ea, ca și Petru și Ioan. Dar ea a găsit în Domnul Isus răspunsul la dorința inimii ei, și de aceea ea era acum plină de întristare, că nu putea să facă altceva, decât să rămână pe locul unde a fost pus trupul Lui. Ea nu s-a lăsat ușor mulțumită, așa cum au făcut cei doi apostoli. Realmente ea nu se simțea acasă în această lume și de aceea nu se putea despărții de mormântul gol al Mântuitorului. Vedem de asemenea cât de deplin toate gândurile ei, toată dragostea ei era pentru Domnul Isus. Când a mai privit încă o dată în

mormânt, pe care mai înainte l-a văzut gol, (căci așa a relatat ea celorlalți, conform realității) acum vede acolo doi îngeri îmbrăcați în alb, stând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus, unul la cap și altul la picioare, ea nu este umplută de neliniște și frică, așa cum se spune despre femei în alt loc. Ce spaimă și ce surpriză ar fi dat naștere la ea o astfel de înfățișare în împrejurări normale! Dar evanghelia noastră nu relatează nimic despre astfel de emoții. Inima ei era așa de plină de dorința după Domnul Isus, care a fost luat de la ea, că – așa am putea spune – chiar prezența tuturor îngerilor ar fi impresionat-o relativ puțin. Cei doi îngeri o întreabă: »Femeie, pentru ce plângi?« Răspunsul ei vine din adâncul inimii: »Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus. Zicând aceasta, ea s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare.« Dar deoarece ea nu recunoaște imediat pe Domnul și gândește că ar fi grădinarul, ea răspunde la întrebarea Lui: »Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.« Este necesar numai un singur cuvânt ca să se întoarcă la locul de unde a fost alungată și să i se spună adevărul. Cu acest singur cuvânt i se revelează Domnul Însuși. Era glasul Lui, glasul Păstorului cel bun, care cheamă oile Sale pe nume: »Maria!«, spune Domnul Isus. Ea se întoarce imediat spre El și I se adresează cu cuvântul »Rabuni!«, care tradus înseamnă „învățător”. Urmează apoi cuvintele cu care vreau să mă ocup puțin.

»Nu Mă atinge« nu redă nicidecum corect sensul. Deoarece aici sunt unii care au cunoștințe din Scriptură și, așa cum presupun, mulți dintre dumneavoastră sunt capabili să judece ce spun, mă simt cu atât mai liber să spun deschis și clar ce consider că este adevărat. Fapt este că cuvântul care stă aici în Scriptură include în sine mult mai mult decât „a atinge”. Acest verb ar fi trebuit tradus mai bine prin „a pipăi, a prinde, a apuca”. Aceasta este valabil și pentru Coloseni 2, asupra căruia vreau să atrag scurt atenția. Apostolul se referă acolo la contrastul dintre cerințele tradiției Legii și cele ale unui Hristos mort și înviat, cu intenția ca tot ce abate de la Hristos să fie dat la o parte din cale. O vorbire ca aceea „nu atinge, nu gusta” stă pentru totdeauna înapoia noastră. Ea ar putea fi valabilă pentru oamenii care trăiesc încă totalmente în lumea aceasta, și nu pentru aceia care au murit împreună cu Hristos. Așa cum știe oricine a verificat aceasta, subiectul despre care este vorba aici este prezentat invers în traducerea obișnuită a Bibliei în engleză. Ar trebui să înceapă cu „nu lua”, apoi „nu gusta” și în cele din urmă nici măcar să „nu atingi”. Este deci o ordine descendentă, în care la ceea ce stă mai aproape, și anume „a lua”, vine mai întâi, apoi „a gusta”, ceea ce este mult mai puțin, și în final să nu aibă loc nici măcar o atingere. În felul acesta încearcă omul firesc să se apere de necurății, așa își ocrotește el carnea; un alt mijloc nu are. Pentru fire este numai acest mijloc de ajutor, și anume, multele planuri bune și lupta împotriva răului, ca să nu fie biruit de răul din lumea aceasta. Creștinismul adevărat este cu totul altfel. El este revelarea unui Eliberator, Dumnezeu și Om într-o singură Persoană, care vine în lume, moare pentru ispășirea răului, biruie totul, înviază biruitor în prezența lui Dumnezeu, și în final introduce acolo pe toți ai Săi. Aceasta leagă pe creștin de Hristos pe baza lucrării Sale de împăcare și a triumfului Său la dreapta lui Dumnezeu. Creștinism este realizarea practică a acestui plan de mântuire prin Duhul Sfânt, mai întâi în sufletele celor care cred, și în final în viitor și în viața lor. Aceasta este marea învățătură a epistolelor către Coloseni și Efeseni. Deci ce mai au a face aceia care sunt binecuvântați împreună cu Hristos și au murit față de lume, cu astfel de rânduiri „nu lua, nu gusta, nu atinge”?

Eu sunt sigur, că acesta este sensul corect al cuvântului „a atinge” din Ioan 20,17, și fiecare, care este în stare să judece aceasta, va fi de acord cu mine în această privință. Nu este nicidecum vorba de o interpretare care ar putea fi numită „ciudată” de către cei care au altă

păreră. Eu nu pot înțelege, de ce vorbește cineva în felul acesta, căci nici o interpretare bună și corectă a Cuvântului nu este ciudată. Dacă o păreră este susținută de mulți sau de puțini, aceasta nu spune nimic despre autenticitatea ei. Dar oricum ar fi, ce spun acum va fi recunoscut de persoanele cu păreri foarte deosebite, sub premisa că ei vor cerceta cu grijă întrebarea despre care vorbesc. Cine face aceasta va găsi că adevăratul sens al cuvintelor Domnului adresate aici Mariei nu este „nu Mă atinge”, ci „nu Mă apuca”. El îi spune să nu se lase mânată de impulsul ei natural, ca să-L cuprindă. Aceasta este confirmat prin aceea că în textul original în limba greacă este folosit un cuvânt care are sensul de a apuca neîntrerupt. În epistola către Coloseni este altfel: acolo este vorba de o acțiune singulară, care poate fi foarte în grabă. Aici însă înseamnă, păstrând sensul exact: „Nu mă cuprinde permanent, nu te agăța permanent de mine!” Acesta este sensul acestui cuvânt și forma lui gramaticală.

Mie mi se pare că aceasta oferă textului din Scriptură mai multă putere și precizare; căci Maria Magdalena reprezintă aici pe cineva care se ține strâns de Domnul Isus ca fiind speranța poporului Său și împlinirea dorinței inimii sale, cineva, care se întristează de lipsa prezenței Domnului în trup, cineva, care întrucâtva se bucură chiar și la gândul la trupul mort al Domnului, chiar dacă această bucurie este amestecată cu întristare. Putem deci ușor înțelege că ea dorește să-L îmbrățișeze pe Mântuitorul de îndată ce Îl recunoaște. Aceasta devine cu atât mai evidentă cu cât în evanghelia după Matei femeile Îi cuprind picioarele, și El nu numai că le permite, ci El primește gestul ca un omagiu venit din partea lor. Da, mai mult chiar, în același capitol al evangheliei după Ioan găsim chiar cum Domnul îi cere necredinciosului Toma să-și pună mâna în coasta Lui.

Învățăături prețioase ne sunt oferite, dacă noi vom studia mai îndeaproape aceste moduri de a proceda diferit al Domnului, care au avut loc aproape în același timp. Aceeași acțiune El o refuză o dată, apoi o primește, și în final cere chiar să se procedeze așa. Cu siguranță El avea intenții înțelepte în această privință. Noi nu avem voie să gândim că Domnul a iubit mai puțin pe Maria Magdalena decât celelalte femei, care L-au urmat din Galileea. Dar în ce constă diferența? Cum să ne explicăm faptul că Duhul Sfânt ne arată în evanghelia după Matei cum El primește omagierea prin contactul corporal, și în evanghelia după Ioan cum El o respinge? Motivul pentru aceasta este foarte simplu și foarte instructiv. În prima evanghelie avem lepădarea lui Mesia de către popor, de către iudei, și scopul final pentru care Dumnezeu în harul Său folosește această lepădare, prin aceea că în timpul intermediar El trimite Evanghelia la națiuni și din mijlocul lor cheamă ucenici, deoarece națiunea aleasă a lepădat pe Împăratul ei. Dar ce minunat este, că harul lui Dumnezeu refuză într-o oarecare măsură să rămână inactiv! El trebuie să se arate în puterea dragostei, și chiar dacă iudeii îl desconsideră, El nu putea să facă altceva, decât să caute căi noi pentru o binecuvântare mult mai mare. Dacă poporul Lui din vechime a părăsit harul Lui, atunci a fost altul, sărac și nenorocit, care în trecut a savurat puțin din dragostea Sa. Dacă poporul Său a fost așa de necredincios, de nemulțumitor și de orb față de Soarele din înălțime, care i-a cercetat, și această nemulțumire a culminat în lepădarea și omorârea lui Mesia al lor, atunci Dumnezeu, după ce Dumnezeu a folosit această lepădare a lui Mesia pentru înfăptuirea lucrării de mântuire, trimite vestea bună la toate națiunile de sub cer. Și totuși evanghelistul Matei în toată prezentarea harului nemărginit al lui Dumnezeu față de națiuni ne arată cum acele femei din Galileea cuprind picioarele Domnului înviat și Îl omagiază. Nu ne arată aceasta, că El poartă grijă ca nădejdea lui Israel să rămână păstrată pe un fundament statornic, cu toate că Mesia a fost respins și Dumnezeu voia ca această respingere să slujească la împlinirea propriilor Lui intenții de har?

Este adevărat că deoarece ei au respins pe Mesia al lor, aceasta era pierzarea lor, dar era aceasta totul? Desigur judecarea lor era justificată, dar ce va face harul? Va veni un timp în care îndurarea lui Dumnezeu va atrage inimile lor impenitente spre El, Cel pe care ei L-au disprețuit așa de mult timp. Prin aceasta El va lega speranța lor cu tronul Omului glorificat așa de nedespărțit, că ei, atunci când va veni momentul pentru dreapta judecată a lui Dumnezeu asupra lumii, vor fi reprimiți prin har. Atunci ei vor vedea că lanțul îndurării divine este așa de tare forjat în moartea și învierea Domnului, că ea va constitui un fundament de neclintit pentru împlinirea făgăduinței lor. Atunci, în acele zile de viitor, Dumnezeu îi va binecuvânta în harul Său potrivit cu dimensiunea deplină a planurilor Sale.

După părerea mea aceasta se vede clar din evanghelia după Matei și din alte locuri din Scriptură. Ultimul capitol din evanghelia după Matei ne redă în adorarea adusă de femei, un tablou care se referă la viitor; acolo este mai mult decât o aluzie, ca în capitolul 24. Femeile din Galileea sunt un model al acelei rămășițe dintre iudei, care în ultimele zile va fi condusă prin har la Domnul Isus, va căuta și va găsi în El pe Domnul așteptat și de asemenea Îl va privi și se va lega de El. Domnul nu va respinge adorarea adusă de ea. Forma omagierii ne lasă să recunoaștem că El va fi realmente în trup, atunci când El va reveni să Se întâlnească cu poporul Său ales. Un iudeu nu este solicitat niciodată ca iudeu să umble »prin credință, și nu prin vedere«, așa cum este solicitat un creștin. Căci el va vedea cu adevărat pe Domnul, așa cum se spune în Zaharia 12: »își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns«. Dar ei *Îl vor vedea* pe El. Ei nu numai vor crede în El, ci și *Îl vor privi*. Faptul că femeile din Galileea primesc și cuprind pe Domnul, și că El primește omagiul adus de ele, ne arată cum El în marea lui credincioșie și îndurare acționează față de rămășița vechiului popor Israel, atunci când va veni ca să domnească peste ei aici pe pământ. Din același motiv, cred eu, aici în evanghelia după Matei nu avem nici o relatare despre înălțarea la cer, ceea ce este de neînțeles de critici, dar pentru fiecare credincios este foarte de înțeles. Amintirea înălțării Sale la cer ar fi fost cu totul ne la locul ei în acest context, față de care prezența Sa în trup între ei și lipsa oricărui cuvânt cu privire la înălțarea Sa la cer în acest capitol Îl face să stea înaintea privirii noastre ca bucuria veșnică a tuturor acelor al căror necaz El l-a văzut și l-a alungat în îndurarea Sa. În evanghelia după Ioan capitolul 20 avem opusul. Acolo vedem o femeie copleșită cu totul de sentimentele ei iudaice și care ține încă cu tărie la așteptările care acum, când Domnul era înviat din mormânt, în mod normal ar fi trebuit să fie prețioase pentru un iudeu. Aceasta cu atât mai mult cu cât crucea și mormântul Domnului Isus le-a distrus tuturor pentru un timp această speranță. De aceea ea nu a cedat să se despartă de Domnul și în această revărsare de sentimente ea vrea să-L cuprindă. Dar El o roagă să nu facă aceasta: »căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu«. Începând din momentul acesta El vrea să fie cunoscut într-un alt fel. El era pe punctul să părăsească singura scenă în care rămășița lui Israel mai stătea încă în legătură cu Mesia. Nu ca și cum această speranță ar fi dispărută pentru totdeauna – nu, la timpul hotărât și la locul hotărât ea va înflori din nou. Pentru momentul de față El pune deoparte o rămășiță din Israel. Efectiv prin aceasta a început creștinismul. »Domnul«, așa se spune, »adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mântuiți.«

Maria Magdalena era un fel de exemplu pentru aceasta. Până în momentul acesta ea a ținut cu tărie la speranța că Domnul va veni și va aduce aici pe pământ în mijlocul lui Israel slavă și binecuvântare. Dar Domnul îi face acum clar, că acesta nu este felul în care El va da acum binecuvântare. Niciunde în această evanghelie nu se vorbește despre o astfel de binecuvântare. El dorea să fie cunoscut de creștini ca Unul care S-a înălțat la Tatăl, și de aceea

nu era timpul să fie ținut cu tărie aici jos pe pământ. Să presupunem că aceasta ar fi fost totuși posibil, totuși nici pe departe nu ar fi fost așa de prețios ca ceea ce mișca inima Lui acum și ceea ce prin această femeie din Magdala, care se minuna de toate acestea, a transmis ucenicilor Săi. Prezența Lui la dreapta lui Dumnezeu nu însemna o prăpastie între El și ai Săi, ci dimpotrivă, legătura cea mai intimă și cea mai strânsă de imaginat între El și ei. S-ar putea să pară un fel ciudat de păstrare a unității. În orice caz ea nu corespunde gândurilor cărnii. Fapt este, că nu carnea este mijlocul unirii noastre cu Mântuitorul și că această unire nu va fi caracterizată prin nimic ce corespunde cărnii. Cu privire la Israel aceasta era corect cu privire carne, căci El S-a născut între ei; în ceea ce privește descendența Sa El era iudeu. Dar ca creștini noi nu Îl cunoaștem în felul acesta, ci mult mai mult în opoziție cu aceasta, așa cum spune apostolul Pavel: »Chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta« (2 Corinteni 5). Nu, noi Îl cunoaștem într-un fel mult mai bun. Să-L cunoști aici pe pământ ca Mesia era cu certitudine o binecuvântare mare și în cazul femeilor din Galileea Domnul dă o arvună despre faptul că aceasta se va împlini în viitor. Dar toate acestea nu înseamnă că noi avem în aceasta un model de felul cum noi creștinii cunoaștem pe Domnul Isus.

Natura privilegiilor noastre este că Hristos, după ce El a înfăptuit lucrarea de mântuire, Își ocupă locul ca Om ceresc la dreapta lui Dumnezeu. Ca urmare acestui fapt esențialul creștinismului constă nu numai în aceea că binecuvântarea coboară de la Dumnezeu pe pământ, cu toate că aceasta este pe deplin adevărat, căci prin aceasta s-a netezit cărarea pentru binecuvântările cerești. Însă scena și caracterul binecuvântării noastre sunt cerești, ea este în Persoana Celui Preaslăvit, care a coborât și acum este acolo sus și noi putem ști că noi suntem binecuvântați împreună cu El acolo sus. Când este vorba de revelarea lui Dumnezeu, nimic nu este mai bogat în binecuvântare pentru noi decât contemplarea Domnului Isus în căile Sale aici pe pământ. Dar ceea ce caracterizează poziția și legătura noastră cu El acolo sus, se găsește exclusiv în El, în El, Cel care prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor și a restaurat onoarea lui Dumnezeu în toate care au lezat natura lui Dumnezeu în lumea aceasta. Hristos a intrat acum în cer și El este revelat acolo sufletelor noastre, și acolo noi suntem uniți cu El. Așa după cum El trebuia să intre în cer pentru acest scop, tot așa a trebuit să coboare Duhul Sfânt. Deci prezența Duhului Sfânt aici pe pământ este răspunsul necesar al lui Dumnezeu la lipsa Domnului Isus, la șederea Lui la dreapta lui Dumnezeu, după ce El a înfăptuit lucrarea de mântuire. Aceste două adevăruri sunt pilonii mari, de nezguduit ai creștinismului.

Acesta este deci sensul cuvintelor Domnului adresate Mariei Magdalena, când o roagă, să nu Îl cuprindă. El nu se suise încă la Tatăl Său. El voia ca El să fie cunoscut acum de ei, ca Cel Înălțat și glorificat la dreapta Tatălui. Începând din momentul acesta credincioșii trebuiau să stea în legătură cu El în această nouă poziție – scoși din așteptările și gândurile lor de până acum, și aduși într-o legătură vie cu dragostea și gloria în care El Însuși a intrat acum, cu casa Tatălui de acolo de sus.

Vreau să mă refer aici la un loc din Vechiul Testament, care nu totdeauna este înțeles corect, dar care luminează lucrarea actuală a lui Dumnezeu. În Mica 5 găsim cunoscutul loc referitor la nașterea Domnului: »Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei.« Aici găsim nașterea Lui ca Om, dar și gloria lui veșnică: Cu toate că El a fost născut ca iudeu și dintr-o femeie, El era totuși »din timpuri străvechi, din zilele veșniciei.«

Cine era Acesta nu este greu de constatat. El este Același care este descris în primul verset al capitolului. El este Stăpânitorul lui Israel, despre care se spune, că ei »vor lovi cu nuiua pe obraz« pe Judecătorul lui Israel. Aici este foarte clar vorba despre umilirea lui Mesia. El Se va naște în Betleem, care aparține lui Iuda, și cu toate acestea El este din veșnicie. El este tot așa Dumnezeu precum este Om. Avem deci în acest verset un rezumat al adevărilor importante și binecuvântate referitoare la Domnul Isus Hristos, pe care nici un om – oricât ar fi fost el de inteligent – nu le putea vedea mai dinainte, dar pe care Dumnezeu în atotștiința Sa absolută le-a prezis în toată simplitatea și în totalitatea lor. Toată greutatea vinei lui Israel constă în aceea, că ei L-au »lovit cu nuiua pe obraz«, fără să țină seama de Persoana Sa și de faptul că El era Judecătorul lor. »De aceea îi va părăsi«, se spune în versetul al treilea, și aceasta a avut realmente loc. Judecătorul lovit al lui Israel a părăsit pentru un timp pe Israel, »până la timpul când va fi în dureri cea care are să nască.« În Apocalipsa 12 vedem cum naște o femeie, căreia i s-a acordat onoare mare. Planul lui Dumnezeu pentru timpul din urmă este mare. Aceasta este primul lucru, care ne este arătat. Apoi vine timpul balaurului și lupta pentru posedarea pământului și a poporului pământesc continuă până când Judecătorul lui Israel va reveni. Vechiul popor pământesc va ocupa atunci din nou locul lui pe pământ, dar începând din acest moment sub conducerea lui Mesia. Auzim deci aici de o întoarcere a căilor lui Dumnezeu în timpul din urmă pentru împlinirea intențiilor Sale de har cu iudeii. Până la ce punct am ajuns noi în zilele noastre în această privință? Hristos a venit și a fost lepădat de poporul Său pământesc, și El i-a părăsit. Începând de la cruce Dumnezeu nu i-a părăsit numai ca națiune; El cheamă o rămășiță dintre ei, ca s-o unească cu credincioșii dintre națiuni ca trup al lui Hristos. Aceștia sunt aceia despre care citim în Faptele Apostolilor 2: »Și Domnul adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mântuiți.« Dar când apoi a sosit momentul pentru realizarea planurilor viitoare și veșnice ale lui Dumnezeu cu privire la Israel, se spune: »și rămășița fraților Săi se va întoarce la fiii lui Israel«, (în loc, ca acum, să fie scoși dintre ei, ca să constituie o parte a Adunării). *Astăzi* ei pierd complet caracterul lor israelitic, ca să constituie omul nou (Efeseni 2,15); *atunci* însă ei se vor întoarce la vechile planuri și căi ale lui Dumnezeu cu poporul Său pământesc. Eu mă bucur mereu de felul cât de minunat adevărurile vechi stau în armonie cu adevărurile noi în Biblie. Tocmai în aceasta constă roada și dovada că noi am înțeles bine adevărul, că noi prin această înțelegere suntem făcuți capabili să vedem acolo o ordine nouă și o frumusețe, pe care fără această cunoaștere nu putem s-o vedem, ci am vedea numai o mulțime confuză de lucruri care nu au nici o legătură unul cu altul. Însă în momentul când Dumnezeu spune cu privire la o anumită parte a adevărului: »Să fie lumină!«, vom vedea cum totul devine altfel. Chiar dacă este adevărat, că această lumină crește, totuși Dumnezeu ne va lăsa mereu să simțim, cum această lumină nouă îmbogățește lumina veche. Nimic nu va fi așa de mult o cheie pentru adevăr ca un principiu care la început părea să fie numai încurcătură și o parte din făgăduințele lui Dumnezeu. Realitate este însă că nici un plan al lui Dumnezeu nu va rămâne neîmplinit. S-ar putea să fie necesar un timp de așteptare. Inima dorește de mult împlinirea. Se pare că necredința ar avea dreptate. În final însă numai credința are dreptate, și fiecare cuvânt, pe care l-a spus Dumnezeu, se împlinește, fiecare plan va fi îndeplinit fără greșeli, și toate acestea prin moartea lui Hristos.

Aici deci Domnul revelează ceva absolut nou, prin aceea că El începe la iudeii pe care îi interesează cel mai mult. În evanghelia după Ioan se poate observa cum totul se învârtă în jurul Persoanei Sale. Aici nu este vorba de perioade de timp, ci mai degrabă de El Însuși, și

anume despre El în înălțarea Sa la cer. Dacă ne sprijinim pe lucrarea Sa de mântuire și începând de aici vrem să facem alți pași ca creștini, atunci nu există nimic care să fie mai important. Nu privi la altceva, căci toate persoanele din această scenă sunt relativ lipsite de importanță. Dacă scoți pe Hristos din creștinism, ce mai rămâne atunci? Și în afară de aceasta, crezi tu că Duhul Sfânt Își va pune vreodată pecetea, dacă Domnul Isus este dezonorat, dacă Persoana Lui este dată la o parte, dacă lucrarea Sa și slava Sa sunt defăimate?

Noi am văzut deci, cum Domnul Isus îi spune mai întâi Mariei, că El era în momentul când să plece la Tatăl și că de aceea o onorare trupească era incompatibilă cu felul în care El voia să Se reveleze, și așa cum este El prezentat aici în toată evanghelia. Dacă privim relatarea lui Ioan în ansamblul ei, vom găsi că mărturia ei constă din două părți mari. Prima parte este revelarea Persoanei și lucrării Fiului lui Dumnezeu. A doua parte este revelarea unui Altul, de asemenea o Persoană divină, care Își ocupă locul la ucenici jos pe pământ, după ce Hristos va fi părăsit scena. În aceasta constă creștinismul; căci Hristos este subiectul credinței, și Duhul Sfânt este puterea care face realitate slava lui Hristos în inima unui creștin și în Biserica lui Hristos.

În mesajul pe care îl primește Maria de la Domnul și pe care îl transmite ucenicilor avem ceea ce pentru noi creștinii este foarte semnificativ: »Du-te la frații Mei!« Aici avem prima amintire clară a relației în care toți creștinii pot veni la El începând din momentul acesta. »Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« Deci Domnul Isus ne aduce nu numai într-o anumită relație cu Sine Însuși (ceea ce în sine însuși are o însemnătate nespus de mare), ci El descrie foarte clar și relația noastră cu Dumnezeu. Această relație este cu totul altfel decât vechile binecuvântări obișnuite. Nu este revelarea puterii Sale pentru protecția pelerinilor Săi slabi aici pe pământ. Aici nu auzim nimic despre Dumnezeul Atotputernic. Nu este amintit nimic de căile Lui de guvernare cu Israel, atunci când El, Iehova-Dumnezeu, locuia în mijlocul poporului Său. Aici totul se referă la Hristos, care este în momentul să intre în slavă. În acest sens El spune: »Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« Ce minunat! Ce este Tatăl pentru *Fiul*, aceasta este El și pentru *fii*, ce era El, Tatăl, ca Dumnezeu pentru Acel Om preaslăvit, care a îndepărtat păcatul, același este El și – și nu mai puțin – pentru aceia ale căror păcate au fost ispășite. Dumnezeu a fost deplin revelat nu numai ca Dumnezeu și Tată al Domnului nostru Isus, nu, El este același și pentru noi astăzi pe baza lucrării Sale de mântuire și a învierii Sale.

Eu nu vorbesc acum despre o cunoaștere neclară a lui Dumnezeu, cum acționează El părintește în căile Sale cu oamenii. Noi știm bine că Israel, când va ajunge în mare necaz, va implora cu cuvintele prorocului Isaia: »Totuși Tu ești Tatăl nostru! Căci Avraam nu ne cunoaște și Israel nu știe cine suntem; dar Tu, Doamne, ești Tatăl nostru, Răscumpărătorul nostru, Numele Tău este din veșnicie.« Aceste cuvinte nu descriu nicidecum relația în care ei stau față de Dumnezeu; aceste cuvinte sunt ca să le dea mângâiere, asemenea cum probabil i se spune unui copil orfan de pe stradă: „Copilul meu, ție nu ți-a mers bine; începând de acum vreau să fiu tatăl tău!” Desigur aceasta nu ar însemna o adoptare formală a acestui copil ca fiu sau ca moștenitor, și nici nu va fi înțeleasă în felul acesta. Israel putea să spera la o astfel de poziție numai ca națiune, așa cum vedem din cartea Exod capitolul 4. Aici în evanghelia după Ioan capitolul 20 este vorba de mult mai mult. Unul a coborât pe pământ, care era Fiul, care cunoștea pe Tatăl așa cum nimeni altul nu-L cunoștea. A venit Unul, care pe pământ și ca Om era așa de desăvârșit subiectul plăcerii Tatălui, cum a fost mai înainte ca Dumnezeu în

prezența lui Dumnezeu; căci niciodată El nu a spus nici un cuvânt, niciodată nu a avut vreo pornire a inimii, vreun singur gând sau singur motiv care să nu reflecte în chip desăvârșit bunătatea și dragostea lui Dumnezeu Însuși. Numai Domnul Isus a corespuns realmente în duh, în natura Sa și în căile Sale a tot ce se găsește în Dumnezeu. Când El a privit din cer jos pe pământ, El a găsit pe Unul de care se putea totdeauna bucura. Nici măcar în tot cerul nu era o creatură care ar fi putut chiar și numai pentru o clipă să-I îndeparteze ochii și inima de la privirea Fiului Său pe pământ. El privea în jos spre o lume de păcat și răutate, al cărei miros de lepră se ridica totodată permanent spre cer. Câteodată a trebuit ca loviturile grele ale judecății să cadă asupra omului vinovat. Dar acum, pentru prima dată de la începutul lumii, El vedea – dacă avem voie să ne exprimăm așa – nu numai o strălucire îndepartată a slavei Sale, ca de exemplu în Enoh sau Noe și mai departe până la nașterea Acestui Preaslăvit, nu, acum era El Însuși, Fiul Său, așa că cerul se putea deschide și Dumnezeu, Tatăl, putea să trimită Duhul Sfânt, ca să-L evidențieze ca Om – să observăm aceasta. Cum ar fi putut să fie altfel? Nu era vorba să trimită Duhul Sfânt asupra Lui ca Dumnezeu. El a fost ca Om uns cu Duhul Sfânt. »Pe El Dumnezeu, Tatăl, L-a uns« - »pe Fiul Omului«. Și tocmai aceasta este ceea ce este așa de prețios și binecuvântat, și anume, că Dumnezeu Însuși a trebuit să privească spre pământ spre un Om, pentru ca în El să găsească pentru prima dată ceea ce satisfăcea sentimentele Sale, toată inima Sa, întreg caracterul moral al lui Dumnezeu, toată simpatia Sa.

Acum însă a intervenit o schimbare enormă. Cerurile se învâluie în întuneric, și în acest întuneric adânc Dumnezeu Însuși a tratat cu El. Era aceeași oră în care a fost permis omului să se ridice sub conducerea lui satan împotriva lui Mesia cel lepădat și să-L biruiască. Și în această scenă se revărsa judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. El a luat păcatul pe Persoana Sa sfântă, ca jertfă pentru păcat. Aici devine vizibilă toată maiestatea Sa, toată oroarea Sa împotriva răului. A sosit clipa îngrozitoare a răzbunării. Judecata divină asupra întregii răutăți, împotriva toatei indiferențe, împotriva toatei nedreptăți față de semeni, împotriva toatei răzvrătiri față de Dumnezeu a lovit pe Cel sfânt. Deci această oră era nu numai »ceasul vostru«, ceasul omului, și nici nu era numai ceasul întunericului. Înainte de toate era și ceasul lui Dumnezeu, în care sfințenia Lui neîngrădită s-a descărcat pe capul Purtătorului păcatului, pe propriul Lui Fiu, care S-a dat pe Sine Însuși, Mielul de jertfă, care a purtat la cruce judecata asupra păcatelor noastre. Urmarea a fost că toată mânia lui Dumnezeu, tot ce El simțea cu privire la păcat, fără vreo câtuși de mică circumstanță atenuantă, prin care mânia Lui să fie stăvilită, s-a revărsat asupra Fiului lui Dumnezeu și ea s-a liniștit. În felul acesta mântuirea prin sângele Său este desăvârșită. Dumnezeu nu mai are nimic de spus – nu a mai rămas nimic, care să nu fi căzut deja asupra Domnului Isus, ca să restabilească onoarea lui Dumnezeu. Acesta este și motivul pentru care acum revelarea naturii lui Dumnezeu și a dragostei Tatălui nu cunosc limite. Nu a rămas nimic neîmplinit pentru caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Tot ce El simte față de păcat s-a descărcat asupra Domnului Isus. Ca urmare acestui fapt, tot ce este în El ca Dumnezeu și Tată se îndreaptă spre favoarea noastră; căci după ce răul din noi a fost judecat așa de desăvârșit, Dumnezeu vrea acum să ne facă cunoscut satisfacția Sa desăvârșită cu privire la lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus, nu numai ca Tată, ci și ca Dumnezeu.

Așa a devenit posibil ca Domnul Isus să spună ucenicilor Săi astfel de cuvinte. Ei L-au cunoscut cum El S-a adresat Tatălui Său, atunci când nimeni nu a avut compasiune cu El în durerile Sale, când El, »Omul durerii« era în lumea aceasta, când a înfăptuit lucrarea de ispășire a păcatelor. Ei au privit cum El a vorbit cu Tatăl înainte de ivirea zorilor zilei. Ei au

văzut cum El în noapte, în timp ce alții dormeau, a stăruit în rugăciune înaintea Tatălui Său. Ei știau cum orice nevoie omenească, orice durere omenească, pe care le întâlnea, atingea inima Lui și Îl mâna în rugăciune înaintea Tatălui Său (Matei 8). La cruce însă s-a văzut un alt adevăr și anume întrebarea, cum a gândit Dumnezeu cu privire la păcatele noastre. Aici păcatele noastre au fost puse în socoteala Lui. Nu că Dumnezeu era împotriva Lui, dimpotrivă, niciodată Domnul Isus nu a fost subiectul plăcerii nespuse de mari a lui Dumnezeu ca în momentul când El a purtat în trupul Său judecata asupra păcatelor noastre. Cu toate acestea natura sfântă a lui Dumnezeu cerea ca aceste suferințe ale Domnului pe cruce să fie nu numai simularea unei suferințe, ci că El realmente a îndurat mânia dreaptă a lui Dumnezeu și El a luat asupra Sa această judecată. Aceste suferințe erau așa de reale cum a fost mai înainte, în timpul vieții Sale, savurarea părtășiei neîntrerupte cu Tatăl.

Probabil acum vedem puțin mai clar, cât de minunat este conținutul mesajului pe care Domnul îl dă Mariei. Se poate spune, că toată taina venirii Fiului lui Dumnezeu în lumea aceasta se vede în acest mesaj. Desigur aceasta nu înseamnă că noi vom deveni părtăși la ceea ce Lui Îi aparține ca Persoană a Dumnezeirii. El este și a fost înainte de începutul tuturor lumilor singurul Fiu al lui Dumnezeu. Este clar, că noi nu vom putea avea parte cu El de aceasta. În privința aceasta El este pentru noi niciodată altceva decât subiectul adorării și al ascultării din dragoste. Dar El, Fiul lui Dumnezeu înainte de începutul tuturor lumilor, a fost născut în lumea aceasta și ca Fiu al lui Dumnezeu. El era Fiul lui Dumnezeu ca Om aici pe pământ, și așa ni-L prezintă evanghelia după Luca între oameni. Dar eu, ca și tu, noi eram copii ai mâniei. Fiecare din noi a fost din naștere și din fire un copil al mâniei. El dimpotrivă a fost Fiul lui Dumnezeu atât în natura Lui ca Om cât și ca Dumnezeu. »Sfântul, care Se va naște, va fi numit Fiul lui Dumnezeu.«

Era imposibil pentru Dumnezeu să aibă părtășie cu omul, așa cum este el. Dimpotrivă, omul stătea în totală contradicție cu Dumnezeu. Relația Domnului Isus cu Tatăl Său era dimpotrivă caracterizată de plăcere desăvârșită. Deoarece omul este un păcătos, el este prin sine însuși rău și stă sub mânie. Răscumpărarea însă eliberează pe cel care crede de tot răul și de toată mânia. Dacă răscumpărarea nu ar fi dat naștere la aceasta, și la mult mai mult, cum ar fi atunci posibil să acordăm încredere Cuvântului lui Dumnezeu? Ce sens ar avea toate atenționările Cuvântului permanent adresate credincioșilor? Se odihnește sufletul meu acum pe Cuvântul lui Dumnezeu, după ce el mi-a adeverit așa de mult crucea? Sunt eu convins pe baza autorității lui Dumnezeu, că asupra mea, cel care crede în Hristos, nu mai este nimic rău în ochii Săi, că totul, absolut totul a fost anulat? Eu nu vorbesc acum de experiența mea zilnică, căci este de la sine înțeles, că fiecare, care are conștiință, simte inima sa rea, și tocmai pentru că suntem credincioși simțim și mai mult. Cu cât cunoaștem mai mult dragostea Sa, cu atât mai mult vom detesta păcatul. Tocmai pentru faptul că noi nu mai suntem judecați pentru păcatele noastre, ar trebui să condamnăm păcatul și mai aspru. Dacă noi am mai fi judecați pentru el, am pieri. Prin urmare lucrarea lui Hristos ne face să condamnăm deja acum păcatul. Se poate spune că fiecare creștin este responsabil să aplice deja acum sentința de judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului. Aceasta este desigur valabil mai întâi cu privire la noi înșine. Dar apoi și cu privire la toți ceilalți, la care noi vedem răul și care poartă numele lui Hristos și cu care noi suntem uniți ca mădulare ale trupului Său; căci dacă undeva păcatul este demn de detestat, atunci aceasta este la copiii lui Dumnezeu. Tocmai aici este necesară mângâierea răscumpărării și puterea Duhului Sfânt.

Ar trebui să ținem seama de ceea ce spune Domnul Isus aici. Nu este vorba nici de simpla iertare a păcatelor, și nici de nașterea din nou. Sunt mulți creștini care niciodată nu depășesc o anumită măsură de binecuvântare – ei au viață din Dumnezeu. Pare ca și cum ei niciodată nu înțeleg relația nouă a harului în care au fost aduși. Noi am văzut în mesajul Domnului Isus adresat ucenicilor, baza și forma acestei relații noi a credincioșilor atât cu Dumnezeu cât și cu Domnul Isus. »Spune fraților Mei, că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« Eu am voie să privesc în sus ca unul de care Domnul Isus nu Se rușinează să-l numească frate al Lui. Eu am voie să privesc în sus și văd pe Tatăl Său și Tatăl meu, pe Dumnezeul Său și Dumnezeul meu, având deplina certitudine că am fost adus aproape de El în deplina valoare și intimitatea cordială a Domnului Isus Însuși și că lucrarea de răscumpărare, pe care El a făcut-o și pe care Dumnezeu a primit-o, este baza mântuirii mele și a tuturor binecuvântărilor. În harul Său față de noi Dumnezeu lasă oarecum să se facă dreptate acestei lucrări a Domnului. Merg eu prea departe când afirm că ar fi nedrept din partea lui Dumnezeu, dacă El nu ne-ar privi și nu ne-ar primi în felul acesta, așa cum Domnul Isus exprimă în aceste cuvinte? Cu siguranță nu era un răspuns smuls de la Dumnezeu. Nu, era intenția proprie a lui Dumnezeu și plăcerea Lui. El dorea astfel de oameni, căroră El putea să le arate dragostea Sa; da, mai mult chiar, tocmai această relație de fii, și nimic mai puțin decât aceasta, voia El s-o vadă bine întemeiată. El a privit la Fiul Său ca Om pe pământ – acum este de parcă El ar spune: „Eu trebuie să am fii; Eu trebuie să am suflete, care odinioară au fost păcătoși, dar acum sunt copiii Mei. Odinioară am avut un popor, dar cu toată bunătatea Mea ei au fost așa de răi și de infami, cum numai păcatul poate face pe oameni; acum însă vreau prin har să am un popor nou, să alcătuiesc o familie pentru Mine, o familie, care nu este din lume, cu toate că este în lume.”

Acum Dumnezeu în dragostea Sa este preocupat cu lucrarea înfăptuită la cruce și cu învierea, pentru care crucea este premisa. În aceasta constă sensul relației în care trebuie să stea cei chemați la aceasta. Domnul Isus îi recunoaște ca frați ai Săi, și anume după moartea Sa și după învierea Sa. De ce ei nu au fost frații Lui și înainte de cruce? Cum se face, că atât raționalismul cât și ritualismul (religiozitatea legalistă), cu toate că sunt în totală opoziție unul cu altul, văd totdeauna numai relația noastră față de Domnul Isus ca Om aici pe pământ (înainte de cruce)? Din simplul motiv, că nici raționaliștii și nici oamenii religioși nu cunosc cu adevărat pe Dumnezeu și nu condamnă păcatul potrivit cu adevărul. Fără îndoială ei vorbesc mult despre aceste două lucruri. Dar noi știm, că se poate ușor vorbi mult despre aceasta, fără ca această vorbire să fie însoțită de realitate. Această realitate constă în aceea, că eu trebuie să mă plec sub judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, așa cum ea a avut loc la cruce. Dacă nu este așa, atunci toate gândurile mele cu privire la Dumnezeu și la păcat deviază total de la adevăr. Crucea lui Hristos este singura bază pentru o relație sfântă cu Dumnezeu, pentru părtășia cu El, așa cum ea corespunde gândurilor Lui.

În acest context este probabil bine să amintim de așa-zisul „irvingianism”. Nu sunt atât de mult surescitățile exagerate, prorociile false ale idolatriei bisericești ale acestei mișcări, care ar trebui să umple cu întristare pe orice copil al lui Dumnezeu. Este desigur dureros să se găsească astfel de lucruri la aceia care poartă Numele lui Hristos. Ceea ce face deosebit de rea această chestiune, este că Persoana lui Hristos este dezonorată, pentru a dovedi unitatea Lui cu noi și compasiunea Lui cu noi. Se spune: deoarece noi aveam o natură păcătoasă și realmente am păcătuit, Hristos a trebuit, pentru a deveni una cu noi, să consimtă omenescul nostru în starea pătată în care suntem. Aceasta a fost ideea principală a lui Irving; și deoarece

prin aceasta Hristos a fost degradat, orice posibilitate de mântuire a fost făcută imposibilă. Aceasta are urmări nemijlocite, fără să ținem seama de restul influențelor dăunătoare ale acestei dogme deviate, că nu se ia în considerare judecata dreaptă a lui Dumnezeu la cruce ca bază a mântuirii noastre. Întruparea Domnului Isus ia locul lucrării Sale de mântuire. Domnul Isus este privit pe drumul smereniei Sale ca fiind unit cu noi, în loc să se recunoască că noi suntem uniți cu El în cer. Numai acesta este creștinismul adevărat, este rodul jertfei Sale, prin care El a îndepărtat păcatul.

Să confunzi întruparea Domnului și unitatea noastră cu El este rătăcire și o viclenie a dușmanului. Această rătăcire se găsește nu numai într-un sistem așa de excentric cum este irvingianismul. Ea se găsește în orice formă de dominare preoțească, în orice ritualuri, indiferent cum ar vrea să se numească un sistem de preoți și rânduiești pământești. Astfel de sisteme se găsesc nu numai în anumite țări, ele s-au răspândit pretutindeni, și eu nu mă îndoiesc deloc că la sfârșit acestea vor conduce la catastrofa Babilonului. Pe ce bază accentuează aceste sisteme că unirea noastră cu Hristos constă în întruparea Sa? Ei spun că Domnul Isus, atunci când El a fost aici jos pe pământ, a fost sub Lege. El a recunoscut Templul, El a mers la sărbători, El a recunoscut jertfele, preoții și poporul. Desigur El a făcut aceasta, și din acest motiv adepții sistemelor, despre care eu vorbesc, vor ca creștinii, sau în orice caz lumea creștină, astăzi să aibă temple, să aducă jertfe, să serbeze sărbători, să țină posturi, să recunoască diferența dintre preoți și laici. Aceasta nu este nimic altceva decât un iudaism nou. Ei nesocotesc adevărul Scripturii și se îndreaptă spre sărăcicioasele „elemente ale lumii”, în care desigur Hristos este văzut ca model, dar care acum toate au fost pironite pe cruce. Ei gândesc, că aceste modele și umbre readuse la viață sunt veritabila adorare creștină, și că starea dinainte de cruce ar fi calea prin care creștinii devin una cu Hristos.

Scriptura leagă fără excepție unirea noastră cu Capul glorificat cu moartea Sa, cu învierea Sa și cu înălțarea Sa la cer. Ca urmare unirea noastră cu Hristos nu este nicidecum în carne, ci totdeauna în duh. »Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El« (1 Corinteni 6). Departe de a fi „un trup”, acest loc din Scriptură exprimă direct opusul unor astfel de concepții. „Un trup” în acest capitol are un sens foarte rău. Desigur Domnul în carne stătea în legătură cu Israel, nu cu noi. Întruparea Lui are semnificație mare; dar unitatea, unitatea trupului cu Capul nu este văzută niciodată în Scriptură ca rod al întrupării Sale. Este fără îndoială adevărat: dacă Hristos nu ar fi luat trup de carne, atunci nici nu ar fi unitate cu El. Însă Scriptura învață că unirea noastră cu El are loc după lucrarea de răscumpărare și ea constă în aceea, că noi suntem mădulare ale trupului Său, după ce El este acum glorificat în cer.

Deci cu toate că El a fost Om adevărat, ca oricare alt om, El a luat trup de carne și sânge într-un fel cu totul diferit de ceilalți oameni. Fără îndoială El a luat parte la ele printr-o lucrare supranaturală a Duhului Sfânt, total despărțit de orice păcat, »ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat«. În El nu numai că nu erau *păcate*, ci în El nu era nici un *păcat*. În El nu era nici o pornire, nici o înclinare, nici măcar o luptă cu păcatul – totul era bun și sfânt. Eu sunt mulțumitor că general cunoscuta mărturisire de credință a creștinătății, ca de exemplu mărturisirea de credință atanzică și altele, recunosc aceasta public. Chiar dacă ele sunt un simplu bastion omenesc, totuși prin aceasta oamenii din țările acelea aud adevărul. În orice caz aceste mărturisiri de credință exprimă că umanitatea nepătată a Domnului Isus este temelia esențială a oricărei drepte-credință.

Deci această umanitate curată, nepătată a Domnului Isus era necesară, ca să arate pe acest pământ pe Unul, care este Omul desăvârșit și Persoana divină, Fiul lui Dumnezeu. Dar ca să ne aducă cât se poate de aproape în legătură cu Dumnezeu, trebuia înfăptuită lucrarea de răscumpărare. Nimic mai puțin decât aceasta a fost scopul și rezultatul lucrării de răscumpărare. Căci dreptatea lui Dumnezeu, care dacă nu ar fi fost crucea ar fi trebuit să ne judece fără cruțare, ne așează acum într-un mod deplin justificat înaintea lui Dumnezeu în aceeași poziție ca și Hristos Însuși, în măsura în care aceasta este posibil. Ce bun și ce înțelept este Dumnezeul nostru! Ce mare este puterea morții și învierii lui Hristos! Ele îndreptățesc pe toți credincioșii să aibă parte împreună cu El de propria Lui poziție ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Om înviat, și ei au voie să savureze deja acum aceasta în puterea Duhului Sfânt. Noi vrem – așa cum am spus – să nu uităm locul Său deosebit ca Fiu și ca subiect al adorării veșnice, dar este însă fapt, că El ne dăruiește acum să fim ca fiii subiecte ale plăcerii și sentimentelor Tatălui. Prin aceasta noi stăm într-o relație mult mai apropiată și mai intimă, decât dacă noi am fi numai sfinți și membrii ai unui popor care posedă privilegiile pământești speciale. Aceasta este ceea ce Domnul Isus clarifică aici în primul rând.

Dar aici se găsește mai mult. În seara aceleiași zile Domnul Se află în mijlocul alor Săi. Prin aceasta ajung la tema despre care doresc să vorbesc în seara aceasta. Primul cuvânt din gura Lui este: »Pace vouă!« Ce cuvânt prețios! Nu era iertarea păcatelor, oricât de binecuvântată este ea, ci: »Pace vouă!« Pace este mult mai mult decât iertarea păcatelor. »Și după ce a zis aceasta, le-a arătat mâinile și coasta Sa.« Ele le-a arătat semnul și dovada că El Și-a vărsat sângele la cruce, prin care El a făcut pace. »Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.« După aceea El repetă cuvintele »Pace vouă!« Numai că de data aceasta cuvintele trebuie înțelese mai puțin personal și mai mult în legătură cu ceea ce adaugă El: »Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și *Eu* pe voi.« Prima dată acest salut a servit la bucuria și încurajarea lor. La a doua adresare Domnul îi introduce în slujba lor; El îi trimite cu acest mesaj de pace la alții. Ei au voie să plece în puterea nouă a acestei păci. Așa cum Tatăl L-a trimis pe El, Fiul, tot așa El, Fiul, îi trimite pe ei; totdeauna El vorbește conștient ca Fiu al lui Dumnezeu în părtășie cu Tatăl.

Însă El adaugă un semn foarte remarcabil: »Și spunând acestea, a suflat peste ei și le-a zis: „Primiți Duh Sfânt!”« Probabil aici sunt mulți care au auzit despre corespondența care a avut loc nu demult cu privire la acest loc din Scriptură. Ea a arătat câte păreri diferite domină chiar între conducătorii aceluiași sistem religios cu privire la acest loc din Scriptură. Cu toate acestea mulți dintre cei prezenți aici vor fi uimiți, cât de total de nesiguri și neclari sunt așa-numiții teologi, și că ei sunt de acord numai cu faptul că părerile lor rămân foarte departe de adevăr. Voi însă, care sunteți obișnuiți să citiți Cuvântul lui Dumnezeu cu încredere, că Dumnezeu vă învață prin Duhul Sfânt, nici nu vă dați seama cum oameni, care au un nume în creștinătate, cât de mult se pot rătăcii. De unde vine această incapacitate de a înțelege și de a da mai departe sensul gândurilor lui Dumnezeu prezentat așa de clar prin cuvintele Domnului? Cum se face că astăzi, după mai mult de 1800 de ani de când au fost rostite aceste cuvinte, nu se aude nimic mai bun decât părerile lipsite de maturitate ale părinților bisericii sau presupunerile copiilor lor?

Sunt două teorii contradictorii. Una spune că Domnul Isus instaurează aici un fel de autoritate preoțească, pe baza căreia aceia cărora El Se adresează aici și urmașii lor păstrează dreptul să ierte păcatele în Numele Său tuturor aceluia care își mărturisesc sincer păcatele. Doresc să prezint această concepție pe cât se poate de favorabil. Desigur, toți sunt de acord, că

în anumite împrejurări se pot face greșeli, prin care în cele din urmă iertarea poate fi anulată, dar ei afirmă totuși, că Domnul Se declară de partea slujitorilor Săi, dacă inima omului respectiv este sinceră. Aceasta înseamnă: El permite pe baza acestei misiuni ca păcatele să fie iertate prin anumite unelte autorizate de El, și aceasta până la sfârșit. Cealaltă direcție dimpotrivă spune: „Nu! Total greșit! Aici este vorba de forța supranaturală de a face minuni. Dacă cineva astăzi are pretenția, că poate elibera pe alți oameni de păcatele lor, de ce atunci el să nu poată curăța leproși și să învieze morți? De ce atunci el să nu facă și celelalte minuni, pentru care Domnul a dat putere ucenicilor Săi?” Nu este uimitor, că creștini vin la noi cu astfel de teorii, care sunt așa de îndepărtate de adevăr? Eu consider una tot atât de nesatisfăcătoare ca și cealaltă. Chiar și ultima concepție, care este susținută de partea evanghelică, este în concordanță cu punctul cel mai rău din prima tendință, în timp ce ele sunt total absurde și ocolesc adevărul, prin aceea că ei introduc facerea de minuni într-un loc din Scriptură care nu are absolut nimic cu aceasta. Căci este foarte clar, că potrivit cu această expunere de idei aceia care pot vindeca leproși și pot învia morți, au și dreptul să elibereze oameni de păcate. Eu combat cu hotărâre, că a fost vreodată dreptul ucenicilor să acorde o astfel de iertare a păcatelor. Fie că privim teoria catolică, ori pe cea evanghelică, este greu de spus care din cele două este mai îndepărtată de Scriptură.

Vreau eu să spun prin aceasta, că acest loc din Scriptură nu are un sens clar? Absolut nu! Cheia pentru înțelegerea acestui verset este învierea Domnului; despre aceasta este vorba aici. Dacă s-ar cunoaște mai bine Domnul Isus și puterea învierii Sale, atunci s-ar înțelege mai bine și rodul învierii Sale. Neștiința cu privire la privilegiile învierii, pe care le avem, lasă pe oameni, indiferent de ce parte stau ei, în întuneric cu privire la ce este revelat aici. Să observăm: După ce Domnul a trimis pe ucenicii Săi în pace, El a suflat asupra lor. Nu cunosc nici un alt loc din Scriptură la care s-ar putea referi versetul nostru, decât numai unul; și față de acesta el stă într-un contrast remarcabil, dar foarte instructiv. Dacă studiem Geneza capitolul 2, observăm o diferență: Iehova Dumnezeu a creat pe om altfel decât pe animale. Când El a creat multele animale, păsări, animale târătoare, etc., fiecare din ele a devenit un »suflet viu« prin simplul fapt că El le-a dotat corect cu toate organele lor. Cu omul a fost altfel. Omul, așa cum știm, a fost creat din țărâna pământului, dar prin aceasta nu a devenit un suflet viu. Între om și oricare altă ființă creată este o diferență esențială.

Această diferență constă nu numai în aceea că toată lumea animală a fost supusă omului, ci mult mai mult în aceea că numai omul a primit viața direct de sus, de la Dumnezeu. »Domnul Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viață, și omul a devenit un suflet viu.« Nici o altă ființă nu a devenit în felul acesta un suflet viu, numai omul a ajuns să savureze suflarea lui Iehova Dumnezeu. Aici este adevărata origine a nemuririi sufletului; și din acest motiv numai omul este direct răspunzător înaintea lui Dumnezeu și trebuie să dea socoteală Acestui Dumnezeu, care i-a dat suflet și duh, despre ce a făcut în trup. Cu toate că animalele au suflet, sufletul lor merge în jos, nu în sus la Dumnezeu, căci Dumnezeu n-a suflat niciodată peste animale. Principiul de viață al unui animal trece, căci în acest caz este vorba numai de ceva care potrivit voinței lui Dumnezeu stă în legătură numai cu o însușire trupească. În consecință un animal neînțelept dispare când moare. La om însă este un suflet și un duh, ambele sunt și rămân diferite de trup în ceea ce privește originea lor și ambele stau într-o legătură mult mai strânsă cu Dumnezeu. Drept urmare sufletul are nemurirea, în timp ce trupul natural, care trăiește aici pe pământ, nu o posedă. Trupul cu viața lui naturală a venit la existență prin voia lui Dumnezeu, nemurirea aparține însă de neșters naturii sufletului și duhului. De aceea la

înviere trupul omului va fi trezit, ca să fie iarăși unit cu sufletul său și cu duhul său, și în felul acesta fiecare din noi va da socoteală lui Dumnezeu.

Deci aici Domnul Isus stă înaintea privirii noastre și unește – cum este specific acestei evanghelii – cele două elemente: El este Om, aici este Omul înviat. Dar El este și Domnul, Dumnezeu, așa cum spune Toma scurt timp după aceea: »Domnul meu și Dumnezeul meu!« El este Acela care în propria-I Persoană unește natura lui Dumnezeu și natura specifică omului. El stă aici ca Omul înviat, »Omul al doilea«, în prima zi a săptămânii, și ca Duh dătător de viață suflă peste (textual: *în*) ucenicii Săi. Acest Duh este Duhul lui Hristos Isus înviat dintre morți. Este Duhul Sfânt, Duhul acestei vieți de înviere, puterea acestei vieți noi, ceea ce Domnul ca și Cap al unei familii noi face cunoscut membrilor acestei familii. Ei au crezut în El și prin aceasta aveau viața veșnică. Acum ei aveau viață din belșug.

Aceasta este deci schimbarea deosebit de importantă, care a avut loc aici prin acest fel de a proceda al Domnului Isus Hristos. Eu mi-aș putea imagina, că sunt oameni care spun: „Când cineva primește viața veșnică, ce mai contează atunci, dacă există o viață de înviere? De ce învierea Domnului Isus trebuie să fie așa de caracteristică pentru aceasta?” S-ar putea ca mulți să nu poată vedea bine aceasta. La aceasta doresc să spun, că o biruință deplină este cu totul altceva decât o viață plină de luptă cu moartea, decât o viață de luptă sub porunci, o viață de luptă cu răul din jur, în năzuința după bine, și totuși o viață plină de înfrângeri; în care se încearcă să se evite răul și totuși totdeauna cumva ajungi să-i cazi pradă. Tocmai aceasta este starea unui om care încă nu a avut parte de puterea eliberatoare. Pentru un credincios însă această luptă s-a terminat, cel puțin în măsura în care el cunoaște noua poziție și o ocupă, în care el a fost așezat prin moartea și învierea Domnului Isus. Viața, pe care eu o primesc acum în Domnul Isus, nu este o viață sub Lege, este o viață care nu are nimic a face cu pământul și cu rânduilele lui. Este viața Aceluia care mi-a dăruit pace desăvârșită cu Dumnezeu. În acest sens Domnul Isus suflă în ucenicii Săi, ca să le-o dea în forma cea mai concentrată și în toată puterea ei, ca să le prezinte caracterul nou al vieții, pe care ei o aveau deja, - și anume, că viața, pe care ei o trăiau acum în trup, era în realitate o viață trăită prin credința în Fiul Însuși. »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.« Aceasta s-a exprimat prin simplul fapt, că Domnul Isus a suflat în ei. Ei au devenit părtași Lui, așa cum El stătea acum înaintea lor ca Cel înviat. Ei aveau voie să ia parte la ceea ce era El, în mod deosebit la viața care era în El, după ce au fost rezolvate toate problemele și El a câștigat pentru ei o răscumpărare desăvârșită și le-a dat-o.

Cu privire la aceasta apostolul Pavel poate spune: »Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.« Și de ce? »Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.« »Legea Duhului de viață«, o numește apostolul Pavel. Este exact ceea ce este relatat aici de Ioan, cum a fost dată ea. Era Duhul Sfânt – dar Duhul Sfânt ca Duh al vieții. Nu era Duhul puterii, care se manifestă exclusiv în facerea de minuni sau alte arătări de putere, - lucruri, care în ochii oamenilor apar mult mai mari. Și cu mult mai puțin era ceva samavolnic și arogant, ca și cum oamenii iau acum poziția lui Dumnezeu și pot afirma, că ei ar putea pe pământ să ierte păcate; nici un apostol nu a făcut aceasta vreodată. Este însă un privilegiu real astăzi, tot așa ca în ziua când Domnul Isus a înviat dintre morți. Ce a făcut atunci Duhul Sfânt nu era altceva decât că El a dat viață în puterea învierii Sale, prin Domnul Isus, Omul al doilea, care era înviat dintre morți.

Acesta este sensul expresiei »primiți Duh Sfânt«. Duhul Sfânt stă totdeauna în legătură cu viața pe care o dăruiește Hristos. Fără îndoială, totdeauna Hristos este subiectul credinței și El

dă viața; însă El dă viața prin acțiunea Duhului Sfânt. Dacă aceasta a avut loc în timpul vieții Sale pe pământ, sau are loc acum, totdeauna această viață stă în legătură cu Duhul vieții: El este puterea acestei vieți.

Domnul spune apoi mai departe: »Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute.« Unii vor întreba deci: „Acum crezi tu aceasta?” Desigur! Da, eu cred chiar, că voi creștinii aveți această putere și purtați responsabilitatea față de Dumnezeu, să practicați aceasta. Unii vor spune: „Dar aceasta este o pretenție prea mare, dreptul de a ierta păcate sau de a le păstra!” Și fără îndoială este așa. Cui vorbește Domnul în ziua aceea? Nu numai apostolilor, ci mult mai mult ucenicilor. »În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor.« Dacă ar fi fost vorba de un privilegiu care se limita la cercul mic al apostolilor, atunci cu siguranță s-ar fi făcut o aluzie în acest sens. Așa procedează orice om cu minte. Când regina, de exemplu, vrea să facă o comunicare miniștrilor ei, atunci ea nu va chema tot parlamentul. Acesta nu ar fi drumul corect. Dar dacă parlamentului trebuie să i se facă o comunicare din partea reginei, la cine se va adresa atunci regina? Dacă mesajul este pentru tot parlamentul, atunci acesta va fi chemat să se strângă, și așa este aici. Domnul nostru se adresează ucenicilor Săi; da, El Se referă la toți. De îndată ce noi luăm Cuvântul în felul în care este scris, vedem clar că ceea ce spune El îi privește pe toți. Nimeni nu va vrea să afirme, că viața de înviere a Domnului Isus este numai pentru cei doisprezece. Sau crede cineva cu adevărat, că pacea, pe care Domnul o vestește așa de solemn și repetat, ar fi fost valabilă numai pentru apostoli? Desigur nu – cu toate că apostolii aveau parte de ea și savurau această pace adânc în sufletele lor.

Făcând total abstracție de darurile de har deosebite și de acțiunile de putere, pe care Domnul le dă unor frați, există și o autoritate deosebită de a constitui adunări și de a le conduce, în care Numele Său este recunoscut și cunoscut. Scriptura acordă apostolilor o autoritate deosebită, când este vorba să pună temeliile pentru aceasta. Ei acționau dând orientare în problemele de bază și de administrare, referitoare la noua mărturie. În evanghelia după Ioan însă lipsesc toate „funcțiile”, căci expresia apostol nici nu se întâlnește. Duhul, forma și conținutul acestei evanghelii sunt dedicate a ceea ce este lăuntric, esențial și neschimbabil. Vom vedea îndată, că tocmai în acest loc din Scriptură este scos în evidență caracterul propriu-zis al adevăratului creștinism, pe care îl are înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. De aceea din mai multe motive sunt convins că împlinirea acestor cuvinte ale Domnului nu ar trebui s-o căutăm în ceva care se referă numai la apostoli personal sau la unii urmași ai apostolilor. Și cu atât mai puțin se pot aplica la exercitarea funcției de prezbiter sau supraveghetor, ca și cum aceștia ar fi delegați oficial să ierte păcate sau să le țină, așa cum cu toată certitudinea se presupune de anumite corporații religioase. În realitate Domnul Isus are aici pe „ucenici” ca atare înaintea Sa și lor le face parte de Duhul; El îi însărcinează cu această mare misiune.

Nu ne oferă istoria inspirată, nu ne dau epistolele apostolilor nici o lumină, cum au înțeles apostolii aceste cuvinte ale Domnului și cum trebuie să le înțelegem noi? Să luăm de exemplu pe aceia care s-au întors la Dumnezeu în ziua de Rusalii și alții, pe care Domnul din timp în timp i-a adăugat: prin cine au fost iertate păcatele lor? Ei nu au fost mulțumiți să creadă Evanghelia numai pentru ei înșiși; ei au spus mărturisirea lor cu privire la Numele Domnului și aceluia care au devenit creștini înaintea lor, și acesta este un punct foarte important. Eu nu am nici un drept, să mă numesc creștin numai pe baza părerii mele proprii, pe care eu o am

despre mine, pe baza sentinței mele despre credința pe care o mărturisesc. Eu trebuie să prezint mărturisirea mea acelor care au fost în Hristos înainte de mine. Pe cât de minunată a fost chemarea lui Pavel, nici el nu a făcut excepție de la aceasta. El a fost botezat de un oarecare ucenic și după aceea el a fost primit de ceilalți. Aceasta este foarte mângâietor și instructiv, și este o aroganță să se treacă cu vederea aceasta, sau să se diminueze. Cu cât credința unui om este mai reală, cu atât el este mai gata să lase credința lui să fie verificată de alții. Chiar și apostolul Pavel a trebuit mai întâi să guste, că aceasta este uneori amar, căci erau unii care nu se încredeau în el. Deci dacă acest valoros slujitor al Domnului nu a fost cruțat să trebuiască să treacă printr-un mic examen, atunci cu siguranță nici unuia dintre noi nu i se cuvine să fie așa sigur de mărturisirea lui personală, ca să nu dăm puțin înapoi din importanța noastră proprie și nu am putea să ne supunem voii Domnului spre binecuvântarea Adunării. Gândește numai cum ar putea dușmanul să se folosească, dacă fiecare, independent de alții, ar vrea să se declare și să afirme că este creștin. Este bine să fim supuși unii altora, și anume chiar de la început în frica lui Dumnezeu, care este mai înțelept decât oamenii, și care prin aceste cuvinte ne-a făcut cunoscut voia Sa.

Dacă noi acceptăm scrierile apostolilor ca și comentariu la cuvintele Domnului din evanghelia după Ioan, vom găsi că ei le-au înțeles așa și le-au practicat așa. Dacă cineva mărturisește că se întoarce la Dumnezeu cu pocăință și credință, dacă el crede în Numele Domnului Isus, atunci nu este suficient că cu privire la mântuirea sufletului său el se odihnește în credința în Mântuitorul. Eu trebuie »să mărturisesc cu gura și să cred cu inima«. Desigur această mărturisire poate avea loc și înaintea lumii, și trebuie să aibă loc; dar în primul rând este treaba acelor care mai înainte au mărturisit Numele Lui, ca să verifice veridicitatea mărturisirii mele. S-ar putea ca eu, când depun o astfel de mărturie, să mai tolerez ceva la mine, care dezonoarează pe Hristos. S-ar putea ca eu să trec cu vederea ceva care este dăunător sufletului meu și este o poticnire pentru ceilalți. Apoi urmează îndeplinirea atât de necesară a responsabilității acelor care au crezut înaintea mea, căreia Scriptura îi acordă o valoare așa de mare, prin aceea, așa cum se spune în epistola către Romani capitolul 15, că ei conduc spre onoarea lui Dumnezeu. Este deci o realitate că în anumite cazuri uceniciei au asigurat pe oameni de iertarea păcatelor, în timp ce în alte cazuri ei au refuzat iertarea. Ei au primit cu simplitate și cordialitate oameni în mijlocul lor. Ei au recunoscut ca frați pe aceia care până atunci au trăit în tot felul de păcate, și care acum deodată – probabil într-o oră – s-au întors la Dumnezeu. Nu era de cea mai mare importanță, că în această lume era un cerc de oameni, pe care Domnul Însuși l-a chemat și căruia El i-a acordat o anumită autoritate, să verifice pe acești mărturisitori cu privire la veridicitatea mărturiei lor, un cerc, constituit din oameni, care aveau viața Sa proprie, și anume pe Duhul lui Dumnezeu ca putere a unei vieți de înviere care se revărsa în afară?

Pe un adevărat copil al lui Dumnezeu aceasta nu-l va dezavantaja cu nimic; dimpotrivă, va fi o mare îmbărbătare pentru el, el se va bucura de aceasta; căci prin buna primire din partea altora el va fi întărit în continuare. Chiar și îngerii, și nu numai oamenii jos pe pământ, se bucură în prezența lui Dumnezeu de pocăința unui păcătos. Dar în cazurile în care ceva nu este cu totul clar, în care ceva dormitează în ascuns, sau în care se arată că se dorește să se introducă pe ascuns lucruri greșite, această verificare înseamnă o importantă măsură de prevenire.

Găsim deci că Adunarea lui Dumnezeu a acționat în acest Duh. Ei au iertat și au ținut păcate. Eu nu vorbesc acum de cazul solemn sever, în care un om cade deodată mort, ci de

exemple care ne arată cum aceia care au păcătuit au fost dați afară și cum ei, după ce s-au pocăit, au fost reprimiți public. Avem apoi cazul în care cineva a fost primit și ale cărui păcate au fost iertate public, dar care apoi a fost totuși exclus ca rău (1 Corinteni 5). Ambele epistole către Corinteni ilustrează deci ambele aspecte. »Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mulți; așa că, dimpotrivă, ar trebui să-l iertați și să-l încurajați, ca să nu fie copleșit de prea multă mâhnire. De aceea, vă îndemn să-l asigurați de dragostea voastră.« (2 Corinteni 2,6-8) Găsim deci ambele aspecte, pe de o parte iertarea păcatelor, pe de altă parte păstrarea păcatelor. Sunt convins că unul din motivele pentru care creștinii au greșit cu privire la despărțirea necesară față de lume și prin aceasta nu au umblat în puterea bucuriei creștine și nu au fost un izvor de binecuvântare pentru alții, constă în aceea că ei au desconsiderat această responsabilitate, privind-o ca sarcină a unui delegat oficial dintre ei sau ca o putere demult dispărută.

Ce trist! Motivul pentru aceasta este atât evident cât și umilitor. Biserica nu a păstrat locul ei de popor pus deoparte, dotat cu dragostea și slava Domnului Isus. Considerând că practică dragostea, au primit pe oricine. Dar o astfel de practicare a dragostei nu ajută niciunui necredincios, și nici la cei credincioși nu trebuie să se aplice. Ca urmare a acestui fapt au fost surpate marile pietre de hotar publice ale harului și sfințeniei. În felul acesta simpla pretenție, că păcatele trebuie ori iertate ori păstrate, este de cei mai mulți batjocorită sau ignorată – cu excepția oamenilor superstițioși; dar aceștia privesc aceasta ca privilegiu al preoților lor.

În contrast cu aceasta doresc să accentuez, că aceste cuvinte ale Domnului din evanghelia lui Ioan obligă pe fiecare adunare de creștini din lumea aceasta să recunoască public ce lucrează harul, prin aceea că aceia care depun o mărturie satisfăcătoare sunt primiți, și aceia care nu se recomandă conștiinței credincioșilor sunt respinși public. Dar să-mi fie permis, să spun cu toată insistența, că piatra de încercare pentru primire nu este o anumită măsură de înțelegere. Desigur atât mie cât și altora nu ni se cuvine să prețuim puțin înțelegerea spirituală, căci cu siguranță ea își are locul ei, timpul ei și valoarea ei. Dar un lucru este clar: ceea ce Domnul Isus a insuflat ucenicilor Săi, nu a fost înțelegere, ci propria Lui viață de înviere, și El vrea ca noi să recunoaștem această viață și la alții. Ar trebui să facem aceasta la aceia care vin la noi - »El va adus la viață împreună cu Sine, iertându-ne toate greșelile« (Coloseni 2). Prin aceasta desigur nu vreau să spun că noi odată cu recunoașterea vieții noi în Hristos trebuie să acceptăm și ce este păcătos. Dar noi suntem obligați să primim oile și mielușii lui Hristos și să ne comportăm cu gingășie cu greșelile lor, care deseori sunt rodul unei poziții false sau al unei învățături rele. Să fim vigilenți să nu facem prin aceasta jocul dușmanului, ca noi numai de formă problema primirii unor astfel de suflete s-o confundăm cu progresul în umblare sau în învățatură. Să ținem cu tărie la principiul mare și simplu, dar nespun de valoros, că Domnul Isus insuflă ucenicilor Săi Duhul propriei Sale vieți de înviere. Noi trebuie să tratăm pe cei mai slabi ca parte a adunării de creștini. Dar pe de altă parte să nu ne dăm înapoi de a respinge pe aceia a căror mărturisire nu corespunde onoarei Numelui Domnului Isus. Dacă cineva posedă cu adevărat această viață de înviere a Domnului Isus, atunci trebuie să ne așteptăm din partea lui să aibă totodată și o sfințire practică cu o conștiință curățită, că el judecă totul după etalonul lui Hristos, așa după cum Hristos este izvorul tuturor binecuvântărilor lui. Hristos trebuie să stea totdeauna înaintea sufletului său. Așa cum Numele Isus este singurul pașaport valabil pentru oricine posedă viața veșnică, tot așa în același Nume noi avem dreptul de a respinge primirea, când onoarea Lui este lezată. Fie ca Domnul Isus să fie pentru noi toți ceea ce El este în realitate – Etalonul desăvârșit și unic. Când Hristos este cu adevărat recunoscut și

onorat, atunci totul este bine și sigur și binecuvântat. Orice încercare de a uni pe Hristos cu păcatul este catastrofal. Noi trebuie să îndepărtăm de la noi orice gând, că noi avem pe Hristos și totodată ne putem juca cu păcatul; căci nimic nu este pentru Dumnezeu mai odios decât aceasta. De aceea este așa de important să-L punem permanent înaintea ochilor noștri, altfel ajungem să fim ispitiți să reintroducem metode bisericești și teorii pe care le-am părăsit. Sunt convins că orice teorie bisericească este falsă, dacă ei i se permite în vreun fel oarecare să întunece valoarea lui Hristos. Dar eu sunt categoric împotriva, dacă cu oamenii care se află într-o poziție bisericească falsă se acționează tot așa ca și când este vorba de onoarea lui Hristos sau de păcate evidente. Dar dacă dimpotrivă este vorba numai de tolerarea chiar și tacită a unei învățături care lezează pe Domnul Isus – dacă cineva nu aduce învățătura lui Hristos, aceasta duce la ruină. Bărbatul ar putea să apară în ceea ce privește adevărul bisericesc așa de sănătos și drept credincios ca un apostol. El ar putea imediat să explice orice învățătură nou-testamentală; dar la ce folosesc toate acestea, dacă se aduce pagubă Numelui lui Hristos? Dar dacă Hristos este subiectul sufletului, chiar dacă mărturisitorul acestui Nume are relativ puține cunoștințe, totuși noi știm că Hristos i-a insuflat viață, și este foarte clar cum trebuie să ne comportăm, dacă suntem supuși Domnului. Să primim din inimă în Numele Său pe unul ca acesta. Este sarcina adunării să primească pe un astfel de mărturisitor și să-l ajute mai departe; căci unde pot primi ei mai multă lumină, unde pot fi întăriți genunchii slăbănogiți, dacă nu în Adunarea lui Dumnezeu? Dar dacă așteptăm cu primirea, până când acesta a progresat, atunci facem imposibilă această maturizare dorită, și noi înșine pierdem din vină proprie locul unde este privilegiul și obligația noastră de a ajuta pe unii ca aceștia. Eu cred că Biserica lui Dumnezeu este stâlpul și temelie adevărului. Numai acolo poate fi învățat adevărul, unde se umblă în adevăr. Aceia, pe care i-am amintit, care au primit pe Domnul Isus, Îl au înălăuntrul lor, în inima lor; ei ar trebui să-L aibă și în exterior în frații și surorile lor. Pot să am pretenții mai mari pentru mine decât acestea? De ce atunci atâta reținere?

Domnul să ne facă capabili să înlăturăm cum se cuvine greutățile; El să ne pregătească să primim cu inimi pline de bucurie acele suflete a căror evlavie în învățătură și umblare nu poate fi pusă la îndoială. Prin aceasta nu vreau să spun pe toate sufletele care spun că ele cred în învățătura justificării prin credință; cu această învățătură și cu predicarea ei este legat mult rău. Însă aceste cuvinte ale Domnului Isus sunt o prescripție obligatorie, și noi suntem răspunzători să acționăm conform ei. Dacă mărturisim că suntem adunați în Numele Lui, atunci să se găsească la noi o prezentare clară și permanentă a locului nostru și a privilegiilor noastre. Acționarea noastră comună să fie tot așa de clară și fără echivoc pentru adevăr ca și umblarea noastră personală, - și anume, că noi avem pe Hristos și Îl prețuim, - că noi, deoarece Îl avem, suntem totodată obligați să iertăm păcate, sau dacă ceva nu poate fi unit cu Hristos, să nu le iertăm. Noi respingem pretenția că unul sau altul într-o formă oarecare ar avea funcția de mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Niciodată adevărata Biserică nu și-a revendicat acest drept pentru sine și niciodată apostolii nu au năzuit după aceasta. Dar Domnul Isus a chemat clar pe ucenicii Săi, atât să ierte păcatele cât și să le păstreze. Am văzut cum s-a practicat aceasta în adunarea primilor creștini, nu cu privire la relația veșnică între Dumnezeu și suflet, ci în administrare ca slujbă pentru Domnul, prin aceea că cei adevărați au fost primiți iar cei falși au fost respinși, prin aceea că s-au deschis pentru oameni sau i-au exclus.

Darul Duhului și darurile – Faptele Apostolilor capitolele 2, 8, 10 și 19

Timpul se împlinise acum. Dumnezeu S-a revelat. Israel ar fi trebuit acum să mărturisească, că Mesia al său era și Emanuel, Dumnezeu *cu noi*, și credința ar fi trebuit să recunoască în moartea și învierea Domnului cum Dumnezeu este *pentru noi*. Dar Dumnezeu era acum în momentul când să lase să Se reveleze într-un caracter cu totul nou, și anume ca Dumnezeu *în noi* – un pas uriaș înainte. Însă aceasta era posibil numai după ce a curs sângele prețios al lui Hristos. Duhul Sfânt putea să locuiască numai acolo unde a fost stropit acest sânge prețios. De aceea ei s-au strâns potrivit cuvintelor Domnului și au așteptat ca nu după multe zile să fie botezați cu Duhul Sfânt, așa cum le-a spus El.

»Și, pe când se împlinea ziua Cincizecimii, erau toți împreună la un loc.« Așa prezintă Dumnezeu acest nou cu propria Sa înțelepciune. Deodată a venit un sunet de sus, și Duhul Sfânt S-a coborât din cer. I-a plăcut lui Dumnezeu să dea un semn vizibil, care însoțea acest eveniment, care niciodată nu a avut loc până atunci - »un sunet din cer, ca vuietul unui suflu puternic, și a umplut toată casa unde ședea. Și li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc, și s-au așezat peste fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.« Desigur este adevărat că Duhul Sfânt a coborât deja mai înainte, dar ca să locuiască numai într-*un singur* Om, Omul Hristos Isus. La El nu era necesară nici o pregătire. Tot felul în care Duhul Sfânt a coborât peste El, înfățișarea exterioară, pe care El a ales-o pentru aceasta, dovedesc diferența mare între El, în Cel care nu era păcat, și noi, oricât de binecuvântați și eliberați am fi noi. Este însă realitate, că prin lucrarea măreață a lui Dumnezeu în har, prin faptul că El, Cel care nu a cunoscut nici un păcat, a suferit judecata și moartea și a înviat în putere, noi prin aceasta am fost eliberați atât de vina păcatului nostru cât și de puterea păcatului.

Pentru Domnul Isus Duhul Sfânt a apărut în înfățișarea unui porumbel, un simbol foarte frumos al felului în care Duhul Sfânt S-a conformat Omului acela peste care El putea să vină fără sânge și în care putea să rămână. Când El S-a coborât peste El, Fiul Omului, El putea să ia înfățișarea acestui simbol binecunoscut al curăției. Însă la oamenii, la credincioșii care erau adunați în Ierusalim, ca acolo să aștepte puterea de sus, pe care Domnul le-a făgăduit-o, nu era înfățișarea unui porumbel, ci erau limbi împărțite, ca de foc, o imagine foarte potrivită. Aceste limbi erau împărțite deoarece Dumnezeu voia să dea acum o mărturie puternică și vastă. Dacă și Israel avea o responsabilitate deosebită, în ceea ce privește mărturiile pentru țara aceasta și poporul acesta, Dumnezeu voia să arate aici prin limbile împărțite că vestea bună va fi adusă națiunilor așa cum a fost adusă iudeilor. Aceste limbi erau pe de o parte »împărțite«, iar pe de altă parte erau »ca de foc«. Păcatul a fost deja judecat la cruce. În om era ceva, care trebuia judecat, și aceasta a avut loc în moartea lui Hristos, jertfa pentru păcat.

De aceea limbile ca de foc erau o mărturie pentru faptul că totul era prin har (oricât de mare ar fi fost desfășurarea de forță a Duhului Sfânt). Ca întotdeauna, când este vorba de păcat, harul domnește prin dreptate prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Deci Domnul înfăptuiește ceea ce spusese mai dinainte ucenicilor. În îndurarea Sa El vorbește acum oamenilor în diferite dialecte, acelora pe care El în nemulțumirea Sa i-a condamnat. În felul acesta trebuiau vestite lucrările minunate ale lui Dumnezeu fiecărei națiuni de sub cer. Acest eveniment a provocat pretutindeni atenția. Urechile și sufletele erau pline de tot felul de presupuneri cu privire la aceste apariții neobișnuite, care niciodată nu au

mai fost. Însă Petru explică, că aceasta este ceea ce pe baza cuvintelor profetice demne de încredere trebuia să aibă loc. El nu spune că era împlinirea textuală a profeției lui Ioel în toată dimensiunea ei, ci: »aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel«; deci nu era altceva. *Împlinirea* textuală a acesteia va avea loc într-o zi viitoare. Dar nu era potrivit, că oamenii vorbeau disprețuitor despre acest eveniment, ci el trebuia primit și prețuit ca ceva venind de la Dumnezeu. Se spune: »Aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel: „Și va fi în zilele din urmă, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste orice făptură”.« Este vorba numai de principiul general al acestei prorocii. În sens strict, toți cei prezenți erau iudei, chiar dacă erau reprezentate toate națiunile și dialectele de sub cer. Pentru un ochi deschis, în aceasta era cuprinsă aluzia a ceea ce Dumnezeu voia să îplinească la timpul potrivit.

Totdeauna este important să fim foarte atenți la Cuvântul lui Dumnezeu. În desfășurarea puterii Duhului Sfânt în aceste zile vedem nu numai *un lucru*, ci o diversitate de efecte. Noi nu avem voie să limităm acțiunea Duhului Sfânt numai la un anumit domeniu. În primul rând vedem împlinirea făgăduinței Tatălui, și anume, realitatea nespuse de mare, că Duhul Sfânt Însuși ca persoană a fost trimis din cer. Vedem apoi, cum se îplinește asigurarea Domnului Isus, că ucenicii vor fi curând botezați cu Duhul Sfânt; prin aceasta a luat naștere »*un singur trup*«. Cu siguranță ei nu au știut încă ce înseamnă acest un singur trup. Îndrăznesc să spun, că nu a fost nici măcar un credincios care a înțeles aceasta cu adevărat în acea zi. Învățătura despre *un singur trup* nu a fost încă revelată până în momentul acela. Pentru aceasta a fost prevăzut un alt vas, un slujitor al lui Dumnezeu potrivit pentru aceasta, care a vorbit despre sine însuși ca fiind „o stârpitură”. Se poate chiar spune, că acest adevăr nu a putut fi revelat mai înainte, până în momentul când iudeii au respins mărturia harului Său. Abia atunci când națiunile au fost efectiv chemate sau cel puțin erau pe cale să fie chemate, putea acest *un singur trup*, constituit din iudei și națiuni, să fie format prin Duhul Sfânt trimis din cer și să devină vizibil în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Puterea care forma acest *un singur trup*, Persoana dumnezeiască, singura care putea să-l formeze, Duhul Sfânt, a fost dată aici: »Dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duh Sfânt.« La aceasta nu sunt încă amintite mai detaliat consecințele acestui rezultat.

Dar prorocul a mai spus, că vor avea loc semne și minuni, și așa a fost. La aceasta s-a mai adăugat, că Domnul a împărțit diferite daruri pentru lucrarea Sa de pe pământ. »Suindu-Se în înălțime ... a dat daruri oamenilor«, - »și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători«. Este clar, că aceasta a avut loc prin Duhul Sfânt, sau, așa cum se spune în 1 Corinteni 12: »Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos«.

Toate aceste lucruri, pe care nu avem voie să le confundăm, au fost date în același moment în ziua aceea. O altă urmare a acestui adevăr mare era faptul că Duhul Sfânt locuia acum în fiecare credincios în parte. Vedem deci, că în ziua de Rusalii s-a împlinit atât ceea ce era cu privire la fiecare persoană în parte, cât și ceea ce era comun pentru ele, atât binecuvântări universale cât și binecuvântări speciale, toate diferite între ele. Epistolele tratează diferitele aspecte ale acestei teme mărețe. În seara aceasta vreau să mă ocup mai îndeaproape cu realitatea mare a darului Duhului Sfânt, spre deosebire de acțiunea Sa în fiecare mădular în parte. Aceste daruri sunt diferite între ele, Darul Însuși este și rămâne unul singur, Duhul Sfânt. Cu privire la daruri sunt multe diferențe mari, cu privire la un singur Duh nu sunt diferențe. Dacă este înțeles adevărul, că Duhul Sfânt este o Persoană a Dumnezeirii, care a coborât din cer ca să locuiască în fiecare credincios și în Adunare, atunci aceasta este foarte clar. Este împotriva adevărului să se vorbească de diferențe cu privire la El. Este posibil ca El

să-Și arate puterea sub forme diferite; bucuria cu privire la prezența Sa s-ar putea să nu fie savurată de toți în aceeași măsură; dar rămâne valabilă realitatea (și există ceva mai prețios decât realitatea?), că El Însuși, Duhul lui Dumnezeu, locuiește în aceeași măsură în fiecare care crede, în fiecare care se odihnește în lucrarea de salvare înfăptuită de Domnul Isus.

Noi nu avem voie să trecem cu vederea nici faptul, că El este atât *în noi* cât și *la noi*. Așa găsim aici chiar de la început, că limbile de foc s-au așezat pe fiecare în parte, dar și că toată casa a fost umplută de un sunet din cer, ca vuetul unui vânt puternic. Se poate deci vorbi despre o însușire dublă a prezenței Duhului Sfânt, - aceea, că a rămas pe fiecare în parte, și aceea, cu caracter general, că a umplut toată casa în care ședeau. Același lucru putem vedea pe tot parcursul cărții Faptele Apostolilor, și anume, că Duhul Sfânt *este de față*, dar și că El este *în fiecare* din ei. Când, de exemplu, casa în care erau ei s-a mișcat, ce are aceasta a face cu faptul că Duhul lui Dumnezeu locuia în una sau alta din persoane? Duhul Sfânt era prezent, și prezența Lui era simțită în mijlocul lor. Când Anania și Safira au mințit, cum se poate atunci spune că aceasta interesa pe un credincios mai mult decât altul? Se spune explicit, că ei nu au mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu. Însă era Dumnezeu, Cel care era prezent în Adunare. Era Dumnezeu, Cel care coborâse, și care acum putea să locuiască pe căi drepte și totuși potrivit cu harul Său deplin, da, potrivit cu cea mai binecuvântată expresie imaginabilă a harului Său, în aceia care nu numai au fost păcătoși, ci care tocmai de aceea aveau o oroare profundă față de răul pe care l-au moștenit de la Adam. Însă cu toate acestea, în ciuda a ceea ce au fost, în ciuda – așa cum simțeau foarte bine – că erau încă despărțiți de Hristos, harul lui Dumnezeu în darul Fiului Său era așa de prețios, dragostea Sa pentru ei, dovedită în moartea și învierea Domnului, era așa de deosebit de bogată, că Duhul Sfânt putea coborî și locui în ei în mod just și spre gloriificarea Tatălui și a Fiului.

Din acest motiv găsim de asemenea, că pretutindeni se vorbește despre Duhul lui Dumnezeu în acest sens, și anume, nu numai ca locuind în fiecare credincios în parte, nu, ci și ca fiind prezent la ei, atunci când erau adunați sau erau la lucru pentru El. Așa citim de exemplu (capitolul 8), că Duhul Sfânt spune evanghelistului Filip: »Apropie-te și alătură-te carului acestuia!« Mai înainte un înger al Domnului i-a dat direcția în care să meargă. Dar de îndată ce era vorba să ajute unui suflet, nu era un înger, ci Duhul, Cel care i-a vorbit. Îngerul a fost folosit numai pentru a-i arăta drumul hotărât pentru el în providența lui Dumnezeu, ceva care este valabil și astăzi. Chiar dacă noi nu vedem îngerii și probabil nu suntem conștienți de ei, totuși aceasta este valabil și astăzi tot așa cum a fost atunci. Tot așa este și cu Duhul Sfânt. S-ar putea să nu-L auzim așa cum L-a auzit Filip atunci; realitatea însăși este tot așa de sigură ca și în ziua aceea. El, Duhul, este la lucru potrivit cuvintelor Domnului. Desigur El așteaptă ocazia potrivită, probabil o stare de inimă, pe care numai El o poate produce, însă El lucrează și astăzi tot așa de sigur ca și atunci. Puțin mai târziu, în capitolul 13, auzim de exemplu pe Duhul spunând: »Puneți-Mi deoparte acum pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat«. Aici se vede clar, cum Duhul lui Dumnezeu nu numai lucrează *în ei*, căci aici nu auzim, că El a lucrat în Saul sau în Barnaba. La citirea acestui loc ai mai mult impresia, că aceasta venea din afară, adică era un cuvânt *despre* ei, și nu *adresat lor* și cu atât mai puțin o lucrare *în ei*. După cum știm toate aceste trei lucruri sunt importante la locul lor. Duhul Sfânt era realmente în ei, și anume mai dinainte. Însă Duhul Sfânt Se arată aici ca o Persoană a Dumnezeirii, care S-a coborât ca să facă lucrarea harului spre onoarea Domnului. Se poate întâlni aceasta pe tot parcursul cărții Faptele Apostolilor. Cu o altă ocazie (Faptele Apostolilor

16) Duhul lui Isus a îndreptat pe apostol în direcția spre care el trebuia să meargă. Nu este necesar să dăm alte exemple.

Dar mai există un alt punct foarte important, care produce greutatea unor suflete, și anume felul diferit cum a fost împărțit Duhul Sfânt. Necredința, în mod deosebit aceea care îl face pe om superstițios (face orice ca el să cadă tot mai adânc, respingând tot ce este dumnezeiesc), scoate mereu în evidență această problemă. Fie că necredința se face remarcată în glorificarea omului sau în totală indiferență față de Dumnezeu și de lucrurile referitoare la sufletul omenesc, - în ambele cazuri ea dorește să folosească comunicările Duhului Sfânt ori pentru a tăgădui că astăzi se poate poseda Duhul Sfânt tot așa ca atunci, ori să preamărească unele înșelătorii religioase, prin care s-ar putea ajunge sigur la posedarea darului Duhului Sfânt.

Din acest motiv doresc să studiez diferitele ocazii în care ni se face cunoscut darea Duhului Sfânt. Sper ca prin aceasta fiecare, care se supune Cuvântului lui Dumnezeu, să vadă că Duhul Sfânt nu a fost nicidecum dat la voia întâmplării, că omul ca atare în această privință nu a avut nici un rol, că în această formă de distribuire a Duhului Sfânt nu a existat nimic prin care încrederea chiar și a celui mai slab copil al lui Dumnezeu putea fi zdruncinată, - dimpotrivă, că sufletele noastre printr-o bună sau relativ bună cunoaștere a intențiilor lui Dumnezeu revelate nouă sunt întărite, prin aceea că sentimentul nostru cu privire la harul Său și înțelepciunea Sa se mărește. Vom vedea dovezi multiple, cum El ține seama de diferitele împrejurări posibile. Cât de mult arată aceasta, că simplitatea în lucrurile lui Dumnezeu este cheia ca noi să înțelegem clar lucrurile acestea! Dacă eu sunt simplu, atunci nu mă voi preocupa cu mine însumi și cu lucrurile proprii, nu voi fi umplut cu gândurile altora, ci mă încred în Dumnezeu și știu că El are numai o țintă înaintea ochilor; să onoreze pe Domnul Isus, Cel care L-a glorificat pe Tatăl.

La prima ocazie, la Rusalii, avem forma cea mai bogată în conținut a darului Duhului Sfânt venit de sus. De aceea vom face bine să luăm deosebit de exact în seamă relatarea inspirată a acestui eveniment. Petru spune în discursul lui: »Și acum, fiind înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.« Această vrea să spună, că ei aveau înaintea lor lucruri palpabile, în care ei puteau vedea clar împlinirea acestei făgăduințe a Tatălui. Duhul Sfânt făgăduit, în Sine Însuși, nu era perceptibil pentru simțuri, dar El a fost însoțit în afară de o putere vizibilă. Este important să diferențiem aceasta, căci altfel există pericolul să se treacă cu vederea și să se tăgăduiască darul nespus de mare al Duhului, care este totdeauna mult mai mare decât toate efectele Lui, dacă lipsesc semne exterioare. Desigur aceste semne au fost importante la locul lor, dar ele nu erau mai mult decât o dovadă a prezenței și a darului Duhului Sfânt ca ceva cu totul nou pe pământ.

Răspunsul lui Petru în Ierusalim aruncă multă lumină asupra acestui adevăr. Când iudeii au auzit cum apostolul îi învinovățește așa de clar că au lepădat pe Mesia al lor și L-au răstignit, și pe lângă aceasta văd că Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa, ajung într-o mare nevoie lăuntrică cu privire la starea lor de pierzare. Apostolul le spune: »Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.« Să meditam atenți la aceste cuvinte! El nu le cere simplu, să creadă. În această solicitare la pocăință în loc de credință este inclusă o profundă înțelepciune divină. În Scriptură nimic nu este la voia întâmplării. Cu o altă ocazie, în Filipi, a fost exact invers. Acolo Pavel și Sila îl solicită pe temnicerul zguduit în primul rând să creadă, și nu atât de mult să se pocăiască.

Desigur, nu vreau să încurc pe nimeni, dimpotrivă, doresc cu plăcere să ajut aceluia care văd această diferență, dar nu o înțeleg. Nu este un om, cel care a scris aceste cuvinte în felul acesta, ci Dumnezeu, și în El ar trebui să ne încredem întotdeauna. Niciodată nu ar trebui să vedem în Cuvântul lui Dumnezeu ceva ca fiind hazard lipsit de importanță. Un lucru este clar: fără credință nu este pocăință adevărată, după voia lui Dumnezeu. Poate să fie credință neautentică, așa după cum poate fi și pocăință neautentică. Însă pretutindeni unde una a fost lucrată prin puterea lui Dumnezeu, o găsim și pe cealaltă lucrată tot așa. Și cu toate acestea toți știm din experiență (și în Cuvântul lui Dumnezeu, cheia pentru toată cunoașterea noastră și pentru toate experiențele noastre, găsim confirmat aceasta), că sunt diferențe în felul cum cineva simte lăuntric și felul în care aduce aceasta înaintea lui Dumnezeu. La unii este preponderentă acțiunea morală profundă asupra conștiinței; la alții pacea și bucuria în credință trec mai mult pe prim plan. Fără credință nu are loc nici o lucrare spirituală reală, de valoare, în conștiință; tot așa nu este nici o credință autentică potrivită lui Dumnezeu, fără o lucrare autentică a Duhului în conștiință. Așa cum Petru a chemat pe iudeii din Ierusalim la pocăință, tot așa Pavel spune atenienilor, că Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. În alte ocazii, atât iudeii cât și păgânii sunt invitați să creadă. Fapt este, că ambii s-au pocăit și au crezut. Însă acolo unde una este scoasă mai mult în evidență decât cealaltă, are importanța sa.

Ceea ce cu această ocazie în Faptele Apostolilor 2 era deosebit de necesar, și la care s-a ajuns potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu, era smerirea acestor iudei mândri. De aceea pocăința este scoasă în mod deosebit în evidență ca ceva care dă la o parte firea și privește omul ca inutil. »Pocăiți-vă«, zice Petru, »și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos«, în Numele acestui Om pe care ei L-au răstignit și L-au lepădat. În aceasta era singurul izvor al binecuvântării pentru fiecare dintre ei. El era singura speranță pentru sufletele lor. În felul acesta ei au fost umiliți și făcuți ascultători. Ziua harului Său venise, dar ziua puterii Sale, potrivit cu Psalmul 110, încă nu venise. Harul a atins inimile lor și harul a lucrat ca ei să primească sentința lui Dumnezeu cu privire la ei și I s-au supus. Ei nu au mai avut o părere înaltă despre ei înșiși: au crezut că erau pierduți – ceea ce îi mai rămâne omului, este să creadă. Ei au ajuns realmente așa de departe, că au vrut să creadă că ei erau în totalitate răi în ochii lui Dumnezeu. De aceea El pune accent deosebit pe aceasta. El nu are nici o compasiune cu ei, din cauză că aceasta le străpungea inima: El a cerut chiar mai mult de la ei, și anume ceva, care întrucâtva trebuia să-i umilească și mai mult înaintea lui Dumnezeu. Petru a putut să insiste așa de mult la aceasta, deoarece el știa cât de bogat era harul Domnului Isus. De aceea el spune: »fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos ...«. Cu cât noi vestim mai mult harul, cu atât mai mult avem voie să îndrăznim și cu atât mai mult pot mai degrabă ceilalți să suporte faptul că noi insistăm pentru o pocăință profundă, pătrunzătoare. Este realmente necesar să se accentueze pocăința și să nu se diminueze și să se spună numai: „Oamenii trebuie să se pocăiască, dacă vor să vină la credință”. Dumnezeu nu Se mulțumește cu aceasta. El lucrează în ei, ca ei să recunoască înaintea Lui adevărata lor stare. Aceasta este totdeauna necesar și pentru fiecare foarte util. Să remarcăm în treacăt – dacă sufletul nu devine suficient de devreme conștient de aceasta, mai târziu va trebui să facă experiențe foarte umilitoare și dureroase. În loc să învățăm de la începutul drumului nostru în simplitate ce suntem noi, în loc să avem un sentiment profund al păcătoșeniei noastre – în măsura în care se poate aștepta aceasta de la unul întors de curând la Dumnezeu -, s-ar putea ca după aceea să fie nevoie să învățăm aceasta printr-o cădere adâncă, printr-un păcat vizibil, printr-o abatere

vădită de la Dumnezeu, printr-o întoarcere dureroasă, după ce ne-am îndepărtat așa de mult de El din cauză că la începutul drumului nostru de credință nu am detestat suficient păcatul. Câte suflete nu au trebuit să sufere aceasta! Probabil ar trebui să adaug, că aceia, cu care noi ne întâlnim cel mai des, sunt cel mai mult periclitați în privința aceasta. Acest pericol este pentru tineret în mod deosebit cu atât mai mare cu cât înțeleg mai mult harul Domnului, dacă cu aceasta nu este legat în același timp o conștiință sensibilă înaintea lui Dumnezeu.

Vrem să vedem ce urmează după solicitarea apostolului de a se pocăi și a se boteza: »Și veți primi darul Duhului Sfânt«. Desigur ei au ajuns să se pocăiască prin influența Duhului Sfânt. Dacă ei au primit Numele Domnului Isus Hristos, dacă ei au găsit în El iertarea și au fost botezați în acest Nume, - și un astfel de botez nu ar fi avut nici o valoare, dacă aceste suflete nu ar fi crezut cu adevărat în Numele Său – atunci nu se poate îndoii de faptul, că Duhul Sfânt a fost Cel care i-a condus la pocăință și credință în Numele Său. Din aceasta se vede clar, că primirea Duhului Sfânt, despre care este vorba aici, nu este același lucru cu acțiunea Duhului Sfânt, care conduce la pocăință și credință. Este mai degrabă o acțiune suplimentară care urmează după aceasta; este o binecuvântare suplimentară; este un privilegiu, care se bazează pe credința care este deja în inimă și este activă. Să se spună că cineva primește darul Duhului Sfânt în aceeași clipă în care el crede, cu siguranță nu corespunde adevărului. Este foarte greu de presupus că aceasta a avut loc vreodată. Prin aceasta nu vreau să spun că în practică darul Duhului Sfânt nu este dăruit în aceeași împrejurare – dar niciodată nu este dăruit în aceeași clipă. M-ar mira, dacă cineva mi-ar putea da un exemplu din Cuvântul lui Dumnezeu sau din practică. Despre un astfel de caz nu am auzit niciodată și un astfel de caz nu am văzut niciodată, și eu cred – ceea ce este mai important – că Scriptura exclude o astfel de posibilitate. Motivul pentru aceasta este foarte simplu. Darul Duhului Sfânt se bazează pe faptul că noi prin credința în Hristos suntem fii, oameni care cred, care au găsit odihnă în lucrarea Sa de răscumpărare. Aceasta are foarte clar ca premisă, că noi am fost născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu. Cât de important este aceasta vom vedea mai târziu cu o altă ocazie, când vom studia unele locuri din epistole. Am vrut aici numai să amintesc aceasta, căci aceasta se vede foarte clar din versetul nostru. Deci Duhul Sfânt nu ne este dat ca să lucreze în noi pocăința și nici ca noi să primim pe Hristos prin credință. În realitate este așa, că sufletele, după ce s-au pocăit, după ce s-au botezat în Numele Său și spre iertarea păcatelor, primesc darul Duhului Sfânt ca privilegiu suplimentar.

Mai doresc să atrag atenția asupra unui alt lucru, care de asemenea este important. »Darul Duhului Sfânt« nu înseamnă niciodată același lucru cu »darurile«. Sunt mulți care confundă »darul« cu »darurile«. În Cuvântul lui Dumnezeu ele nu sunt niciodată confundate; absolut deloc ele nu înseamnă una și aceeași. Chiar dacă în limba noastră nu este așa, însă în limba pe care o folosește Duhul Sfânt, ele sunt exprimate prin două cuvinte diferite. Fără excepție aceste două lucruri sunt diferite unul de altul. Desigur se poate ca ambele să fie dăruite cu aceeași ocazie. Cineva poate avea un dar sau altul și de asemenea să savureze prezența Duhului Sfânt în sufletul său. Se poate ca el să fie făcut capabil prin puterea Duhului Sfânt să ducă Evanghelia în lume sau să exercite în Adunare o slujbă de învățător sau de păstor. Și cu toate acestea darul Duhului Sfânt este un privilegiu total diferit de acestea. Acest dar nu constă în aceea, că El echipează pe cineva cu puterea Sa pentru un anumit scop, ci că El Însuși este dat. Desigur poate avea loc și această echipare, dar darul Duhului Sfânt este acea binecuvântare comună care a fost dată acolo fiecărui suflet care s-a pocăit și a fost botezat.

După aceea a urmat imediat o primire cu bucurie, sau cel puțin o »primire« a Cuvântului lui Dumnezeu, căci cuvântul „cu bucurie” în text este îndoielnic. Ei »au primit Cuvântul«. Aceasta este în orice caz sigur. Probabil a avut loc cu seriozitate, precum și cu bucurie, cu o senzație, care este caracteristică în astfel de situații. Ei au fost botezați în Numele lui Mesia al lor, pe care mai înainte L-au disprețuit. »Și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete«. Ele toate erau, așa cum se descrie la sfârșitul capitolului, pline de har și de puterea lui Dumnezeu.

Dacă ne îndreptăm spre situația următoare, vom găsi acolo cu totul alte împrejurări însoțitoare. Ștefan a depus mărturia sa, și rezultatul a fost respingere totală din partea iudeilor; - el, plin de Duhul Sfânt, ei, în contradicție cu el. Așa cum au făcut părinții lor, tot așa făceau ei acum. Ștefan a pecetluit mărturia sa cu sângele său, și prigoana, a cărei primă jertfă a fost el, a împrăștiat toată Adunarea care era în Ierusalim, în afară de apostoli. Tocmai aceia pe care Domnul Isus i-a trimis să meargă în toată lumea, au constituit o excepție în această împrăștiere, și anume singura excepție. Aceasta arată cât de deosebit de greu este chiar și pentru oameni în cea mai bună stare să înțeleagă și să practice planurile harului lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu era hotărât să le împlinească, chiar dacă pentru aceasta El va trebui să folosească o forță propulsoare dureroasă.

Dacă nu ajunge dragostea, puterea harului, sentimentul pentru nevoia sufletelor și onoarea lui Hristos, să scuture pe cei cărora li s-a dat porunca, atunci Dumnezeu a purtat de grijă ca unelte mai slabe, dar care erau umplute de mesajul măreț al harului Său, să împrăstie acest miros plăcut pretutindeni. Ei »străbăteau ținuturile, vestind Cuvântul Evangheliei«. Printre alții era Filip, numit de apostoli și ales de popor să supravegheze împărțirea zilnică, care acum, după ce această slujbă a devenit imposibilă, primește curaj și merge să predice vestea bună. El vizitează cetatea Samaria, vechea rivală a Ierusalimului. Acolo nu le-a reușit iudeilor să impună Legea, și astfel au rămas izolați și nu au avut nici o legătură cu samaritenii. Ei nu le-au câștigat încrederea și nici nu erau o recomandare pentru acele adevăruri ale Legii, care le-au fost încredințate. Dar tocmai acolo unde Legea s-a dovedit fără rod trebuia acum Evanghelia să arate puterea ei. Filip predică pe Domnul Isus cu o așa simplitate și putere și Dumnezeu a dat binecuvântarea Sa așa de clar peste aceasta, că toată cetatea s-a umplut de bucurie. Chiar și un păcătos ca Simon vrăjitorul, de mult bine cunoscut cu căile și vicleniile lui Satan, a fost influențat de această influență sfântă, cu toate că atât conștiința cât și inima lui nu au fost cu adevărat mișcate. În orice caz schimbarea bruscă generală a fost prea puternică pentru el. Cel puțin Simon vrăjitorul se pleacă cu conștiința sa sub Evanghelie și se botează împreună cu ceilalți. Să observăm însă, că până acum niciunul de acolo nu primise darul Duhului Sfânt.

Din aceasta putem vedea clar diferența dintre *darul Duhului Sfânt* și *acțiunea Sa*, prin care sufletele sunt conduse la pocăință și credința în Evanghelie. Nu este nici o îndoială că numărul mare al samaritenilor convertiți erau credincioși adevărați, cu toate că aceasta nu se poate spune despre Simon. Și cu toate acestea Duhul Sfânt »nu coborâse încă peste nici unul dintre ei.« Aceasta înseamnă nu numai că ei încă nu au vorbit în alte limbi, și în afară de semnele făcute de evangheliștii însăși (versetele 6,7 și 13) nu au fost alte semne între ei. Coborârea Duhului Sfânt este cu totul altceva, cu toate că această coborâre a fost însoțită de aceste semne exterioare ale puterii Sale. Niciodată aceste două semne nu trebuie confundate una cu alta, ca și cum ar fi una și același lucru. Printr-o astfel de încurcătură a fost puternic lezat adevărul fundamental important despre prezența Duhului Sfânt pe pământ. Dacă aceasta

ar fi așa, atunci Duhul Sfânt nu ar mai fi astăzi prezent, căci astfel de desfășurări de putere nu se mai întâlnesc astăzi. Din aceasta se vede ce pas spre necredință este să confunzi astfel de semne și însușiri ale Duhului Sfânt cu Duhul Sfânt Însăși. Repet, - aici în Samaria lipseau nu numai lucrările de putere, nu, Duhul Sfânt Însuși nu venise încă peste ei. Scriptura accentuează aceasta, când spune: »Și apostolii care erau în Ierusalim, auzind că Samaria primise Cuvântul lui Dumnezeu, i-au trimis la ei pe Petru și pe Ioan care, coborând, s-au rugat pentru ei, ca să primească Duh Sfânt. Pentru că El nu coborâse încă peste nici unul dintre ei, ci erau numai botezați pentru Numele Domnului Isus.«

Vedem imediat aici o diferență clară, da, o diferență față de cele petrecute la Rusalii în Ierusalim. Acolo a venit Duhul Sfânt peste ei după ce s-au pocăit și au fost botezați în Numele Domnului Isus. Aici în Samaria El nu venise încă peste nici unul din ei, cu toate că ei crezuseră și au fost botezați. Cum se face aceasta? Sunt convins că a avut loc pe o bază întemeiată și potrivită lui Dumnezeu. Este justificat prin natura omului, că dacă Duhul Sfânt s-ar fi coborât la predica lui Filip imediat peste samariteni, vechea rivalitate dintre Samaria și Ierusalim ar fi continuat să existe. Samaria și-ar fi ridicat iarăși capul, harul Evangheliei i-ar fi consolidat chiar în pretențiile lor religioase. Cu siguranță era adevărat, că Ierusalimul a fost primul care a savurat această binecuvântare nouă și unică în felul ei; dar nu a simțit-o și Samaria la fel? Rezultatul din aceasta ar fi fost, că Ierusalimul și »muntele acela« ar fi rămas în continuare în opoziție și rezultatul, pe care Dumnezeu voia să-l dea prin prezența Duhului Sfânt, nu s-ar fi obținut. În loc să dea naștere la unitate prin dragoste, în loc să reveleze un singur Cap, o singură putere – un Cap în cer, o putere pe pământ, care lucrează într-*un singur trup* spre slava lui Hristos, - în afară de noua Biserică creștină din Ierusalim ar fi luat naștere în Samaria încă o nouă instituție. Dumnezeu a împiedicat aceasta, cel puțin pentru aceia care au fost atenți la căile Lui. Dumnezeu nu voia să tolereze nici măcar aparența unei acțiuni independente. Nimic nu este așa de dăunător pentru adevărul Bisericii lui Hristos pe pământ, ca independența.

Când Adunarea din Ierusalim sau în orice caz apostolii au auzit despre aceasta, (căci Adunarea era acum împrăștiată) au trimis doi din conducătorii lor, doi, care erau »stâlpi« - Petru și Ioan. Ei s-au rugat; însă Dumnezeu ne dă și o altă remarcă cu privire la intențiile Sale prin amânarea darului Duhului Sfânt în Samaria – și anume în acțiunea de punere a mâinilor. Această punere a mâinilor avea o însemnătate dublă: în primul rând împărțirea binecuvântării prin apostoli, în al doilea rând identificarea cu acțiunea Duhului Sfânt în Ierusalim. Era o mărturie înaintea lumii întregi, că Dumnezeu nu tolerează nici o rivalitate în Biserica Sa, - că aceia care erau conducători și căpetenii într-un loc, și în alt loc erau tot așa de neapărat necesari. Tocmai în această realitate recunoaștem cum lucrează Dumnezeu: cu toate că El dă binecuvântarea Sa în diferite moduri, această diferență este însă numai expresia înțelepciunii și grijii Sale, așa cum este binecuvântarea însăși. Evident că darul Duhului Sfânt este partea cea mai excelentă a acestei binecuvântări; dar și în cele mai mici diferențe, pe care le conține Cuvântul Său, putem totdeauna recunoaște bunătatea și înțelepciunea minunată a lui Dumnezeu. Chiar dacă aici vedem o diferență foarte clară cu ziua de Rusalii din Ierusalim, aceasta dovedește cu atât mai mult cum ne iubește Dumnezeu, cum Domnul poartă grijă de Biserica Sa. Chiar și în felul cum El dăruiește darul minunat al Duhului Sfânt, El dorește să arate alor Săi – numai dacă ei vor să fie atenți la aceasta și vor să înțeleagă căile Sale – cum El vrea să fie cu noi în pericolele care vin din natura noastră.

În cazul următor, pe care îl studiem din Faptele Apostolilor capitolul 10, observăm iarăși altceva. Apostolul Petru este apelat categoric de Dumnezeu și trimis. I-a plăcut lui Dumnezeu să dea o mărturie dublă despre intenția lui de har. Corneliu, căpetenia păgână din Cezareea, în timp ce se ruga și postea a primit vizita unui înger, ceea ce l-a determinat să trimită soli la Petru la Iope. Apostolul însuși a fost cuprins a doua zi de un extaz. El a avut de trei ori o viziune cu privire la această chestiune mare, ca și cum prin aceasta fiecare cuvânt a fost confirmat prin trei martori clari. Prin Duhul Sfânt Petru este mai mult încurajat pentru acest pas (Faptele Apostolilor 10,19-32). El consimte la rugămintea solilor lui Corneliu și se duce cu ei. Când și-a deschis gura, a trebuit să le spună despre ceea ce el însuși în chip copleșitor a avut parte. La început el a avut o mare reținere, da, a îndrăznit chiar să discute cu Domnul despre viziunea mare cu privire la fața de masă mare. Când Domnul i-a poruncit să taie și să mănânce, el a spus că el niciodată nu a mâncat ceva întinat sau necurat. În mod repetat i se spune: »Ce a curățit Dumnezeu, tu să nu numești întinat!« În cele din urmă a înțeles lecția. »Cu adevărat, înțeleg că Dumnezeu nu este părtinitor, ci, în orice națiune, cine se teme de El și lucrează dreptate este primit de El.«

În primul rând este clar, că această strigare nu a fost adresată unui slujitor la idoli păgân. În acest caz Petru vorbește unui om, care se temea deja de Dumnezeu și practica dreptatea. Așa a fost la Corneliu. Nu era unul neîntors la Dumnezeu, ci unul care se temea cu adevărat de Dumnezeu. El se ruga mult și făcea multe milostenii. Desigur rugăciunile făcute în convingere de propria dreptate și milosteniile nu pot să-l facă plăcut înaintea lui Dumnezeu. Dacă se fac astfel de lucruri ca să se obțină ispășire înaintea lui Dumnezeu pentru suflet, atunci acestea aparțin mijloacelor păcătoase ale necredinței. Însă Corneliu era un om temător de Dumnezeu – și aceasta în realitate, nu numai în ceea ce privește mărturisirea sa. El era născut din nou. Prin mesajul îngerului Dumnezeu a arătat aceasta și a recunoscut neprihănirea lui. Este imposibil să înțelegem numai că el nu era nimic mai mult decât un mărturisitor public al lui Dumnezeu, - aceasta fiind chiar și în ochii oamenilor o stare josnică și o oroare în ochii lui Dumnezeu. La citirea acestor versete am primit din nou impresia că Corneliu era într-o stare, pe care Domnul Însuși a creat-o în el, și de care El cu siguranță avea plăcere. Era atât înțelept cât și foarte îndurător din partea Domnului, că El, atunci când S-a îndreptat spre națiuni, a început cu un om a cărui temere de Dumnezeu nici măcar iudeii nu puteau s-o nege. Fără îndoială nu era altceva decât harul neîngrădit și nemărginit care trebuia adus păcătosului evident pierdut, da, celui mai mare dintre păcătoși. Aici însă la Corneliu nu era vorba să trezească pentru prima dată pe un păcătos din somnul păcatului, ci mai degrabă să aducă pe cineva, care era deja trezit, pe fundamentul conștient al relației intime cu Dumnezeu și în libertatea desăvârșită, așa că nimeni, care cunoștea și se temea de Dumnezeu și Cuvântul Său, să nu poată contrazice pretenția sa. S-ar putea ca aceste două lucruri în cele mai multe cazuri să se contopească. La Corneliu însă aceasta nu era așa, dar la timpul potrivit el și casa sa au auzit prin Petru Cuvântul lui Dumnezeu.

Este de asemenea demn de remarcat, că nu este prima dată că acest Cuvânt a fost auzit în Cezareea. Petru spune: »Cuvântul pe care El l-a trimis fiilor lui Israel ... voi Îl știți.« Este deci clar, că această căpetenie nu numai se temea de Dumnezeu și mai înainte deseori s-a rugat la Dumnezeu, ci și că el era conștient despre ce s-a predicat în toată Iudeea. Cum se face, că el încă nu a înțeles aceasta pe deplin pentru sine personal? Tocmai de aceea, pentru că el era unul care se temea de Dumnezeu și tremura înaintea Cuvântului Său. Atitudinea lui era pe deplin potrivită la timpul său. Această temere de Dumnezeu a fost cauza pentru care el nu a

îndrăznit să apuce căile de har ale lui Dumnezeu. El putea să-și spună: „Dacă Dumnezeu a trimis Cuvântul Său lui Israel, atunci știu foarte bine că El le aparține lor și este sigur. Binecuvântat este poporul care are un astfel de Dumnezeu! Dar cine și ce sunt eu?” Tocmai din acest motiv el aștepta, până când lui însuși i-a fost adus acest Cuvânt. Tot așa este și astăzi cu Evanghelia. Ea este vestirea harului lui Dumnezeu oricărei făpturi; atunci însă ea era ceva absolut nou. Desigur Corneliu avea cunoștința de Scripturile vechi și nu se îndoia de făgăduințe. Acestea nu erau pentru el adevăruri abstracte; el nu se îndoia că ele se împliniseră pentru Israel prin Hristos și în Hristos.

Acum însă, lui, păgânului Corneliu, la porunca lui Dumnezeu i se aduce Cuvântul prin Petru. Noi am citit: »Pe când vorbea încă Petru cuvintele acestea« (în mod deosebit, așa cum presupun eu, cuvintele: »Toți profeții mărturisesc despre El că, oricine crede în El primește iertarea păcatelor«), acest adevăr a pătruns în sufletul lui. Această mărturie directă deschide, potrivit cuvântului tuturor profeților, ușa pentru fiecare: »Prin Numele Său, oricine crede în El primește iertarea păcatelor. Pe când vorbea încă Petru cuvintele acestea, Duhul Sfânt a venit peste toți cei care ascultau Cuvântul.« Cum? Fără botez? Fără punerea mâinilor? Fără să se roage pentru ei? Desigur, fără nimic din toate acestea, fără alte circumstanțe. În timp ce apostolul vorbea încă aceste cuvinte, tuturor le este dat Duhul Sfânt.

Aici avem deci o nouă treaptă, ceva, care se deosebește nu numai de ceea ce s-a întâmplat în Samaria, ci și de ceea ce s-a petrecut în Ierusalim în ziua de Rusalii. În Ierusalim iudeii trebuiau să fie botezați, și abia după aceea au primit numai ei Duhul Sfânt. Nu era destul numai faptul că ei au crezut Evanghelia, ei trebuiau să fie botezați în Numele lui Isus Hristos (desigur cu apă) spre iertarea păcatelor, »și veți primi darul Duhului Sfânt«. Samaritenii au fost botezați nu numai cu apă, acolo trebuia să se facă rugăciune, și apostolii trebuiau să-și pună mâinile peste ei, altfel Duhul Sfânt nu ar fi venit peste niciunul dintre ei. Aici dimpotrivă, Duhul Sfânt vine peste ei *toți* înainte de botez și fără punerea mâinilor de către apostoli. Cum se explică aceasta? Deci, singurul înțelept și bun Dumnezeu S-a îndurat de acești păgâni cu un har profund. Sosise clipa împlinirii pe deplin a tuturor planurilor Sale de mântuire, și în acest act unic în felul lui din casa lui Corneliu vedem prima desfășurare a harului Său. Desigur nu era o chestiune publică ca aceea din Ierusalim, când trei mii de suflete au fost adăugate Adunării. Acolo a fost frântă mândria și împietrirea inimii iudeilor față de Isus din Nazaret. Ei trebuiau să se plece înaintea acestui Nume, da, ei trebuiau chiar botezați în Numele acesta, altfel nu puteau primi Duhul Sfânt. La samariteni a fost altfel. Și lor le-a fost dată o lecție deosebită, prin care s-a lucrat împotriva rivalității lor față de Ierusalim și prin care se recunoaște și s-a consolidat marele principiu al unității Adunării (nu numai cel al adunărilor), pe care Dumnezeu a constituit-o pe pământ. Însă aici în Cezareea la Corneliu era vorba de încurajarea și câștigarea națiunilor, pe care Petru însuși le-a desconsiderat odinioară. Căci atunci când Domnul i-a zis să meargă și să facă ucenici din toate națiunile, el nu s-a dus. Chiar și atunci când Adunarea a fost constrânsă să predice Evanghelia, el a rămas acasă. Apostolii erau înceți (dacă am voie să spun așa), ei au rămas înapoia lucrării Domnului. Ei au avut puțină înțelegere despre harul Său mareț, care depășea toate gândurile copiilor lui Dumnezeu. Destul de șovăitor a fost el revelat de oameni, cu toate că Dumnezeu i-a apucat de mână în această lucrare (căci înainte ca Petru să fie în sfârșit la locul potrivit, nu era mult mai mult decât aceasta). Când însă după aceea el a predicat în Cezareea, cum muștră Dumnezeu acolo încetineala slujitorului Său, - chiar dacă o face cu o îndurare nemărginită! Când au venit cuvintele de pe buzele Lui, s-a petrecut ceva, o arătare de har, cum nici măcar în Ierusalim nu

a fost văzută. Nici în Samaria nu s-a trăit așa ceva; căci acolo a intervenit o pauză potrivită cu înțelepciunea lui Dumnezeu; acolo era necesară punerea mâinilor din partea apostolilor, înainte ca binecuvântarea să poată fi dată în deplina ei dimensiune.

Aici în Cezareea nu găsim nimic de felul acesta. Aici totul era numai har pur. Este de la sine înțeles că în sufletele lor a avut loc mai înainte o lucrare a Duhului, și anume pocăință înaintea lui Dumnezeu și credință în Domnul Isus. *Aceasta* este totdeauna necesar. O acțiune vizibilă din partea altora, de care ei trebuiau să aibă parte, nu a fost aici. Botezul a venit după aceea și avea caracterul unui privilegiu (ceea ce și este în realitate), care nu le putea fi oprit. Atât pentru iudei cât și pentru samariteni era necesară o anumită smerire. Pentru păgâni dimpotrivă totul era o încurajare. Dumnezeu voia să-i atragă la Sine și să reducă la tăcere orice împotrivire. În felul cum El dăruiește Duhul Sfânt, El oferă dovada cea mai strălucitoare cum El, atunci când se îndreaptă spre cel mai îndepărtat, tocmai de aceea, că este îndepărtat, oferă mult mai mult har. Nici o îndurare nu este mai mare ca aceea care caută și găsește pe păgânii sărmani.

Vrem să observăm, preaiubiți frați și preaiubite surori, că *noi* am primit în acest fel Duhul Sfânt. Noi aparținem păgânilor. Noi nu suntem nici iudei, nici samariteni. Dacă alții vor să se laude, că Duhul Sfânt a coborât din cer peste ei, să se laude: facă Dumnezeu ca ei toți să se poată lăuda și cu ceea ce a avut loc în Ierusalim în ziua de Rusalii și după aceea în Samaria. Nici un apostol nu a fost chemat să-și pună mâinile peste națiuni. Și totuși Petru, care n-a fost mai prejos de altul, cel care și-a pus mâinile în Samaria, era prezent în Cezareea; prin aceasta harul lui Dumnezeu față de națiuni s-a arătat cu atât mai mult. El a vestit tuturor celor prezenți vestea minunată; mai mult decât aceasta nu era nevoie să facă și nu putea să facă. Dumnezeu Însuși l-a întrerupt. O pregătire prin acțiunea omului nu intra nicidecum în discuție; nici o punere de mâini, nici măcar botezul. Nimic din acestea nu s-a făcut, înainte să fie dăruit Duhul, cu toate că apostolul Petru era acolo, atât ca să boteze cât și să-și pună mâinile, dacă aceasta ar fi fost nevoie. Se poate spune că omul dispărea dinaintea harului lui Dumnezeu care se revarsă. Și totuși cât de minunat este, că tocmai acesta este drumul pe care *noi* putem obține binecuvântările noastre și locul nostru înaintea lui Dumnezeu! În aceste evenimente Dumnezeu ne-a dat răspuns pe deplin la toate eforturile acelor care afirmă că noi ar trebui să avem apostoli, cu toate că nu este nici un apostol. Necredința desconsidera pe apostoli, atunci când ei erau prezenți; necredința afirmă că prezența lor este absolut necesară, ei ar fi singurul canal pentru darea Duhului Sfânt, cu toate că acest canal nu se poate găsi niciunde. Ce bunătate a Domnului, că El ne-a dat aici în Cuvântul Său scris dovada că acești oameni nu înțeleg ce spun și ce afirmă! Pot ceilalți, cine dorește, să se așeze înapoi în poziția samaritenilor sau a iudeilor; ea li se potrivește. Pot să spună că sunt iudei, chiar dacă nu sunt. Domnul dăruiește acelor care se mulțumesc să se recunoască înaintea Lui ca păcătoși sărmani dintre națiuni, binecuvântarea Sa cea mai bogată. Facă Dumnezeu ca toți aceia care se țin strâns de forme și rânduieli religioase, de unul sau altul din canalele de binecuvântare, să-și găsească adevărul lor loc înaintea Lui și să se plece înaintea Lui, să vrea să fie ceea ce sunt în realitate, și anume, nimic, ca să poată fi binecuvântați pe deplin potrivit inimii lui Dumnezeu! În felul acesta a binecuvântat Dumnezeu atunci, și așa dorește El să binecuvânteze totdeauna. Nouă ni se cuvine să prețuim foarte mult harul Său. Apostolul a spus, că el își slăvea slujba (Romani 11). Tot așa, cred eu, ar trebui noi să slăvim harul lui Dumnezeu, care se ocupă așa de dumnezeiește de mult cu cei lepădați dintre națiuni, așa cum suntem noi. Noi ar trebui să vorbim mult și frecvent despre Acela care poate binecuvânta

astfel de păcătoși sărmani, cum suntem noi. Dacă El putea face aceasta atunci, atunci o poate face și astăzi; fundamentul nu s-a schimbat. Prin aceasta nu spun că fenomenele însoțitoare sunt aceleași. În această relatare despre darul Duhului Sfânt în Cezareea putem recunoaște clar principiul după care Dumnezeu binecuvântează națiunile. Dacă vrei să primești mărturia transmisă de Dumnezeu în lume, - întreb, în ce fel au primit Duhul Sfânt nu iudeii, ci națiunile? Prin Cuvântul vestit. Nu este și astăzi tot așa? Canalul este Cuvântul harului Său!

Fără îndoială în unele cazuri sunt întârzieri. Se întâlnesc suflete care au fost atinse cu adevărat de Duhul lui Dumnezeu, - mă refer nu numai în sentimentele lor, nu, mă refer la o lucrare reală a harului lui Dumnezeu în inima și conștiința lor -, și totuși nu au pace, nu au liniște adâncă și libertate în Mântuitorul. Aceasta nu este nicidecum neobișnuit. Să negăm noi din cauza aceasta, că Dumnezeu lucrează în ei? Să ignorăm ceea ce Dumnezeu a lucrat deja, numai pentru faptul că aceasta nu este încă tot ceea ce noi le dorim și trebuie să le dorim? Avem noi dreptul să spunem că nu a avut absolut nimic loc, atâta timp cât nu se vede o eliberare deplină a sufletului înaintea lui Dumnezeu? Las răspunsul în seama altora. Eu însumi nu îndrăznesc să gândesc sau să spun aceasta. Și rog pe toți frații mei să nu facă loc unei astfel de necredințe. Sper ca nimeni de aici să nu considere necesar să pună la îndoială veridicitatea acțiunii divine în suflete, deoarece ei încă nu înțeleg pe deplin ce a făcut Hristos pentru ei. Uneori ne comportăm lipsiți de precauție cu sufletele și le producem foarte multă pagubă, dacă nu recunoaștem lucrarea lui Dumnezeu în ei.

Dar mai există și un alt pericol. Să nu fim mulțumiți dacă vedem că un suflet se pocăiește și se îndreaptă spre Hristos. Să purtăm grijă, ca el să ajungă la deplina libertate, căci altfel și aceasta este necredință și arată sărăcia sa în cunoașterea îndeaproape a Cuvântului și harului lui Dumnezeu. Prin aceasta sufletul nu ajunge să savureze prezența deplină și acțiunea Duhului lui Dumnezeu. Noi trebuie să numim toate cu numele lor adevărat. Cineva se poate simți foarte nenorocit în conștiința de păcatele sale și în neliniștea care nu a găsit încă nici un răspuns în harul lui Dumnezeu și în lucrarea de mântuire a lui Hristos. Dacă vedem că o astfel de inimă dorește după Domnul Isus, atunci noi trebuie să numim aceasta *convertire*, și s-o privim ca lucrare de har a lui Dumnezeu, chiar dacă încă lipsește pacea conștiinței și mult mai mult a inimii. Dar dacă se rămâne la această stare, este greșit să se gândească că este destul dacă un suflet se întoarce la Dumnezeu de la păcatele sale, dacă se urăște pe sine însuși și se condamnă și privește la Domnul Isus. În astfel de cazuri este mai mult o dorință după El, decât o pace pozitivă în El. Sufletul nu este nici pe departe în posesiunea deplină a întregii binecuvântări, pe care vrea s-o aducă vestea bună. Trebuie să punem accent pe faptul că în Domnul Isus se găsește mult mai mult decât trezirea inimii și conștiinței, oricât de veritabil ar fi acest sentiment al păcatului și această dorință după Dumnezeu. Cred că toți ne facem vinovați de neglijență, dacă nu spunem cu insistență că un astfel de suflet încă nu a obținut ceea ce Scriptura ne arată ca fiind adevărata poziție a unui creștin înaintea lui Dumnezeu. Dacă Cuvântul Său are ca premisă că toți copiii Săi savurează pacea deplină, să ne mulțumim atunci noi cu mai puțin? Niciodată nu ar trebui să recunoaștem, că o inimă nou trezită, dar care încă mai este sub Lege, prezintă rezultatul deplin al adevărului care este în Isus, cu toate că noi suntem obligați să recunoaștem această stare ca veritabilă. Însă Dumnezeu are mult mai mult pentru ai Săi; nimic mai puțin decât un loc al binecuvântării, unde dispare orice îndoială, orice teamă și orice grijă, în conștiința harului desăvârșit, care ne-a condus la El Însuși, ne-a ispășit păcatele și a rezolvat toate problemele.

Atâta timp cât există neliniște și luptă lăuntrică, starea sufletului corespunde încă credincioșilor din Vechiul Testament. Singura diferență este aceea, că *pentru ei* era imposibil să meargă mai departe, căci încă nu sosise timpul pentru aceasta, căci Eliberatorul încă nu venise. Eliberarea nu era înfăptuită. Baza binecuvântată, prin care obținerea păcii prin harul lui Dumnezeu a fost făcută o chestiune de credință, nu era încă prezentă, și căile lui Dumnezeu nu au putut fi anticipate. Noi nu putem merge înaintea Lui. Noi putem să-L urmăm și ar trebui să ne bucurăm văzând bunătatea Lui trecând pe lângă noi; dar noi nu putem alerga înaintea lui Dumnezeu. Astăzi este prezentă această mântuire. Hristos a fost aici, a murit și a înviat; chiar și sufletele trezite nu înțeleg rezultatele imense ale lucrării Sale totdeauna într-o zi. Desigur este posibil aceasta, și nu mă îndoiesc că și astăzi există astfel de cazuri ca temnicerul din Filipi. În aceeași oră, în care a fost trezită conștiința acestui bărbat, a avut loc o altă lucrare a harului lui Dumnezeu la el, prin care el și toată casa lui au fost umpluți de bucurie. Pe cât de nenorocit era el înainte, pe atât de desăvârșit de fericit a devenit prin harul lui Dumnezeu în aceeași oră. Chiar și astăzi poate avea loc așa ceva pe parcursul unei ore, dar eu nu cred că aceasta este regula, așa cum deseori se presupune.

Să luăm de exemplu pe apostolul Pavel. Dacă a fost vreodată un om care s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, atunci cu siguranță a fost el pe drumul Damascului, și anume printr-o neobișnuită arătare de putere. Și cu toate acestea în mod evident Dumnezeu nu-l conduce imediat la libertatea deplină. Zile și nopți în șir a fost profund zguduit, că nici nu a mâncat și nici nu a băut, și chiar a fost orb. Toate acestea caracterizau starea lui spirituală. El a văzut cu adevărat pe Hristos în slava Sa, el personal. Dar a ajuns el prin aceasta la savurarea plină de pace a tuturor acestor slăvi? Nu mă îndoiesc, că în el a avut loc o altă lucrare imediată, roada acțiunii adevărului asupra omului lăuntric. Și totuși, până când a venit Anania la el și a fost botezat, el a fost foarte departe de liniștea și libertatea deplină. Atunci, după cum știm, l-a umplut Duhul Sfânt și prin aceasta el ajunge – și aceasta este totdeauna așa – în savurarea conștientă a binecuvântării depline. Aceasta nu lezează în nici un fel nici plinătatea și nici libertatea vești bune, dimpotrivă, lasă loc realităților să aibă loc așa cum sunt. Nu se poate băga cu forța starea multor suflete într-o teorie. Dacă suntem serios îngrijorați de suflete, putem întâlni în fiecare zi situații, fără să căutăm după aceasta, care nu se încadrează într-o anumită teorie. Să le observăm, indiferent unde, și vom constata că acolo are loc o lucrare reală a lui Dumnezeu în suflet. Această stare poate dura zile, săptămâni, luni și ani. Foarte des un suflet este adus la deplina libertate înaintea lui Dumnezeu abia după un timp lung. Dar dacă cineva ajunge la această libertate, acolo este nu numai viață, ci după părerea mea primirea Duhului Sfânt.

Înainte de a încheia această temă, vreau să mai atrag atenția asupra altceva. Când Dumnezeu începe o lucrare, atunci El o și termină, cu toate că nu totdeauna imediat. De aceea sunt pe deplin convins, că nimeni nu moare fără ca lucrarea lui Dumnezeu în sufletul lui să nu fie terminată. Aceasta ne-o arată Cuvântul lui Dumnezeu, și experiențele mele au confirmat aceasta. Pretutindeni, unde Dumnezeu creează viață nouă, El dăruiește acolo și Duhul Sfânt. Eu nu cred că aceasta are loc totdeauna de la început, Scriptura dovedește chiar contrariul. Și totuși fiecare, pe care Dumnezeu vrea să-l binecuvânteze astăzi, va ajunge mai devreme sau mai târziu să savureze pe deplin pacea cu El. Eu nu vorbesc acum despre cunoștință. Dacă ar fi vorba de aceasta, atunci ar trebui să ne întristăm, căci ea se găsește la așa de puțini. Toți știm cât de nenorocite pot fi ani mulți suflete cu adevărat evlavioase. Niciodată însă nu am văzut pe unul din aceste cazuri, în care Domnul nu a făcut fericit sufletul înainte ca El să-l

cheme la Sine. Eu am văzut exemple minunate, cum toate incertitudinile și problemele care au înnoirat toată viața un suflet în care era cu adevărat viața dumnezeiască, au dispărut deodată, și nu mă îndoiesc că sunt mult mai multe cazuri de felul acesta. Ei trăiesc cum harul lui Dumnezeu alungă în cele din urmă toți norii de pe suflet. Rămâne desigur deschisă întrebarea, dacă aceste suflete recunosc clar cauza reală a acestor incertitudini și probleme.

După experiența mea ajung la concluzia, că un suflet care a fost făcut viu prin Duhul lui Dumnezeu sau s-a convertit (în fond, este același lucru, este însă privit dintr-un alt punct de vedere), în cele din urmă primește și darul Duhului Sfânt. În anumite împrejurări acești oameni trebuie să aștepte un timp mai îndelungat, deoarece ei nu sunt gata să se supună dreptății lui Dumnezeu.

Este remarcabil, că la vizita lui Petru în Cezareea botezul urmează după darul Duhului Sfânt. Apostolul atrage atenția asupra faptului că nu numai că Duhul Sfânt a venit asupra lor așa cum a venit peste iudei în ziua de Rusalii, ci ei au vorbit în limbi; aceleași dovezi de netăgăduit ale acelui dar mare erau deci prezente. Aceasta avea o însemnătate mare, deoarece replica fraților credincioși circumciziei, care însoțeau pe Petru, a fost redusă la tăcere. Când el a auzit cum ei măreau pe Dumnezeu, atunci »Petru a răspuns: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”« El știa foarte bine cum prejudecățile fraților iudei își vor revendica dreptul. Era de asemenea ceva cu totul nou, că credincioși dintre neamuri se botezau cu apă. »Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?«

Un alt fapt este și mai remarcabil – și el este confirmat în Scriptură prin multe alte locuri -, și anume, că executarea botezului niciodată nu este un privilegiu deosebit al unui bărbat din Adunare numit oficial pentru aceasta. Petru era de față. Dacă ar fi fost necesară o demnitate mai mare pentru aceasta, atunci Petru ar fi putut face botezul. Se poate însă înțelege foarte simplu textul relatării numai așa, că el personal nu a făcut botezul. El a purtat grijă, ca ei să fie botezați; el »a poruncit să fie botezați«. Niciunde nu se spune, că el personal i-a botezat. În același sens vorbește și Pavel despre activitatea sa în Corint și mulțumește lui Dumnezeu că el nu a botezat pe nimeni acolo, în afară de câțiva puțini. Foarte sigur și Petru a fost călăuzit aici de Dumnezeu, chiar dacă dintr-un alt motiv, să nu facă nici un botez. Dacă ar fi fost altfel, cum ar fi interpretat mulți oameni acest caz? Ei ar fi încercat să facă dintr-un eveniment, prin care Dumnezeu acționează spre propria Sa onoare, să scoată onoare pentru ei înșiși. Dumnezeu a împiedicat aceasta. Chiar și marele și din belșug binecuvântatul apostol Pavel a fost botezat de unul din cei mai simpli ucenici. Dacă persoana care efectuează botezul ar avea vreo importanță, ne-am putea aștepta ca aceasta să fie luat în seamă atunci când se boteza un apostol. Anania se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu și spune »frate Saul!« și îl botează imediat. Aici nu găsim nici o așteptare după o personalitate oficială. Nu este aceasta o dovadă convingătoare pentru necredința omenească, că o realitate așa de evidentă și concludentă este simplu trecută cu vederea și fals interpretată? Își închipuie oamenii din timpurile trecute sau actuale că ei știu mai bine decât Scriptura? Înțeleg ei și pot ei transmite voia Domnului pentru slujitorii Săi și Biserica Sa mai bine decât o fac scriitorii inspirați? Dumnezeu nu a acordat niciodată o înputernicire, după care de exemplu numai slujitorii Evangheliei au voie să facă botezul. Nu, s-au făcut eforturi deosebit de mari să se dovedească exact contrariul, și aceasta atunci când nu era nici o necesitate în privința aceasta. La Corneliu, un om cu o poziție înaltă, nu ar fi fost nevoie să se caute un bărbat, care ocupa o poziție deosebită în Adunare, căci Petru era de față. Dacă ar fi fost prevăzută o ordine vrută de Dumnezeu în astfel de forme, așa

cum începând de atunci este cerută de oameni, de ce atunci aceste forme nu au fost respectate într-o situație așa de importantă, cum era botezul lui Corneliu, care ar fi slujit ca ghid tuturor celor care voiau să se orienteze după modelul apostolilor? Ca și Pavel, și căpetenia păgână împreună cu familia sa au fost botezați de aceia care în zilele noastre ar fi numiți laici. Uneori s-a întâmplat, că apostolii sau evangheliștii au făcut botezul, dar în nici un caz botezul nu a fost privit ca ritual oficial: alți frați au avut voie să boteze, și au botezat, chiar și atunci când un apostol era de față. Remarcăm aceasta numai în treacăt.

În cartea Faptele Apostolilor mai este un caz, pe care trebuie să-l amintesc în legătură cu tema noastră. »Pe când Apolo era în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit câțiva ucenici și le-a zis: „Ați primit voi Duh Sfânt când ați crezut?” Și ei i-au spus: „Nici n-am auzit că există Duh Sfânt.” „Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat în adevăr cu botezul pocăinței și spunea poporului să creadă în Cel care venea după el, adică în Isus.” Când au auzit ei, au fost botezați pentru Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei și vorbeau în limbi și proceau.» (Faptele Apostolilor 19,1-6).

Acest exemplu este de asemenea remarcabil ca și acelea pe care le-am studiat deja și tot așa de clar în înțelesul său. Fără îndoială apostolul a recunoscut în starea spirituală a acestor „ucenici” o anumită lipsă, prin care el s-a văzut dator să-i întrebe dacă atunci când au crezut au primit Duhul Sfânt. Aceasta este deci, - cu toată certitudinea cel puțin în duhul apostolului, - așa ceva ca și primirea Duhului Sfânt după credință. El nu pune la îndoială veridicitatea credinței lor, dar el avea un motiv să întrebe, dacă ei au primit Duhul Sfânt și răspunsul lor este tot așa de simplu: »Nici n-am auzit că există Duh Sfânt.« Ei nu arată, așa cum din neștiință se spune uneori, necunoștință despre existența Duhului Sfânt. Era vorba de întrebarea, cum și când primesc credincioșii Duhul Sfânt. Făgăduința Duhului Sfânt în sine era cunoscută demult. Ioan Botezătorul, cu care ei stăteau mai mult sau mai puțin în legătură, mărturisea nu numai de faptul că venirea lui Mesia în Israel era aproape, ci și de faptul că acest Mesia, nu ca el însuși, va boteza nu numai cu apă, ci și cu Duhul Sfânt. Da, fiecare cititor al Vechiului Testament știa nu numai de existența Duhului Sfânt, ci el cunoștea și făgăduința îndurătoare a lui Dumnezeu, că El va fi revărsat în ultimele zile. Între toți învățătorii era Ioan Botezătorul cel care a pus cel mai mare accent pe faptul că Mesia va fi unealta pentru această atestare minunată a favorii lui Dumnezeu față de oameni. Acești ucenici din Efes erau oarecum în necunoștință de faptul că această făgăduință era pe punctul de a se împlini, că credincioșii dintre iudei, samariteni și națiuni au primit deja Duhul Sfânt prin ascultarea credinței și nu prin faptele Legii.

Apostolul îi întreabă în continuare, cu ce botez au fost botezați. Ei cunoșteau numai botezul lui Ioan. Aceasta a oferit apostolului ocazia să dea o explicație importantă: Ioan nu a vorbit despre nimic mai mult decât despre botezul pocăinței. El a cerut acea judecată de sine, pe care numai Duhul o poate provoca în sufletele care se supun Cuvântului lui Dumnezeu. Acest Cuvânt descoperă ruina lor morală înaintea lui Dumnezeu. Acea putere, care se bazează pe lucrarea înfăptuită, dar care niciodată nu poate locui în omul care este încă păcătos, până în momentul când sângele a curs și a fost stropit, este întrucâtva baza ca El să poată locui cu puterea Sa în acest om (putere prin care sufletul mântuit și eliberat este legat cu El, Biruitorul), - acea putere nu a fost încă dată. Ioan putea numai să strige poporului să creadă în Acela care va veni după el, - și anume, în Hristos. Pavel dimpotrivă, predica un Mântuitor,

care venise deja și care înfăptuise lucrarea de salvare. »Când au auzit ei, au fost botezați pentru Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei și vorbeau în limbi și proroceau.«

Aici este un alt caz, la care nu lipsesc semnele exterioare. Aceste semne însă nu sunt confundate nici aici și nici în alte locuri cu darul Duhului Sfânt. Ucenicii au fost botezați cu botezul creștin. Botezul pocăinței nu era suficient pentru ei. Ei au fost botezați pe Numele Aceluia care a murit și a înviat. După aceea ei au primit Duhul Sfânt, dar nu fără ca Pavel să-și pună mâinile peste ei. Din aceasta se vede cum Dumnezeu recunoaște și onorează funcția de apostol a lui Pavel din Tars așa cum El a făcut cu Petru și Ioan în Samaria. La fel cum cei doi trimiși apostolici nu numai în Ierusalim, ci și în Samaria, rivalii religioși ai Ierusalimului, au fost recunoscuți, și Pavel și-a pus mâinile nu pe aceia care prin predica sa s-au convertit dintre păgâni, ci pe ucenici, care erau deja botezați cu botezul lui Ioan. Deci nu găsim nimic care ar putea produce greutăți, sau ar putea diminua sensul celor explicate de mine în toată simplitatea din Cuvântul lui Dumnezeu. Ambele situații, în care unul sau mai mulți apostoli și-au pus mâinile peste credincioși, ca să primească Duhul Sfânt, erau excepții. Ele rămân inferioare evenimentului principal, despre care nu auzim la nici un act asemănător al apostolilor. În unul din aceste cazuri, și anume cel mai însemnat (acțiunea lui Dumnezeu cu iudeii în ziua de Rusalii), în orice caz Scriptura tace cu desăvârșire cu privire la vreo punere a mâinilor. Putem fi siguri, că acolo nici nu era cineva, care să pună mâinile peste toți aceia care pentru prima dată au primit Duhul Sfânt în ziua aceea, nici apostolii și nici ceilalți o sută douăzeci. Dumnezeu Și-a rezervat ca acest dar mare să vină direct de la El și din mâna Sa. În celălalt caz știm sigur că credincioșilor *nu* li s-au pus mâinile peste ei, înainte să primească Duhul Sfânt. Și acest ultim caz este pentru noi cu atât mai important, deoarece este vorba de Corneliu și casa lui, deci de aceia dintre națiuni, din care facem și noi parte. De aceea aceste concluzii nu se pot contrazice. Chiar dacă ar fi apostoli, totuși ei nu ar fi necesari ca să-și pună mâinile peste noi și celorlalți dintre națiuni, ca astfel să primim Duhul Sfânt. Potrivit Cuvântului Său nu era felul în care Dumnezeu a dat atunci Duhul Său celor dintre națiuni. Exact ca și modelul nostru din Cezareea, noi avem parte la această binecuvântare nemărginită, după ce noi și pentru că noi am crezut în Hristos prin cuvântul lor, al apostolilor.

Domnul să fie glorificat, nu numai pentru darul Duhului Sfânt, nu, ci și pentru Cuvântul Său scris, prin care este dată pe față nebunia pretenției oamenilor, care sunt neexperimentați în ceea ce privește credința, și care zguduie pe cei îndoielnici și încurajează pe cei superstițioși. Facă Dumnezeu ca noi să ținem cu tărie »credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții veșnice, făgăduită mai dinainte de vremurile timpului, de Dumnezeu, care nu poate să mintă« (Tit 1).

În Duhul și Duhul în noi – Romani 8.1-27

Tema, pe care vrem s-o studiem acum, cuprinde două părți, pe care noi ca și copii ai lui Dumnezeu trebuie să le diferențiem bine, ca să le înțelegem. Una este, a fi în Duhul (Romani 8.9). Ea este o stare care înseamnă o schimbare totală în viața noastră; sufletele noastre ajung deja acum pe pământ într-o poziție cu totul nouă, care este în opoziție cu natura veche și cu firea (carnea). Cealaltă este locuirea efectivă, personală a Duhului Sfânt în credincioși (Romani 8.11). Capitolul nostru învață foarte clar aceste două adevăruri. Voi încerca să explic diferența dintre ele și să arăt cum ambele adevăruri au efecte binecuvântate asupra creștinilor spre glorificarea lui Dumnezeu și a Domnului Isus, și aceasta este important.

Pentru a putea înțelege corect primul din aceste două adevăruri trebuie mai întâi să privim mai îndeaproape însușirile generale ale epistolei către Romani.

Tema principală a epistolei este dreptatea, și anume în primul rând dreptatea lui Dumnezeu, aceasta este natura Sa sau însușirea Sa, revelată în Evanghelie și întemeiată pe lucrarea de răscumpărare, că El este în concordanță desăvârșită cu Sine Însuși atunci când El îndreptățește pe păcătoșii vinovați care cred în Hristos. Deci dacă întrebăm, cum este posibil ca Dumnezeu să ne poată îndreptăți, atunci trebuie să spunem, că această dreptate dumnezeiască este prin Domnul Isus Hristos, pe baza sângelui Său și a morții Sale. Însă aceasta nu este totul. Cu părere de rău cei mai mulți credincioși rămân la aceasta. Că credincioșii ajung la aceasta, pentru aceasta vrem să mulțumim lui Dumnezeu; dar faptul că mulți frați și multe surori nu merg mai departe este regretabil. Nu numai din pricina lor înșiși, deoarece din cauza aceasta le va lipsi atât bucuria cât și savurarea libertății, nu, ci în mod deosebit pentru că de fiecare dată când un suflet este îndepărtat de la binecuvântările sale și de la libertatea sa, atunci și onoarea lui Hristos are de suferit, și aceasta totdeauna se manifestă în același timp și prin slăbire în lucrarea pentru El și în adorarea Lui. Aceia care gândesc că aceasta nu este atât de important, nu trebuie să-i invidiem; de asemenea noi nu ar trebui să ne lăsăm influențați de aceia care gândesc că este important numai ca sufletul să fie salvat de la mânia care va veni. Aceasta ar fi corect dacă salvarea omului ar fi țelul final suprem al lui Dumnezeu; însă Dumnezeu nu intenționează niciodată ceva mai puțin decât propria Sa onoare. Dacă cineva face mântuirea omului țelul final al căilor lui Dumnezeu, atunci prin aceasta el dovedește numai că pe el îl interesează mai mult persoana proprie și a semenilor săi, decât ce Duhul Sfânt revelează despre Dumnezeu și despre Fiul Său. Realmente aceasta are totdeauna și efecte inverse. De la începutul lumii nu a existat niciodată un om care din inimă să se fi putut bucura în sufletul lui, sau să fi avut dorința de a glorifica pe Dumnezeu, sau care să fi biruit lumea, sau să fi adorat pe Dumnezeu în toată simplitatea și din adâncul inimii în puterea Duhului Sfânt, dacă nu a mers mai departe decât lucrurile la care oamenii se opresc, la care se oprește teologia omenească. Teologia constă din deducții; ea este un sistem de deducții, și niciodată nu este credință adevărată. Ea trage concluzii din anumite principii ale Cuvântului lui Dumnezeu, și fără îndoială multe din ele sunt corecte. Dar tocmai ceea ce devine teologie împiedică puterea, ascunde libertatea, se împotrivesc onoarei lui Dumnezeu și înalță pe om într-o poziție care nu i se cuvine, făcându-l cap al unui sistem dogmatic. Urmarea acestui fapt este că copiii lui Dumnezeu degenerază în ceea ce privește creșterea și Duhul Sfânt devine întristat prin toată dezonorarea care I se face, El fiind singurul care poate conduce perfect.

Căci numai El, Duhul Sfânt, este capabil să binecuvânteze spre onoarea lui Dumnezeu Tatăl tot ce aparține Domnului Isus.

Să-mi fie permis să atrag atenția mai întâi asupra faptului pe care orice cititor al epistolei către Romani ar trebui să-l observe. Nu se amintește nici un cuvânt despre dragostea lui Dumnezeu sau despre biruința credinciosului înainte să fie rezolvată orice întrebare referitoare la dreptate. La prima vedere aceasta nu pare să fie calea cea mai bună pe care să se dea inimii pacea și libertatea și liniștea; dar aceasta este calea lui Dumnezeu. Aici se întâlnește înainte de toate acel cuvânt care este așa de distrugător pentru oameni: „dreptatea lui Dumnezeu”. Și de ce? Deoarece dreptatea lui Dumnezeu înseamnă pentru om și autoritatea lui Dumnezeu; ea nu-l face să uite că Dumnezeu are dreptul absolut de a judeca. Înainte ca păcatul să vină în lume, nu s-a pus nicidecum întrebarea referitoare la dreptate. Atunci nu era nimic pe care Dumnezeu trebuia să-l judece, până în momentul când omul singur s-a stricat pe sine însuși și prin aceasta și creația, care era dependentă de el, el fiind capul ei. Înainte de aceasta totul era foarte bun. Relația normală, naturală a lui Dumnezeu cu omul nu avea nimic a face cu judecata, atâta timp cât omul era nevinovat. Dumnezeu a coplesit pe om cu bunătate și binecuvântare în creație. Omul savura toate acestea, și mulțumirea unei creaturi fără păcat se înălța spre Dumnezeu. Însă acest tablou s-a schimbat curând și s-a stricat; conștiința, pe care omul a dobândit-o odată cu cunoașterea binelui și răului, - cunoașterea binelui, pe care el l-a pierdut, și cunoașterea răului, a cărui roadă amară era păcatul, care l-a biruit -, l-a determinat în primul rând să-și acopere goliciunea, de care a devenit conștient, iar apoi, la auzul glasului lui Dumnezeu, să se ascundă de Dumnezeu. Conștiința omului l-a acuzat deja înainte ca Dumnezeu să rostească sentința asupra lui. Omul însuși simțea că nu se mai potrivește pentru prezența lui Dumnezeu. Urmările fatale ale păcatului s-au arătat imediat chiar din ziua aceea, cu toate că ele au devenit tot mai clare, în măsura în care Dumnezeu a dat mai multă lumină. Păcatul necesita judecata.

Dacă omul trebuia salvat, el trebuia să fie chemat, și anume prin (și spre) slavă și virtute, așa cum se spune în epistola 2 Petru. Acesta este caracterul și chemarea lui Dumnezeu. Este o chemare spre ceea ce omul nu posedă. Chemarea nu constă în aceea, ca el să țină cu tărie la ceea ce are și să-l folosească cum se cuvine. El și-a pierdut dreptul lui de proprietate avut la început; da, el nu numai a pierdut ce i-a fost încredințat într-o desăvârșire nepătată, nu, ci el a pierdut și pe Cel ce stătea deasupra lui, pe Dumnezeu Însuși, despre care conștiința lui dădea acum o mărturie tristă, dar adevărată. Acum Dumnezeu cheamă în harul Său. El îl cheamă prin slavă. El cheamă la lucruri care nu se văd, situate în afara domeniului vizibil, și totodată dă omului motive morale prin care răul, care acum stăpânește inima omului, să fie ținut în șah. Desigur acestea sunt aduse la lumină în creștinism cu o putere și o lumină mult mai mare; principial acestea le găsim deja din momentul când omul a căzut. Dumnezeu a dat la timpul potrivit făgăduințe, și acestea au exercitat o influență mare asupra tuturor acelor care le-au crezut. Când a sosit timpul potrivit, a fost dată Legea prin Moise, și prin aceasta toți care aveau o conștiință activă au obținut o cunoaștere mai mare a păcatului; căci Legea puneă întrebarea referitoare la starea omului înaintea lui Dumnezeu, ceva care nu atingeă făgăduințele. Făgăduințele prezentau omului în perspectivă un bun, pe care Dumnezeu îl va dărui omului la timpul Său. Ceea ce le caracteriza era faptul că ele nu erau dependente de starea omului, ci numai de voia plină de har a lui Dumnezeu și de Cuvântul Său.

Este însă evident că nu ar fi bine pentru omul, care odinioară a fost un păcătos, dacă el însuși nu ar ști aceasta. De aceea Dumnezeu a dat după făgăduințe, însă înainte ca ele să fie

împlinite, Legea. Era un fel de încercare, prin care s-a dovedit clar că omul este total rău și vinovat, și că el nu are nici voința și nici puterea să se îmbunătățească, oricât de mult ar fi fost conștient de căile lui rele.

În cele din urmă, când s-a împlinit vremea, a venit Hristos. El S-a supus Legii; El ar fi avut voie să primească făgăduințele, căci El era Moștenitorul, și El era și Martorul credincios, singurul care a arătat cât de frumos Legea putea să fie un mijloc spre bine, și care a corespuns în chip desăvârșit acestei expresii a cerințelor lui Dumnezeu adresate omului. Numai El a justificat pe Dumnezeu, care a dat Legea, în toată viața Lui aici jos pe pământ. Dacă din cauza aceasta El ar fi luat în posesiune făgăduințele în legătură cu Legea, atunci normal nimeni nu ar putea avea parte împreună cu El de această moștenire.

De aceea în legătură cu crucea Domnului Isus apare ceva cu totul nou. El, Cel care a împlinit Legea și era Moștenitorul făgăduințelor, alege blestemul în locul cununii, ia asupra Sa judecata lui Dumnezeu în locul Împărăției lui Dumnezeu. Apoi s-a înfăptuit aceea cea mai minunată din toate acțiunile, revărsarea a tot ce Dumnezeu simțea și putea să exprime împotriva păcatului pe Capul Aceluia, care n-a cunoscut nici un păcat. Tot ce Dumnezeu într-o mânie sfântă putea face împotriva răului a venit peste El, Cel care niciodată nu a făcut ceva rău, și în a cărui gură nu s-a găsit nici un vicleșug. El, Cel care era Fiul Lui, subiectul întregii Lui desfătări, favoarea Sa absolută și veșnică, El a fost judecat fără cruțare. Dumnezeu Însuși a acționat asupra Lui cum El niciodată mai înainte nu a acționat cu altcineva, și cum El nici nu va acționa vreodată. Tocmai slava Persoanei singurului Fiu, care i-a dat putere de a răbda, a făcut mânia lui Dumnezeu să fie mai de nesuportat pentru El. Faptul că El era Dumnezeu, în relația unui Fiu cu Tatăl, că El avea natura lui Dumnezeu și în felul acesta cunoștea dragostea Tatălui, așa cum nimeni altul nu a cunoscut-o vreodată, toate acestea au adâncit durerea nespus de mare a Mântuitorului în acel ceas îngrozitor. Însă apoi a venit momentul când El putea striga: „S-a sfârșit!” Începând de acum dreptatea lui Dumnezeu este nu numai făgăduită, ci ea este revelată. În epistola către Romani probabil această temă nu este tratată în toate detaliile; însă acolo este făcută cunoscut o parte foarte importantă, și anume, ceea ce este necesar în legătură cu nevoile omului. În 2 Corinteni 5 Duhul Sfânt ne prezintă o altă latură a dreptății lui Dumnezeu, și anume, că noi suntem dreptatea lui Dumnezeu în Hristos. Găsim acolo în epistola către Corinteni că Hristos a fost așezat sus în slava lui Dumnezeu. Nu ca și cum aceasta ar fi total lăsat la o parte în epistola către Romani: în capitolul 8 este prezentată pe scurt. Intenția epistolei către Romani este tocmai adevărurile fundamentale, și nu înălțimile cerești, la care dreptatea lui Dumnezeu dă dreptul. Dacă ar fi altfel, atunci ar fi fost împiedicată intenția Duhului la scrierea epistolei către Romani, care constă în a prezenta clar viața în El, Cel înviat dintre morți – și nu atât de mult locul în slavă, pe care Hristos l-a ocupat. Premisa absolut necesară pentru desfășurarea dreptății lui Dumnezeu, (așa cum o arată Scriptura, dacă ea este privită în ansamblul ei) constă însă în aceea că Dumnezeu a pășit pe scena morții. Domnul Isus a devenit adevărata jertfă pentru păcat. El a preluat în har desăvârșit responsabilitatea pentru noi. Apoi Dumnezeu înviază pe Hristos dintre morți și Îl înalță la dreapta Sa.

În toate acestea dreptatea lui Dumnezeu s-a arătat pe baza crucii. Era ceea ce Dumnezeu datora Domnului Isus – era o datorie pe care El nu putea s-o ocolească, să n-o plătească, și anume, ca Dumnezeu și ca Tată. Isus era Omul care L-a glorificat în chip desăvârșit, așa cum El niciodată mai înainte nu a fost glorificat, și aceasta chiar prin păcat, care între toate lucrurile păcatul era cel mai odios pentru El. Nu era altceva de făcut, El a îndurat totul. El nu

a insistat la prezentarea propriei Sale glorii, nu, El S-a dezbrăcat pe Sine Însuși. El Însuși a predat viața Sa în mâinile lui Dumnezeu. În totalitate, dacă se poate spune așa, El S-a predat în mâinile lui Dumnezeu și a îndurat tot ce Dumnezeu era dator față de Sine Însuși cu privire la păcat. Ca urmare a acestui fapt Dumnezeu, atât ca Dumnezeu cât și ca Tată, L-a înviat prin slava Sa (așa cum se spune în Romani 6) dintre morți, pe El, care era atât Fiul Său cât și un Om. Dar nici măcar aceasta nu era suficient să exprime buna plăcere a lui Dumnezeu cu privire la ce Hristos a făcut și suferit. În ochii lui Dumnezeu crucea merita mult mai mult. Da, El a murit acolo, El a purtat păcatele noastre pe trupul Său. Prin harul lui Dumnezeu El a gustat moartea pentru fiecare om. Aceasta a nimicit puterea lui satan, a șters păcatul, a adus lui Dumnezeu onoare nespus de mare; prin aceasta Dumnezeu a devenit oarecum dator față de Fiul Omului. De aceea se spune în Ioan 13: „Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată.” În loc să aștepte până la administrarea plinătății timpurilor, în loc să-I dea ca moștenire tot pământul și toate națiunile, Dumnezeu Îl glorifică pe Hristos în Sine Însuși, și anume îndată și acolo sus. În ceea ce privește pământul, nu se amână sau nu se schimbă nimic cu privire la el. Despre ce este vorba, era problema legată de dreptatea lui Dumnezeu, de slava Sa morală, cerească. Nici neamul de oameni, nici lumea nu au vreo contribuție la această dreptate a lui Dumnezeu. Dumnezeu ia pe Hristos la Sine și-L așează pe tronul Său propriu în ceruri. Cine altcineva decât Dumnezeu putea să-și imagineze vreodată un astfel de plan? Fără îndoială găsim în psalmi și în alte locuri din Scriptură cuvinte inspirate care, după ce Dumnezeu a acționat în felul acesta, pe baza acțiunii lui Dumnezeu primesc o însemnătate nouă, arătând planul lui Dumnezeu din cele mai îndepărtate vremuri. Însă expresia: „a glorifica pe Fiul Omului în Sine Însuși” este o denumire pentru slava pe care Dumnezeu a pus-o pe Domnul Isus, care nu se găsește niciunde în Cuvântul lui Dumnezeu, până în momentul când Domnul a rostit-o scurt înainte de plecarea Sa.

Oricât de glorioasă ar fi această parte, pentru Dumnezeu nu era încă suficient. Pentru Hristos era desigur partea Sa personală și deosebit de prețioasă. Și cu toate acestea lucrarea Lui era pentru alții, și epistola către Romani tratează această latură a dreptății lui Dumnezeu, și anume efectul dreptății Sale cu privire la cei care cred, nu în primul rând cu privire la Fiul Său. El Însuși a suferit la cruce și a fost înălțat în slava cerească. Dar ce trebuie să se petreacă cu păcătoșii pentru care El a murit? Îi va lăsa Dumnezeu în păcatele lor? Cum va fi tratat Hristos prin aceasta? Care ar fi prețuirea mare ce se cuvine lucrării pe care Fiul Omului a făcut-o pentru aceia pentru care El a venit să-i caute și să-i mântuiască? A făcut El această lucrare măreață cu succes, sau nu? El a suferit pentru ei și pentru păcatele lor, și care este acum rezultatul? Răspunsul este dat în epistola către Romani: „dreptatea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred.”

În Romani 3, unde se găsesc aceste cuvinte, găsim că dreptatea Sa rezolvă deplin problema păcatelor. Este „satisfacția”, așa cum au exprimat deseori odinioară oamenii lui Dumnezeu, care a fost adusă pentru păcat. Cu toate că eu nu sunt în totul de acord cu această exprimare, este totuși adevărat, că noi avem aici anularea sau ispășirea pentru păcatele oamenilor. Ceea ce Romani 3 arată, este faptul că moartea și sângele lui Hristos înseamnă mult mai mult decât numai măsura de satisfacere a nevoilor omului. Începând de acum totul este potrivit cu slava lui Dumnezeu. Oamenii „nu ajung la gloria lui Dumnezeu”, dar când Dumnezeu a adus mântuirea Sa, nu putea să fie mai puțin decât că prin aceasta omul a fost făcut capabil să stea acolo sus la El în slava Sa proprie, și nu numai pe pământ, unde el a fost mai înainte.

Restabilirea nu este același lucru cu mântuirea. Dacă mântuirea trebuia să devină realitate, atunci ea, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, trebuia să fie mai mult decât așezarea omului în poziția în care el a fost înainte de căderea în păcat, nu, ea trebuia să facă pe om capabil să stea în prezența slavei lui Dumnezeu.

Aceasta este tratat apoi mai detaliat în epistola către Romani capitolele 4 și 5. Și prin ce? Sângele prețios al Domnului Isus nu este singurul; căci acolo se spune: „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră”. Să privim contextul: „*înviat* pentru îndreptățirea noastră”. Unii înțeleg aceasta așa ca și cum ar sta scris „pentru că noi am fost îndreptățiți”. Dar după părerea mea aceasta este mult îndepărtat de învățătura sănătoasă. O astfel de traducere, respectiv de interpretare ar avea ca urmare, că îndreptățirea noastră, ca și vărsarea sângelui lui Hristos, este făcută un fapt care a avut loc în trecut, independent de credință. Dar în Cuvântul lui Dumnezeu ea nu este niciodată tratată în felul acesta; cuvintele de la începutul capitolului 5 combat acest gând. Apostolul spune: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu”. Nu s-ar spune „decî”, dacă noi am fi fost îndreptățiți când Hristos a înviat. Fără îndoială lucrarea de mântuire era înfăptuită atunci când Dumnezeu L-a înviat. Hristos a intrat în starea glorioasă a învierii și prin aceasta a arătat caracterul îndreptățirii, de care vor avea parte aceia care vor crede în El. Dar cuvintele care urmează imediat după aceea dovedesc că îndreptățirea este legată de nedespărțit cu credința, exact acolo unde oameni vor s-o despartă de credință. „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți *prin credință*, avem pace cu Dumnezeu”.

Avem deci aici – și aceasta este demn de remarcat – pentru prima dată în această epistolă revelarea *păcii cu Dumnezeu*, o intrare în harul în care stăm și o laudă în speranța gloriei lui Dumnezeu. În epistola către Romani noi nu suntem niciodată văzuți (ca în epistola către Efeseni 2) ca fiind deja acum așezați în această glorie; însă noi am fost făcuți apti să fim umpluți, da, să fim umpluți până la revărsare deja acum de speranța acestei glorie, pe care noi o vom poseda în curând. În continuare ni se spune că noi deja acum, în mijlocul necazurilor, în care noi ne putem de asemenea lăuda, putem fi conștienți că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Vedem că *dragostea lui Dumnezeu* este amintită pentru prima dată după ce tema referitoare la dreptatea lui Dumnezeu a fost tratată pe deplin, așa cum ea era în planul acestei epistole.

Ce eu văd în aceasta, este că Dumnezeu vrea să dea acelorora, în al căror suflet El lucrează în harul Său, un sentiment mai profund cu privire la păcat. El vrea să le arate de asemenea, că El Însuși îngrijește de onoarea Sa. Prin aceasta nu vreau să spun, că acesta este felul în care noi trebuie să ne comportăm cu un suflet întristat. Realmente epistola către Romani nu este scrisă pentru aceia a căror conștiință este neliniștită. În epistola către Romani nu este vorba de a câștiga oameni necredincioși pentru Dumnezeu. Pentru astfel de oameni nimic nu este mai important decât a le prezenta dragostea lui Dumnezeu, tot așa cum a făcut Domnul Isus. După ce El a atras în felul acesta un suflet, El a vorbit conștiinței, și apoi El l-a condus la pace și libertate, și anume prin Duhul Sfânt, căci lucrarea Sa de răscumpărare făcută la cruce este terminată. Dar când are a face cu credincioși, în mod deosebit cu suflete care probabil au venit la binecuvântările Evangheliei fără o lucrare profundă în conștiință, atunci este de o mare importanță să se accentueze clar latura legitimă a mântuirii lui Dumnezeu, și să se înțeleagă clar că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire”, deoarece ea este dreptatea lui Dumnezeu. Despre aceasta vorbește apostolul deja la începutul epistolei.

În toate prezentările primelor patru capitole, da, până la jumătatea capitolului 5, tema principală este: păcătoși încărcăți de vină, pe care Dumnezeu îi întâmpină în felul Lui, așa cum sunt, în păcatele lor. Dar există altceva care pricinuieste mai multă neliniște unui om care a fost trezit și a găsit pace. Acestea nu sunt *păcatele* sale, ci este *păcatul* său; nu ce el a făcut, și ce l-a făcut dator, ci mult mai mult ce este el, poziția lui înaintea lui Dumnezeu. Descoperirea cea mai tristă, pe care el trebuie s-o facă la sine după întoarcerea lui la Dumnezeu, este aceea, cât de stricat și de rău este el încă, ceva pe care el nu l-ar fi considerat posibil la un copil al lui Dumnezeu și de care nimeni nu-și dă seama până în momentul când îl descopere în propria persoană și îl găsește confirmat. Probabil el citește în Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta; el merge însă mai departe și nu îi acordă suficientă atenție. Fapt este că nimeni nu înțelege aceasta cu adevărat, până în momentul când personal o descopere, când vine cu inima în prezența lui Dumnezeu.

Acesta este tocmai punctul în care creștinismul timpurilor noastre – și probabil și al timpurilor trecute – a rămas în urma adevărului revelat al lui Dumnezeu. Aproape aș spune că prin aceasta unele persoane sunt mântuite numai pe jumătate. Gândurile lor referitoare la Hristos sunt cu lipsuri, ei nu au acea cunoaștere simplă și conștiența că ei sunt *în Hristos*. Nu că expresia „în Hristos” nu se folosește, dar când astfel de oameni citesc o vorbire de felul acesta, „deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus”, cei mai mulți înțeleg prin aceasta că Hristos a murit și a înviat pentru ei, și din cauza aceasta ei sunt fără vină înaintea ochilor lui Dumnezeu. Dar acesta nu este sensul deplin al acestui text. De la jumătatea capitolului 5 al epistolei către Romani este prezentată prin Duhul Sfânt o cu totul altă întrebare. Omul este vinovat; cum poate fi această vină înlăturată așa fel ca sufletul să aibă pace deplină cu Dumnezeu? La aceste întrebări s-a dat răspuns odată pentru totdeauna, și aceasta este învățătura propriu-zisă a epistolei către Romani. Ce urmează, de la capitolul 5 până la capitolul 8, este mai mult o completare. Este o învățătură suplimentară a Duhului Sfânt, de cea mai mare însemnătate pentru un suflet care a găsit deja pe Hristos. Punctul, despre care este vorba aici, este, că eu am nu numai un Mântuitor, care a murit pentru păcatele mele și a fost înviat pentru îndreptățirea mea, nu, ci și că întreaga mea natură veche a fost judecată în moartea lui Hristos și condamnată. Citim în Romani 5: „De aceea, după cum printr-un *singur* om *păcatul* a intrat în lume” – aici deci este vorba nu de *ce am făcut eu*. Acolo unde este vorba de *păcate*, acolo este totdeauna vorba de vina personală; la aceasta se referă Legea și la aceasta se referă judecata lui Dumnezeu asupra a ceea ce s-a făcut în trup.

Însă harul ne dă în afară de aceasta încă ceva. Chiar dacă toate păcatele mele ar fi șterse și îndepărtate, eu mă aflu totuși într-o stare care pentru mine însumi este o nenorocire și pentru Dumnezeu o dezonorare mare. Cum se face aceasta? Aceasta a venit printr-un om – Adam, și exact așa cum un om este capul răului, tot așa de sigur un alt Om, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta, a introdus dreptatea, da, har, care prin dreptate domnește spre viața veșnică, așa cum primul om a introdus păcatul și moartea. Aceasta este eliberarea adevărată. Deci nu este vorba de păcătoși sub Lege, ci este vorba de Adam pe de o parte, și de Hristos, de cealaltă parte. Dar cum se referă aceasta la tine și la mine? Nici un iudeu nu putea tăgădui efectul poziției lui Adam asupra întregului neam de oameni. El se putea lăuda cu Legea, dar deja cu mult timp înainte ca Legea să fie dată, lumea întreagă zăcea în ruină. Legea, în loc să vindece această ruină, a pus asupra omului cătușe suplimentare și prin aceasta a dat dovezi suplimentare despre dimensiunea acestei ruine. Ea nu a putut face mai mult decât aceasta. După aceea a venit un alt Om – Isus! Și în ce sens se vorbește aici despre Isus? Ca despre

Unul, care prin moarte a intrat în viața de înviere. Ca urmare a acestui fapt, Duhul Sfânt vorbește începând cu jumătatea capitolului 5 al epistolei către Romani despre o întrebare cu totul nouă, - nu îndreptățirea prin sânge, ci îndreptățirea vieții.

Aici este marea neputință a teologilor. Atât cât îmi este mie cunoscut, ei nu înțeleg nimic despre „îndreptățirea vieții”. Evident aici nu este vorba de întrebarea, ce a făcut Domnul Isus. Este o poziție, o stare, care se bazează pe mântuire și devine vizibilă în învierea Sa. Nici o faptă, oricât de bună ar fi, nu poate înlătura paguba. Hristos a glorificat pe Dumnezeu, și anume în toate; aceasta era absolut necesar pentru onoarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte ea este o parte a binecuvântării noastre, căci noi avem un Hristos neîmpărțit. Ce era necesar potrivit Scripturii, ca să rezolve problema stării noastre umane păcătoase, nu este ceea ce a fost Isus aici jos ca Om, ci în ce a intrat El prin învierea Sa. Exact așa cum Adam a devenit capul unei familii abia după ce el a devenit un păcătos (deci după ce el, așa s-ar putea spune, a făcut lucrarea păcatului), tot așa și Domnul Isus a devenit Capul, Capul revelat și recunoscut, „un Duh dătător de viață”, atunci când El a intrat în înviere. Abia după ce El și-a dat viața în moarte, El a făcut lucrarea pe care Tatăl i-a dat-o s-o facă. Abia acum, după ce bobul de grâu a căzut în pământ și a murit și acum a înviat, aduce multă roadă.

În Romani 6 acest principiu este aplicat la păcatul care pricinuieste neliniște celui care crede. Gândul principal în acest capitol nu este acela că noi am înviat, ci că noi în Hristos Cel înviat trăim pentru Dumnezeu. Expunerea de dovezi a apostolului nu merge aici așa de departe, ca să privească pe cel credincios ca fiind înviat împreună cu Hristos; aceasta nu este tema epistolei către Romani. În epistola către Coloseni el este privit așa; în epistola către Efeseni el este privit chiar așezat împreună cu Hristos în locurile cerești. În epistola către Romani credinciosul nu este niciodată privit ca fiind înviat; el a murit față de păcat și trăiește pentru Dumnezeu. Ce este accentuat aici cu privire la sfințenia în umblare este, ca el să se considere „mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu”. Dar dacă eu am înviat, atunci eu nu mă pot socoti ca mort, aceasta ar fi nelogic. Ar fi deja o contradicție în exprimare. Întreg felul de argumentare și țelul propriu-zis al epistolei exclud o astfel de greșeală. Epistola către Romani oferă credinciosului o eliberare minunată pentru viața lui practică. Începând din prima clipă a vieții mele de creștin eu sunt îndreptățit să savurez această libertate, de îndată ce eu recunosc pe Isus Hristos ca Domn al meu și am fost botezat pe Numele Său.

Pe ce am fost botezat eu? Pe viața Sa pe pământ, pe ceea ce El a făcut aici? Nu, nicidecum. Eu am fost botezat pe moartea Sa. Eu încep imediat cu acel act nemărginit de mare al harului lui Dumnezeu, în care El mi-a ieșit în întâmpinare (în starea mea păcătoasă). El a vărsat sângele Său prețios pentru mine, și cu toate acestea nu se spune „pe sângele Său”, ci „pe moartea Sa”. Această expresie este foarte profundă. În aceasta constă mijlocul de vindecare a stării mele ca păcătos, ca om care trăiește în păcat. Și de toate acestea eu doresc să fiu liberat, pentru toate acestea eu caut sfârșitul, moartea; căci singura eliberare posibilă dintr-o astfel de stare de păcat este moartea. Exact aceasta este necesar. Nu simplul fapt că mie mi-a fost iertat, oricât de binecuvântat și oricât de important este aceasta pentru început. Însă expresia „mântuire” sau „salvare” înseamnă mai mult, chiar și atunci când eu privesc „mântuirea” ca pe ceva strict personal. Eu am nevoie de aplicarea practică a morții Sale și a vieții Sale de partea cealaltă a morții, exact așa cum am nevoie de sângele Său prețios. Și în Hristos eu am acestea.

Este un fapt minunat că eu sunt îndreptățit să-mi atribui moartea lui Hristos în așa fel, că ea este suficientă pentru toată starea mea, inclusiv pentru orice rădăcină a răului. Astfel eu știu

despre moartea Sa, că nu numai prin sângele Său păcatele mele au fost iertate, ci și că pe baza învierii Sale eu am fost chemat și sunt îndreptățit să mă consider mort față de tot păcatul lăuntric, care altfel ar fi o povară insuportabilă pentru mine.

Astfel prin moartea și învierea lui Hristos eu obțin o binecuvântare dublă. Prima este iertarea păcatelor, a doua este o eliberare deplină. Numai cel care a murit este deplin eliberat de păcat. Sângele lui Isus a curs pentru păcate. Însă eu am nevoie de toată valoarea morții lui Hristos pentru păcate. Nimic altceva nu ne dă răspunsul eliberator, de care avem nevoie; căci Același, Cel care a murit pentru împăcarea noastră, a înviat într-o stare cu totul nouă, în care niciodată nu poate reapărea vreo întrebare referitoare la păcat sau cu privire la altceva, pentru care Dumnezeu ar trebui să mai facă ceva sau să sufere ceva. Începând din momentul botezului său, tot caracterul excepțional al lui Hristos, binecuvântarea nespus de mare a Persoanei Sale, este partea credinciosului. Este aceasta ceva în care un om se integrează treptat, ceva care dă o anumită valoare experienței sale? Dacă ar fi așa, ar exista pericolul ca noi înșine să ne umplem de mândrie și prin viclenia inimilor noastre onoarea Domnului Isus să fie diminuată, prin aceea că se argumentează că este vorba de lucrarea Duhului Sfânt în noi. Cu părere de rău mulți creștini cad în această cursă, cu toată purtarea de grijă divină în Scriptură. Cum se face așa ceva? Motivul pentru aceasta este simplu: lumea, legea și carnea lucrează împreună. Atâta timp cât eu nu sunt altceva decât numai un om care trăiește în lume, atâta timp am nevoie de o lege care să mă corecteze, porunci morale pentru natura mea, - ceva care aici mă condamnă și acolo mă pedepsește.

Deci atâta timp cât Dumnezeu S-a preocupat cu poporul Său pământesc, El le-a dat Legea Sa, care a avut rolul de căpăstru și hățuri pentru carnea rebelă. Pe de o parte trebuia să se pună frâu cărnii, pe de altă parte trebuia îndemnată să facă ceva. În felul acesta a lucrat Legea asupra cărnii (firii) omului. S-ar putea să fi ispitit să așezi și pe creștini sub Lege, dar aceasta ar fi o tăgăduire a creștinismului. Sunt oameni sinceri care săvârșesc marea greșală de a insista că Legea ar fi și pentru creștini regula de viață. Ei au intenții bune – sunt convinși de aceasta, căci prin aceasta ei năzuiesc evlavie; dar principiul este total greșit – de aceasta sunt pe deplin siguri. Legea este pentru fiecare care mai are păcat în natura sa, și nu o regulă a vieții, ci a morții. Departe de a fi o putere de eliberare, ea poate da naștere numai la condamnare. Departe de a fi un mijloc spre sfințenie, ea este, așa cum spune apostolul, puterea păcatului.

De ce eu am nevoie în primul rând, este eliberarea. Cum o găsesc? Prin moarte! Prin moartea mea? Trebuie eu să mor? Aceasta ar însemna distrugere, nu eliberare; în Scriptură nu găsim așa ceva. Dar dacă eu mă odihnesc în moartea Sa, atunci pot muri în fiecare zi. Potrivit cu măsura credinței mele eu pot lua supra mea batjocura lumii și mă pot expune liniștit la toate despre care știu că îmi aduc despărțire și suferințe din partea lumii. Pentru un creștin este o onoare să înainteze smerit dar și neînfricat, în același timp despărțit total de lume, pe o cărare plină de amărăciune și încercări. Cu ce încep eu pe această cărare? S-ar putea să fie pentru mine un prilej să mă laud și ar putea să arate ca și cum ar fi meritul meu propriu, dacă ar trebui să mor treptat față de răul din mine. Dar nu este așa. Tocmai în aceasta constă însemnătatea adevărului exprimat în botezul creștin. Când un om își începe drumul ca creștin adevărat (credincios), atunci el mărturisește credința sa în moartea și învierea lui Hristos. Fără îndoială există păreri diferite cu privire la botez; însă toți ar trebui să țină cu tărie la caracterul botezului ca introducere în mărturia creștină și la adevărul obiectiv exprimat prin el. În ce constă însemnătatea lui? În aceea că Mântuitorul, pe care Îl mărturisim în botez, nu trăiește pe

pământ, ci El a murit și înviat. „Toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui”. Aceasta este mult mai mult decât stropirea cu sânge, oricât de adevărat și de prețios este acest privilegiu.

În afară de sângele Său este și moartea Sa însăși, prin care Dumnezeu a acționat asupra naturii mele vechi și prin care eu în Hristos înviat am dreptul să stau în libertate înaintea lui Dumnezeu. Cu cât mai simplu iau aceasta pentru mine, cu atât este mai bine. Nimic nu este așa de bun ca simplitatea înaintea lui Dumnezeu; nici o credință nu este așa de adevărată, ca credința care primește Cuvântul, deoarece este Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă este puțin înțeles. Dacă Dumnezeu îmi spune, mie, care sunt creștin, că eu am murit, atunci să cred sau să nu cred aceasta? Și dacă este deci adevărat că eu am murit, nu trebuie atunci să cred și concluzia, pe care Cuvântul Său o trage pentru mine, că judecata mea a căzut asupra lui Hristos, și că El, Cel înviat, este puterea și modelul eliberării mele și că lumea nu mai are nici un drept asupra mea, care aparțin Altuia, și anume Aceluia care a înviat dintre morți? Cine poate cere ceva de la un om care a murit? Oricine știe că un om mort trebuie îngropat, așa că nici un om nu-l mai poate vedea. Legea nu mai poate fi aplicată asupra unui mort. Nu că prin aceasta Legea și-a pierdut puterea, nu, dar puterea ei este valabilă pentru cei care trăiesc sub Lege. Legea este importantă la locul ei; dar ea este pentru oameni care trăiesc în lume. Prin moartea și învierea lui Hristos eu am fost scos din acest domeniu, așa că eu acum, în ceea ce privește viața mea propriu-zisă de creștin, nu mai trăiesc în lume. Eu am murit față de carne și față de lume. Acesta a fost începutul mărturisirii mele în botez pentru Domnul Isus. Până atunci am trăit ca om firesc, dar Hristos Cel mort și înviat a pus capăt la toate ale mele. Acum eu am voie nu numai să cred în Hristos și prin sângele Lui prețios să am iertarea păcatelor mele, nu, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu eu am și dreptul să știu și să spun că eu am murit în moartea lui Hristos. Una este la fel de adevărată ca și cealaltă. Chiar și credinciosul cel mai slab, chiar dacă el trăiește în lume, simte că el trebuie să aibă siguranța că judecata lui Dumnezeu nu-l va ajunge, și în ceasul suferinței sufletului său ia această mângâiere pentru inima sa. De ce nu se primește cu aceeași bucurie și celălalt adevăr? Pentru că se dă în lături de la harul deplin al lui Dumnezeu și de la responsabilitatea deplină a unui creștin.

Sângele mielului pascal de pe ușorii ușii era deja cunoscut în țara robiei; însă Marea Roșie a făcut o despărțire totală între Egipt și poporul eliberat, care acum trebuia să trăiască pentru Dumnezeu. De aceea este de cea mai mare însemnătate ca un creștin să umble în lumina curată a harului lui Dumnezeu. „Noi nu suntem sub Lege”, se spune categoric în Romani 6, „ci sub har”. Smerenia și sfințenia ar trebui să caracterizeze această umblare; carnea este total incapabilă. Despre Lege nu este nicidecum vorba, afară de faptul că credincioșii sunt categoric eliberați de jurisdicția ei. Ea nu este dată pentru cel drept (1 Timotei 1.9), și acesta este desigur cel credincios. Puterea ei este valabilă pentru cel nedrept, care trăiește încă în lume. Legea nu mărturisește zadarnic împotriva răului din om. Se trăiește în mândria lumii, în fărâdelegi mari sau mici sau în îngâmfarea religioasă a cărnii în formele ei cele mai cizelate; împotriva tuturor acestora se îndreaptă Legea. Dar în ceea ce privește pe creștin, el începe cu moartea naturii lui vechi lumești. Încă o dată atrag atenția, că acesta este sensul adevărat al botezului creștin pe moarte (nu sensul botezului lui Ioan Botezătorul). Un creștin descoperă în aceasta binecuvântarea sa, ceea ce pentru o inimă firească este o groază, - în moarte. Însă în moartea lui Hristos el *este* mort înaintea lui Dumnezeu, în timp ce înainte el *era* mort în păcate. Aceasta – mort în păcate – este starea primului Adam; creștinul scapă de aceasta prin credința în Hristos. În moartea lui Hristos el a murit și față de toate în care el a trăit până

atunci, și acum el savurează, ca o parte a harului lui Dumnezeu față de el însuși, faptul că el însuși se poate „socoti mort față de păcat și viu față de Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Acesta este deci unul din privilegiile, dar care aduce cu sine și o mare responsabilitate, și la care Duhul Sfânt aplică moartea și învierea lui Hristos. Începând de acum în epistola către Romani nu mai este vorba de păcatele noastre sau de faptul că Dumnezeu în harul Său ne curăță de ele prin sângele lui Hristos. Păcatul ca atare, natura carnală, a fost înlăturat prin moartea lui Hristos. El a înviat și pe baza învierii Sale ne face parte de viața nouă, de o natură spirituală. Acest Om este Salvatorul meu, și natura nouă este exact ce eu am primit de la El ca parte a noii creații; „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” În epistola a doua către Corinteni este dezbătută în continuare învățătura despre dreptatea lui Dumnezeu, căci acolo este vorba de slava lui Hristos, și nu de întrebarea referitoare la aplicarea dreptății lui Dumnezeu ca fundament pentru mântuirea noastră, aceasta fiind tema principală în epistola către Romani.

În Romani 7 este tratată apoi întrebarea referitoare la Lege; nu avem acum timp să tratăm în detaliu această temă. Vreau numai să îndrept atenția spre faptul că noi găsim și aici în capitolul 7 o eliberare divină deplină de Lege, așa cum în capitolul 6 am găsit cu privire la păcat. Apostolul spune: „Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de Lege, prin trupul lui Hristos”. Cuvintele „trupul lui Hristos” sunt foarte semnificative; în mod normal nimeni nu va folosi un astfel de mod de exprimare, ca să descrie viața lui Hristos aici pe pământ. Când se referă la moartea Sa, totul devine simplu și ușor de înțeles. „Ați fost făcuți morți față de Lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia”. Și în ce stare este acest Altul? Se spune că El este Cel care Și-a vărsat sângele pentru voi? Nu, se spune: „care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu. Pentru că, atunci când eram în carne, pasiunile păcatelor lucrau”. Cu alte cuvinte, noi nu ne mai aflăm în această stare, și aceasta este important. Însă mereu se întâlnește cazul, că aceia care insistă că Legea este regula de viață a creștinului, când ajung să vorbească despre această exprimare a apostolului îi dau o interpretare greșită, ca și cum ar fi vorba numai de starea noastră veche înainte de întoarcerea la Dumnezeu. Dar ea merge mult mai departe. Ce experiență practică aduce apostolul înaintea noastră la sfârșitul acestui capitol? Un om nenorocit, dar evident întors la Dumnezeu. Acest om s-a întors la Dumnezeu. El detestă păcatul și cu toate acestea el cade mereu în păcat. El iubește sfințenia și totuși cade permanent. În orice privință el este un nenorocit. El simte foarte bine cum ar trebui să fie totul, dar nici un efort de a face binele și a evita răul nu-l eliberează din această stare. Răul este permanent în jurul lui, în timp ce binele pare să se îndepărteze permanent de el. Acestea sunt experiențele practice ale inimii sale. Nu vorbesc de faptul cum se derulează viața lui în exterior, căci nu despre aceasta este vorba aici; este vorba de ceva mult mai profund. S-ar putea ca el să nu cadă în păcate vizibile, însă cu regret păcatul este activ în el.

Ceea ce apostolul prezintă aici cu privire la sine este amărăciunea unui suflet care gândea că el posedă binecuvântarea adevărată, dar care niciodată nu s-a simțit așa de nefericit ca acum. Înainte de nașterea lui din nou probabil el a observat cât de nesatisfăcătoare sunt plăcerile lumesti. Acum el a întors spatele lumii și s-a îndreptat spre Dumnezeu, și acum el se simte așa de nenorocit și întristat cum n-a fost niciodată. Nenorocirea lui crește, până când în cele din urmă strigă: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera?” După aceea întunericul dispare și face loc unei lumini mai bune și mai liniștitoare decât a fost vreodată mai înainte. Aceasta este starea unui suflet care a luat pe Hristos ca speranță a sa, care a fost născut din Dumnezeu, dar

care niciodată nu a trăit un sentiment de eliberare. Dumnezeu îl lasă să simtă răul care locuiește în el, până în momentul când el nu mai privește la sine, ci la Hristos, care îl salvează nu numai de vina lui și de mânia lui Dumnezeu, ci și de „acest trup al morții”. Nu sunt păcatele lui, ci este starea lui păcătoasă, cea care îi produce toate aceste necazuri, și anume tocmai de aceea pentru că conștiința lui a fost trezită. El știe acum foarte bine ce se cuvine înaintea lui Dumnezeu, dar el nu are încă suficientă claritate cu privire la har și la mântuire. El nu cunoaște destul de bine nici propria lui inimă și nici inima lui Dumnezeu și suferă chinuri, până când va ajunge să cunoască întreaga realitate, natura și dimensiunea libertății în Hristos. Duhul Sfânt răspunde la această întrebare în locurile citate din Scriptură. Și care este însemnătatea acestei învățături?

În primul rând, că Dumnezeu în dragostea Sa a lucrat deja o eliberare completă a sufletului meu. La timpul Său El va realiza asemănător și o eliberare deplină a trupului meu muritor. Deci o eliberare reală prin harul lui Dumnezeu vine prima dată, și ea este apoi arvuna pentru tot ce va urma în slavă. Ce natură are eliberarea pe care sufletul o posedă deja astăzi? Dacă eu denumesc prin cuvântul „parțial” ceea ce Dumnezeu dăruiește astăzi, atunci o fac deoarece este vorba de trup și suflet. În ceea ce privește sufletul, eliberarea este completă. Deci până acum eliberarea este deplină numai pentru omul lăuntric, dacă am voie să spun așa, însă nu este încă pentru omul din afară.

Aceasta ne-o spune apostolul în versetele de la începutul capitolului 8. „Deci acum nu este nici o condamnare”, deoarece sufletul privește acum la Hristos, se odihnește numai în El și știe că este în El. Acesta este un răspuns parțial la strigătul sufletului după un Eliberator, care să-l scoată din nenorocirea lui. Când un om este trezit și simte că el are nevoie mai mult decât numai de iertare, și anume de eliberarea de eul propriu, el găsește eliberarea în Altcineva. El a gândit, după ce a găsit în Hristos iertarea păcatelor, că el însuși trebuie să se elibereze de eul propriu prin acțiunea lăuntrică a Duhului Sfânt. Însă el a trebuit să constate că Duhul Sfânt nu i-a ajutat atunci când el avea nevoie urgentă de ajutorul Său. El simțea oarecum, că Duhul Sfânt îl făcea tot mai nemulțumit cu sine însuși. Motivul este clar; deoarece el în duhul său propriu s-a așezat sub Lege și Duhul Sfânt (tocmai pentru că El este Duhul lui Dumnezeu, care a venit jos pe pământ ca să glorifice pe Hristos) nu oferă niciodată putere unui om, atâta timp cât el încearcă să pună Legea în locul lui Hristos. Dimpotrivă, El lasă pe un asemenea om să cunoască mai clar propria lui slăbiciune. Duhul Sfânt a coborât din cer pe pământ să glorifice pe Hristos, și nu Legea.

Lipsa libertății a fost învățată sub suspine; această stare îl face pe om să se adreseze Eliberatorului. Acum el poate mulțumi lui Dumnezeu, cu toate că natura lui veche este încă tot așa de rea ca și mai înainte, și poate spune: „Deci acum nu este nici o condamnare”, - nu pentru aceia, pentru care a murit Hristos, nu – „pentru cei care sunt în Hristos Isus”. Prin har noi am fost așezați acum în altcineva, în Hristos, în Cel înviat. Aceasta este toată poziția noastră nouă înaintea lui Dumnezeu. Ceva mai binecuvântat nu poate fi.

O ilustrare din viața omenească ar putea ajuta pe unii să înțeleagă mai bine aceasta. Un om cu vază cu sentimente nobile și bogăție mare face o alegere. El face alegerea ca bărbat venerabil și înțelept. El alege o femeie, pe care nimeni altcineva nu ar alege-o. Dar după ce el a făcut alegerea în felul acesta, ce s-a constatat? Femeia, pe care el a ales-o, era mai înainte o ființă nenorocită de origine joasă; acum însă ea obține rangul soțului ei, și toată viața ei de odinioară cu toată dezordinea și necazurile ei dispăre pe deplin. Între oameni se obișnuiește ca femeia să preia numele soțului; ea renunță la numele ei propriu de odinioară. Ea primește un

nume nou. Noi găsim că tot așa este și cu aceia care sunt în Hristos Isus. Unde este locul lor? Acolo unde este El! Să-L privim cum a umblat El pe pământ; este aceasta poziția mea? Desigur El ca Om pe pământ este modelul nostru ceresc și divin, și cu toate acestea El ar rămâne în felul acesta „singur” (Ioan 12,24), într-o îndepărtare de neajuns. Dacă aceasta ar fi totul, atunci orice acces spre El mi-ar rămâne închis. Însă Hristos a murit, da, El a înviat. Și ca atare El îmi dă din Duhul Său. El face aceasta acum. Moartea Sa a nimicit în forme multiple răul. Păcatele au fost îndepărtate, dar și natura veche a fost judecată pe o cale legitimă. În felul acesta Dumnezeu poate acum să reveleze natura nouă, pe care El a dăruit-o, și să ne acorde o poziție cu totul nouă. Hristos Cel înviat este singurul Cap al familiei lui Dumnezeu. Eu nu vorbesc acum de trupul Său, ci de familie. Epistola către Romani nu merge mai departe decât aceasta, în afară de tabloul folosit așa de practic în capitolul 12. Însă aici în capitolul 8 găsim familia lui Dumnezeu, relația ei, locul ei, poziția ei înaintea Lui. Totul se bazează pe moartea și învierea lui Hristos. „Iată, Eu și copiii, pe care Dumnezeu Mi i-a dat”. Harul oferă întregii familii a lui Dumnezeu o poziție proprie. Și care este rezultatul pentru noi. „Nici o condamnare!” Hristos a suferit pentru creștini; și acum, după ce Hristos a înviat, Hristos este într-o câțva o parte a dreptății lui Dumnezeu, așa cum se exprimă categoric în 2 Corinteni 5. Cum ar putea Dumnezeu să ceară legitim, ca o vină să fie plătită de două ori? Acum Hristos a intrat într-o poziție în care El poate să facă pe alții să fie una cu El în poziția Sa binecuvântată înaintea lui Dumnezeu. Acesta și nimic mai puțin este sensul cuvintelor: „Nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.”

După aceea este numit motivul pentru aceasta. Apostolul spune: „Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” Să luăm bine seama – nu se spune numai, deoarece sângele Său a fost vărsat. Numai aceasta nu ar fi fost suficient. Chiar dacă el este deplin suficient pentru urmările stării vechi, totuși el nu putea să ne dea o poziție cu totul nouă înaintea lui Dumnezeu. Fără îndoială, fără sângele Său prețios nu aș fi venit niciodată în această poziție nouă înaintea lui Dumnezeu. Însă eu am nevoie nu numai să fiu curățit prin sângele Său de păcatele vieții mele din trecut, eu am nevoie și de lichidarea și desprinderea deplină din starea veche și de un loc sfânt, fericit și stabil în noua creație. Și cine îmi poate mijloci aceasta? El Însuși, Cel care a murit și a înviat. Așa cum El este singurul care a putut rezolva pe deplin problema păcatului, da, mai mult decât aceasta, El Însuși a fost judecat pentru păcat, tot așa El Însuși este modelul și puterea stării noi de înviere. El este atât Capul cât și Izvorul tuturor binecuvântărilor. De aceea apostolul vorbește despre o „lege a Duhului vieții”. În concordanță cu aceasta stă faptul că Hristos, când a înviat dintre morți, după ce prin sângele Său a obținut cele mai mari și minunate binecuvântări, a suflat asupra ucenicilor; propria Sa Persoană le-a garantat împlinirea acestui semn. Judecata, care ar fi trebuit să ne lovească pe noi, a căzut asupra lui Hristos; păcatul a fost înlăturat, moartea biruită. Niciunul din aceste lucruri nu are câtuși de puțin a face cu viața nouă în Hristos. Nu că un credincios nu ar mai putea cădea în păcat, și tot așa cum el poate muri; el nu păcătuiește și nu moare pentru că posedă viața nouă, ci el păcătuiește mai degrabă, deoarece a cedat vechii naturi, și el moare, deoarece Dumnezeu are plăcere, că Domnul Isus nu a revenit până în momentul acela; de aceea El îl cheamă la Sine sus. Însă viața, pe care credinciosul o obține prin Domnul Isus, nu păcătuiește și nu moare. Ea este o viață sfântă. Pe baza acestei origini și a caracterului vieții noi se poate spune: „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul” (1 Ioan 3.9). Deci în ceea ce privește natura nouă, un creștin nu moare, da, el are chiar viața veșnică.

Vrem să observăm, că toată această eliberare se referă numai la omul lăuntric; pentru omul din afară urmează să aibă loc. Cu toate că împăcarea sufletului este desăvârșită, restul naturii rămâne parțial. Însă Dumnezeu nu va fi niciodată mulțumit, până nu Și-a împlinit toate planurile Sale. Voia Lui este eliberarea deplină, și El va termina aceasta într-un mod demn de Sine Însuși, de Duhul Sfânt, de Hristos și lucrarea Sa de răscumpărare.

Apostolul explică apoi mai departe de ce legea Duhului vieții în Hristos Isus a eliberat pe creștin de legea păcatului și a morții. El spune: „Pentru că, ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, a făcut Dumnezeu”. Vedem aici cum Legea și carnea lucrează natural împreună. „Pentru că, ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, a făcut Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat.” Este de la sine înțeles că apostolul nu spune „în” carnea păcatului, căci nu a fost așa, însă „în asemănare cu carnea păcatului”.

Aceasta înseamnă, fenomenele însoțitoare nu erau ale unuia care a refuzat să vină într-o lume pătată de păcat, ci ale Unuia, care a devenit carne, născut dintr-o femeie – fără îndoială în mod supranatural – ale unui Om care a venit numai „în asemănare” cu carnea păcatului, dar care a fost realmente născut, căci altfel nu ar fi avut o natură umană. Însă Același, care era Fiul lui Dumnezeu, nu devine mai puțin de Om adevărat, cu toate că El era Dumnezeu din veșnicie. În această natură, pe care El a luat-o, ca Om, El moare. El moare pentru om, El moare ca să păstreze drepturile lui Dumnezeu față de omul păcătos; da, nu numai cu privire la păcate, ci și cu privire la păcatul omului.

Aceasta este important și noi avem nevoie de aceasta. Aici este clar scos în evidență. Dumnezeu a trimis pe propriul lui Fiu în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat. Nu era vorba numai de o îngrămădire de păcate, nu, aici este vorba de natura păcătoasă. Eu am nevoie de iertarea păcatelor mele și aceasta am primit-o. Să rog eu pe Dumnezeu să-mi ierte natura mea veche, rea? Nu voi face aceasta niciodată. Nu, eu am nevoie ca vechea natură să fie condamnată și să fiu eliberat de ea. Și tocmai acesta este caracterul stării noi în care ne așează Domnul Isus și ne pune înaintea lui Dumnezeu. Cu privire la suflet acum este deja libertate desăvârșită, - nu numai eliberare de ce am făcut, ci și de ceea ce sunt. Astfel de acum încolo nu mai sunt un om creștin, care are de purtat toată responsabilitatea unui om muritor, - nu, eu am trecut deja acum, în timp ce sunt încă în lumea aceasta, într-o natură cu totul nouă. Deja înainte ca eu să părăsesc pământul acesta, prin har eu am primit o relație cu totul nouă față de Dumnezeu, și Domnul Isus, care este în prezența lui Dumnezeu, El este Cel care vestește și prezintă această relație nouă. Acesta este locul credinciosului pe baza lucrării Sale de răscumpărare, și El este partea oricărui creștin.

Întrebarea serioasă este, dacă noi ocupăm prin credință conștiința această poziție. Nimeni în baza Scripturii nu se poate îndoii că Dumnezeu a prevăzut cu adevărat aceasta așa pentru ai Săi. Dar numai credința o poate primi și și-o poate însuși prin privirea la Hristos. Nu este altceva decât autoînșelare și neînțelegere regretabilă a Cuvântului lui Dumnezeu să presupui că cineva ar putea sta în conflictul dintre bine și rău, descris la sfârșitul capitolului 7 al epistolei către Romani, și în același timp să savureze libertatea din Romani 8. Aceste două stări nu se potrivesc una cu alta. Este posibil ca cineva să fie în același timp în lanțuri și în libertate? În viața practică se recunoaște mai ușor această imposibilitate decât în starea de har. Nimeni nu poate fi în același timp nenorocit și fericit. Nu se poate spune într-o suflare: „O, nenorocit om ce sunt!” și „mulțumesc lui Dumnezeu”. Însă se poate spune: „Mulțumesc lui Dumnezeu”, *după ce s-a recunoscut ce om nenorocit ești*. Dar să afirmi că ai putea fi liber de

legea păcatului și a morții *în timp* ce ești încă „carnal, vândut păcatului”, aceasta este rodul unui sistem doctrinar fals, urmarea necredinței. Legea duhului vieții nu stăpânește alături și totodată cu cealaltă lege, care constă în aceea, că atunci când vrei să faci binele, răul se bagă cu forța. Desigur se poate ca din cauza ispitelor felurite să fi foarte întristat și totuși să ai parte de bucuria în Duhul Sfânt. S-ar putea de asemenea, să savurezi pacea lui Dumnezeu, în timp ce în suflet simți o durere profundă cu privire la starea lumii și a poporului lui Dumnezeu. Această povară era pe inima Domnului Isus, atunci când El era aici: citim de câteva ori că El a suspinat. Noi avem voie și ar trebui să cunoaștem părtășia suferințelor Sale. Desigur toate acestea sunt corecte, dar nu acestea erau suspinele acelui om care îi lipsea pacea cu Dumnezeu. Ce caracteriza pe Domnul Isus în zilele cât a fost în carne, era părtășia neîntreruptă cu Dumnezeu, așa cum El a spus: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea”. Astăzi noi avem dreptul să savurăm pacea pe care El a făcut-o prin sângele Său și care ne-a fost făcută cunoscut în puterea învierii Sale. Dacă aceasta este așa, atunci avem înapoia noastră încercările sufletului aflat sub Lege, care sunt descrise în Romani 7. Ceea ce eu regret, este faptul că sufletele trezite, care privesc cu adevărat la Hristos, se așează sub Lege și fac greșeala să privească Legea ca o obligație a lor, să se ostenească ca un sclav la galere în robia amară, după ce Dumnezeu le-a chemat la libertatea în Hristos. În sufletele lor ei nu au murit față de Lege. Moartea lui Hristos eliberează în chip desăvârșit din această stare, așa cum un om, care din cauza vinii lui stă în închisoare, nu mai este sub puterea legii dacă el moare. Fără îndoială omul acesta stă sub autoritatea legii, atâta timp cât trăiește; însă moartea face legii imposibil să-l mai țină legat. El a scăpat irevocabil de accesul ei. Tot așa este și cu un creștin.

Unii gândesc că toate acestea sunt înclinații spre visare. Când am vorbit despre acestea am folosit desigur imagini. Dar ce spune Scriptura despre ele este o prezentare deosebit de clară a realității. Aceia care nu iau simplu prin credință așa cum stă scris, plătesc pentru necredința lor cu propria nesiguranță și lipsă de putere. Dacă cineva, care se așează sub Lege ca regulă de viață, are o conștiință trezită, cu siguranță va observa că el sub Lege și prin Lege ajunge lipsit de libertate, căci Legea este puterea păcatului, și nu a sfințeniei; el va sfârși în înfrângere, și nu în biruință. Nimeni nu va găsi putere în felul acesta; căci puterea este totdeauna roada harului, și nu a Legii. De aceea cu cât mai mult Duhul Sfânt lucrează la conștiința unui astfel de om, care face eforturi sub Lege, cu atât mai nenorocit el se va simți. Aceasta explică de ce chiar și cei mai conștiincioși oameni se află într-o astfel de stare. Vrea cineva să afirme, că aceasta este voia lui Dumnezeu? A vrut El ca un credincios să fie temător de Dumnezeu și conștiincios și cu toate acestea să nu cunoască savurarea plină de pace și odihna profundă în Hristos? Cauza pentru această stare nesatisfăcătoare constă în aceea că un astfel de om nu a înțeles locul morții față de Lege, unde Hristos vrea să-l ducă.

Alți merg atât de departe, să-mi spună, că ar fi o învățătură falsă, să susții că Hristos a murit atât pentru păcat cât și pentru păcatele mele; nici un om nu poate spune că el a murit față de păcat și posedă iertarea păcatelor sale. Astfel de atacuri le-am auzit cu regret de la oameni care se prezintă că ei știu mai bine decât alții. Învățătura că în moartea lui Hristos noi am murit față de păcat o consider unul din cele mai importante adevăruri ale creștinismului. Cineva, care vrea să mă limiteze la iertarea păcatelor mele prin sângele lui Hristos, care nu vede în lucrarea de răscumpărare a lui Isus nimic altceva, decât că El a murit pentru păcatele mele, care nu vrea să recunoască că în afară de aceasta în moartea Sa eu am murit față de păcat, - un astfel de om nu a înțeles încă mărimea răscumpărării și partea pozitivă a creștinismului. Desigur este un har mare din partea lui Dumnezeu, dacă eu am dreptul să știu

că toate faptele mele rele și toată vina mea au fost pe deplin șterse și anulate; însă aceasta este numai partea negativă. Așa se face că mulți copii ai lui Dumnezeu încearcă să întemeieze dreptatea lor pe faptele Domnului Isus în timpul vieții Sale aici pe pământ. Fără îndoială există atât un aspect pozitiv cât și unul negativ. Însă aspectul pozitiv este prioritar, constă în învierea Domnului, nu în Lege sau în lucrarea făcută înainte ca El să fie răstignit.

Fiecare creștin adevărat va învăța și va trebui să învețe, că el are nevoie de tot ce Dumnezeu i-a dăruit. El va învăța și va trebui să învețe, că el are nevoie și de acest adevăr prețios. Să fi mort față de păcat este o parte foarte importantă a binecuvântării unui creștin. Oricui, care nu înțelege aceasta, îi lipsește o latură pozitivă fundamental de importantă a creștinismului, care este revelată în epistola către Romani începând cu capitolul 5.12 până la capitolul 8. Despre epistola către Coloseni și Efeseni nu vreau să vorbesc nimic aici, căci nu se poate aștepta ca aceia, care stau pe terenul Legii, pot să înțeleagă aceste epistole. Mă limitez acum la ceea ce are nevoie un creștin ca să obțină pentru sufletul său o temelie stabilă și adevărată libertate. Este de asemenea remarcabil că în epistola către Romani nu auzim nici un cuvânt despre „a birui”, că nu se spune nici un cuvânt despre „mai mult decât biruitori”, până când nu s-a rezolvat problema centrală a păcatului și a fi mort față de păcat. Nu auzim nici despre suspinul și nici despre bucuria Duhului Sfânt, care iau naștere în sufletul nostru sub lucrarea lui Dumnezeu, până când nu am obținut temelia tare, pe care ne-a adus moartea și învierea Domnului Isus. Fie ca Dumnezeu să păzească pe poporul Său, ca acesta să nu renunțe la ceea ce El a adus la lumină cu privire la eliberarea poporului și biruința lui în viața zilnică! Toate acestea sunt suficient de clare în Scriptură, - greutatea constă, ca întotdeauna, în altă parte. Inima omului se dă speriată înapoi, că asupra naturii vechi în toate formele ei s-a rostit sentința de moarte.

Trăim noi în timpuri rele? Cu atât mai necesar este pentru noi să ținem cu tărie la adevăr. Doresc să pun pe inima tuturor celor de aici epistola a doua a lui Petru și epistola lui Iuda. Acolo se vorbește mult de decăderea spirituală, de creșterea răutății, da, de decăderea publică. Și ce găsim noi acolo? Că credincioșii trebuie simplu să se mulțumească cu decăderea și ei înșiși să se supună ei? Absolut, nu! Niciunde în altă parte ca în aceste epistole noi nu suntem îndemnați să creștem și să facem progrese în adevăr. În zilele când întunericul se mărește acestea sunt sursele de ajutor ale harului.

Ca să revenim la tocmai cele spuse – și anume, adevărul că Hristos a murit nu numai pentru păcatele noastre ci și pentru natura noastră păcătoasă, și că noi am murit împreună cu El -: să privim toate ca venind de la vrăjmaș, care încearcă să șteargă un adevăr așa de prețios și în același timp așa de simplu și vital, pe care noi l-am exprimat deja în botezul nostru, din orice direcție ar veni această ispită. Ce atenționare pentru noi, dacă vedem că oamenii pot fi așa de înșelați, că ei privesc aceasta ca învățătură ciudată!

Cum se poate descrie mai bine această stare nouă, în care Domnul Isus îl așează pe un creștin? Potrivit Noului Testament pentru un om sunt nu două, ci trei stări diferite. Accentuez aceasta, deoarece are a face atât cu credința noastră cât și cu umblarea noastră practică. Nu este adevărat că un om este ori firesc, ori duhovnicesc. Acestea nu sunt singurele două posibilități. Este și o a treia posibilitate, o stare între omul firesc și omul duhovnicesc. Primul este un om ale cărui păcate nu au fost anulate, el este un copil al lui Adam, fără să aibă ceva care să depășească natura umană decăzută. Dacă harul lui Dumnezeu îl conduce pe un astfel de om la pocăință, el primește o natură nouă. Pe baza lucrării de răscumpărare a lui Hristos el este condus la Dumnezeu. Însă nu orice om împăcat în felul acesta cu Dumnezeu este un om

cu adevărat duhovnicesc. Sunt mai multe cauze prin care un credincios este împiedicat să fie ceea ce Scriptura numește „duhovnicesc”. Cu adevărat duhovnicești sunt aceia care potrivit cuvintelor apostolului Pavel „nu sunt în carne, ci în Duhul”.

Credincioșii din Corint, care aveau totuși multe greșeli, nu sunt denumiți de apostolul Pavel oameni „firești” („naturali”). „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului” (1 Corinteni 2.14). El nu spune aceasta despre credincioși. Dar ce el le spune, este, că din punct de vedere spiritual ei sunt încă copii; că el, deoarece ei nu sunt maturi, cu care el să poată vorbi despre adevărurile divine adânci, a trebuit să le dea „lapte”, o hrană pe care ei o puteau suporta. Deci ce erau ei? „Carnali”. Din aceasta rezultă că oameni sunt ori naturali, ori carnali, ori duhovnicești. Acesta este un adevăr foarte umilitor. Pot bine înțelege că oamenii se lovesc de aceasta, și de ce se lovesc. Dacă este adevărat că credincioșii pot fi carnali și totuși nu sunt naturali (firești), atunci ei trebuie să se teamă să nu fie priviți ca duhovnicești. Astfel de oameni ascultă cu atenție uimiți, când aud despre o lucrare a Duhului în afara nașterii din nou. Ei se îngrozesc, când află că Duhul lui Dumnezeu lucrează foarte clar și specific în creștini, ca și cum orice accentuare a unor astfel de privilegii minunate le-ar lua ceva, pe care ei nu-l posedă, în loc să simtă că lor le lipsește ceva prețios. Dacă eu observ că la mine ceva este greșit sau că îmi lipsește ceva, ar trebui să recunosc aceasta – indiferent dacă eu sunt carnal sau spiritual. Nu este aceasta calea pe care Dumnezeu corectează rătăcirea și umple lipsurile?

Sunt tot felul de influențe care lezează starea spirituală a unui creștin. Prima este, că el niciodată nu a fost deplin conștient în sufletul său, că în carnea lui locuiește numai răul, și că el nu și-a însușit prin credință, că tot acest rău a fost judecat în moartea lui Hristos. Întreb: Este posibil să fi duhovnicesc fără să fi conștient de aceasta și fără să crezi acestea? Mă îndoiesc cu toată seriozitatea, cu toate că recunosc cu plăcere că un sentiment profund pentru dragostea Mântuitorului pentru un credincios, care încă nu a învățat aceste adevăruri, are o mare influență. Însă atunci un alt obstacol iese în cale, - nu mă refer acum la Lege, ci la înțelepciunea carnală. Se întâmplă că gândurilor omenești li se acordă o valoare așa de înaltă, că un respect față de filozofia omenească sub o formă sau alta paralizăză pornirile spirituale așa fel, că starea sufletului devine prin aceasta carnală. Adevărata stare spirituală se arată prin aceea că sufletul revelează ce a devenit el prin Dumnezeu în Omul al doilea, și că el nu mai are nici o dorință să cultive ce iese la iveală din primul om, ci îl ține în moarte. În loc să aline și să admire carnea, un om spiritual o tratează dimpotrivă ca moartă. Aceasta oferă putere unui astfel de om să scape de toate capcanele de felul acesta.

Un alt pericol pentru copiii lui Dumnezeu constă în aceea – și satan vrea să-i înșele permanent în acest sens – ca ei să-și însușească cât se poate de mult mângâiere și binecuvântare de la Hristos, și în același timp să țină cu tărie la toate plăcerile și comoditățile lumesti demne de dorit. Fără îndoială inima și conștiința unui credincios sănătos trebuie să respingă de la sine astfel de gânduri și căi. În orice caz lumea o face; căci dacă lumea vede pe un creștin într-un loc care nu i se cuvine, își exprimă uimirea față de alții că vede într-un astfel de loc pe unul care mărturisește pe Hristos. Un copil al lui Dumnezeu credincios ar trebui să simtă aceasta fără să primească vreo atenționare de la alții. Nu este foarte umilitor pentru un credincios să fie o poticnire pentru lume, prin faptul că el își permite ceva despre care chiar și lumea în general simte că nu este potrivit pentru unul care mărturisește Numele Domnului? Lumea are un sentiment ager cu privire la ce este în concordanță cu mărturia. Ea poate ademeni pe un creștin să ia parte la plăcerile și pornirile ei, ea poate acorda valoare mare faptului că creștinii contribuie la îmbunătățirea lumii, că sunt un exemplu bun pentru alții, că

iau parte la întrunirile ei, stau în senatele lor, ocupă scaunele lor de judecată, și exercită autoritate sub forme diferite. Fără îndoială este foarte lingușitor pentru carne să ajungă în lume la prestigiu și putere. Dar nu este aceasta tocmai ce Domnul Isus a interzis categoric atât cu cuvinte cât și prin exemplul Său practic și prin Duhul Său? Aceste lucruri sunt pretutindeni pe pământ prețuite și practicate. Însă Hristos a murit și a înviat, ca să ne scoată din veacul acesta rău (Galateni 1.4). Harul Său ne învață să fim mulțumiți cu ce există și să fim fericiți pe locul în care Dumnezeu ne-a așezat. Există ceva în lumea aceasta, care să fie mai binecuvântat decât sufletul care prețuiește pe Domnul Isus atât de mult și care se bucură așa de mult cu locul pe care Dumnezeu i l-a dat în El, că el nu mai dorește nimic altceva decât voia Sa și onoarea Sa? Pe de altă parte – atâta timp cât un om face eforturi să împlinească Legea, în tot acest timp el este încă prin carne fără putere. S-ar putea ca el să întocmească planuri bune, dar nu le împlinește. Oricât de mult s-ar strădui el, lui îi lipsește puterea. El se luptă neîncetat, însă la sfârșitul fiecărei zile el trebuie să mărturisească că nu a făcut ce dorea cu plăcere să facă, și că el a făcut ce nu voia să facă. Și așa merge permanent de la căință la păcat și de la păcat la căință. Aceasta este starea inevitabilă a unui om aflat sub Lege. Dar poate un om cu judecată afirma că aceasta ar fi starea normală a sufletului unui creștin? Cu regret sunt mulți creștini a căror stare se aseamănă foarte mult cu aceasta; însă pentru un creștin aceasta este o stare total nenormală. Ce spune Scriptura despre un creștin este cu totul altfel. Deci dacă eu accentuez că nu este o stare care caracterizează pe un creștin, prin aceasta nu vreau să spun că un creștin nu poate să ajungă într-o astfel de stare. Însă ea nu este ceea ce Dumnezeu ne dăruiește și ce El vrea să vadă la noi. Un copil al lui Dumnezeu se poate afla într-o stare care nu corespunde harului care i-a fost dat. Dacă îmi însușesc cu toată simplitatea conținutul epistolelor, atunci nu poate fi altfel, decât că eu văd care este dorința și ținta lui Dumnezeu cu privire la mine, că eu înțeleg cu adevărat prin Duhul Sfânt și prin Cuvântul Său poziția în care El m-a așezat prin har și apoi să savurez pace permanentă și bucurie netulburată. Aceasta are mare importanță pentru mărturia noastră practică. Dumnezeu vrea ca eu ca un vas al Duhului Sfânt să mărturisesc permanent despre Hristos în lumea aceasta rea. Acesta este motivul principal pentru care harul Său ne-a binecuvântat așa de mult, și de ce El ne lasă să știm toate acestea și să le savurăm.

Acestea, cele spuse, sunt sensul expresiei „în Duhul”. Această stare are ca premisă (și este dovedită prin) faptul că Duhul Sfânt Și-a făcut locuință în noi. Nu este același lucru cu lucrarea Duhului asupra sufletului, ca să trezească în el credința; este locuirea Duhului în credincios. „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi; dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui.” Aceasta este ceea ce caracterizează pe un creștin. Fără Duhul Său el nu poartă trăsăturile de caracter esențiale. Deja de la conceperea Lui în trupul mamei Maria, Hristos S-a deosebit de ceilalți prin Duhul Sfânt, nu prin însușirile carnale, și când a venit timpul, El a fost pecetluit prin Duhul Sfânt și El a acționat totdeauna prin Duhul Sfânt și în Duhul Sfânt. Astfel, un creștin este chemat să umble prin Duhul Sfânt, în care el trăiește. Întrebarea nu este, dacă el mai este pierdut, - nu acesta este sensul expresiei „în Duhul” – ci mai degrabă este vorba că el aici jos aparține inconfundabil lui Hristos și Îl prezintă pe El. „Dar, dacă Hristos este în voi, trupul este muritor din cauza păcatului, dar duhul este viață, datorită dreptății.” Un om întors la Dumnezeu, dar care sub Lege este plin de neliniște, nu are nici o înțelegere pentru o astfel de poziție, și de aceea el nici nu are puterea să privească trupul ca fiind mort. Duhul lui Dumnezeu convinge de păcat; El nu va da putere unui om care încă trăiește în păcate, sau

suspină sub povara păcatului, ca să glorifice pe Dumnezeu în pace. Însă de îndată ce un om se supune sentinței lui Dumnezeu asupra cărnii și își găsește împlinirea deplină în Hristos, Duhul îi dă și putere lăuntrică. Începând din momentul acela el este nu numai eliberat, ci el poate utiliza practic și trăi în putere această liberate redescoperită.

Dar noi găsim mai mult: „Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi.” Aceasta este eliberarea deplină a trupului. Este răspunsul definitiv la întrebarea pusă în situația de necaz în Romani 7.24. Deci același Duh Sfânt îmi oferă nu numai conștiința poziției mele noi înaintea lui Dumnezeu în Hristos Cel mort și înviat, El este și Garantul divin că eu voi fi umplut pe deplin în trupul meu muritor de această viață nouă, pe care eu o savurez deja acum în sufletul meu. Eu privesc nu numai la Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, ci eu Îl văd înviat în dreptate prin slava Tatălui. În har El a venit aici jos și a murit; în dreptate El a înviat și a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu. Plata dreaptă pentru lucrarea nespus de mare, pe care El a făcut-o în har, se revarsă, așa că acum Dumnezeu ne eliberează, pe noi cei care credem în El, potrivit cu libertatea lui Hristos, mai întâi cu privire la sufletele noastre, și în curând și cu privire la trupurile noastre, când Hristos va veni ca să ne readucă la viață. Pentru prima, Duhul Sfânt este pecetea, pentru a doua El este arvuna.

Este Hristos partea mea? În Hristos găsesc măsura îndreptării mele. Cât de nespus de mare stă Hristos înaintea lui Dumnezeu! Din acest motiv se spune, că noi am devenit „dreptatea lui Dumnezeu în El”. În aceasta constă baza, că Duhul Sfânt poate acum să coboare ca să locuiască în mine (nu numai ca să fie activ în mine), prin aceea că mă lasă să savurez deja acum roadele slavei veșnice. Până atunci El îmi dă putere să tratez natura mea veche ca moartă, și să fac din Hristos totul pentru mine.

Deci acesta este răspunsul complet la strigătul după eliberare. Mai întâi sufletul este condus în libertate; mai târziu și trupul va fi adus la viață. Între timp Duhul Sfânt își ocupă locul Său binecuvântat nu numai cu privire la suflet, ci și cu privire la trup. Când va fi sosit momentul ca credinciosul să învie, atunci aceasta nu are loc fără Duhul Sfânt. Fiul este Cel care face viu, dar El o face prin Duhul, care ia parte la cea mai mică parte a binecuvântării pentru suflet și trup. Ce prețios și minunat este să posezi deja acum Duhul lui Dumnezeu, care Se face una cu orice parte a binecuvântării! De aceea cât de veghetori ar trebui să fim noi, să nu întristăm pe „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”! Fără îndoială nu a venit timpul, în care Duhul Sfânt a înviat trupurile noastre muritoare; cu toate acestea El este la lucru în noi și lasă inimile noastre să strige „Ava, Tată”. De îndată ce un credincios înțelege cum trebuie eliberarea sa, acest strigăt este primul strigăt pe care Duhul Sfânt îl produce în el. Acest strigăt se îndreaptă spre Dumnezeu, și el este provocat prin Duhul înfierii. Dacă un suflet strigă așa, el savurează nu numai binecuvântarea, ci și pe El, Cel care este izvorul acestei binecuvântări. De aceea „Ava, Tată!” este singurul cuvânt potrivit.

Nici măcar aceasta nu este tot ce lucrează Duhul, care locuiește în noi. El ne dă siguranța că noi vom fi în curând pe deplin eliberați. El suspină în noi „cu suspine negrăite”. El are un sentiment desăvârșit cu noi în toate situațiile în care noi ne aflăm acum. Acest suspin al Duhului lui Dumnezeu în noi nu își are cauza în faptul că noi nu suntem încă eliberați, nu, El face aceasta tocmai pentru că noi suntem eliberați. Este adevărat, că eu sunt eliberat numai parțial, și nu pe deplin. Când de aceea eu suspin în duhul, atunci o fac deoarece eu, care sunt liber în sufletul meu, simt dezgustul omului meu exterior și al împrejurărilor înconjurătoare, și

pentru că inima mea dorește ziua aceea în care chiar și creația va fi eliberată din robia stricăciunii și va fi adusă la libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Eu posed deja acum libertatea harului lui Dumnezeu, curând voi poseda și libertatea slavei lui Dumnezeu pentru trupul meu muritor. Deci noi avem acest loc minunat al Duhului lui Dumnezeu ca un Duh personal, diferit de natura nouă. În același timp însă Duhul Sfânt dă acestei poziții, în care El m-a așezat ca suflet eliberat, ca creștin, ca să zicem așa propriul Său Nume („în Duhul”), pe baza morții și învierii lui Hristos. În felul acesta eu sunt în Duhul și Duhul locuiește în mine.

În această schiță nu mă pot preocupa cu toate aspectele acestei teme minunate. M-am străduit să explic în mod deosebit subiectul care în general este cel mai puțin înțeles, și anume Duhul ca o stare, în care noi ne găsim deja acum – noi în Duhul. Presupun că cei mai mulți de aici cunosc adevărul, că Duhul Sfânt locuiește în noi. Celălalt adevăr, că noi suntem în Duhul, are de asemenea însemnătatea cea mai mare pentru fiecare creștin.

„Botezați într-un singur trup” – 1 Corinteni 12

Unul din efectele mari, care rezultă din prezența Duhului Sfânt, este denumit aici ca botezul Său; prin botez El dă naștere la o unitate nouă, trupul lui Hristos, pe pământ. Acesta este nu numai un adevăr care aparține exclusiv Noului Testament, ci în cadrul Noului Testament el a fost încredințat numai unui singur apostol, care a avut voie să ni-l facă cunoscut. El nu se găsește în alte locuri, decât numai în epistolele apostolului Pavel. Desigur prin aceasta nu vreau să spun că înainte ca apostolul Pavel să fie chemat pentru această lucrare, să vestească acest adevăr mare, nu a existat Adunarea lui Dumnezeu, nu a existat trupul lui Hristos. Taina Hristos și Adunarea Sa a fost revelată tuturor prorocilor sfinți și apostolilor, însă ea nu a fost revelată *prin* ei toți, ci numai prin unul. Aceasta este o realitate. Niciunul din scriitorii din Noul Testament nu vorbește despre Adunare ca trup al lui Hristos, decât numai Pavel.

Istoria vieții apostolului Pavel, așa cum ne este ea relatată în Sfânta Scriptură, ne arată cum el a fost pregătit în mod foarte special și călăuzit pentru această misiune. Atâta timp cât mărturia lui Hristos glorificat s-a limitat la poporul iudeu, Pavel a stat de partea vrăjmașului. El a fost martor al martiriului lui Ștefan; el a fost înputernicitul iudeilor să prigonească pe toți bărbații și pe toate femeile, nu numai din Ierusalim, ci și în fuga lor din cetate în cetate. Însă Dumnezeu a folosit această fugă, ca să câștige noi suflete. Când ura lui față de Numele lui Isus a fost cea mai mare, el a primit înputernicire de la autoritatea religioasă cea mai mare din timpul acela, ca să poată exercita cu mai multă putere lucrarea sa de nimicire și aceasta s-o facă sub o evlavie aparentă. În căile lui Dumnezeu cu pământul acesta a intervenit o schimbare spre exterior, când râul binecuvântării Sale nu a mai curs spre Ierusalim, ci s-a îndepărtat de Ierusalim; tot ce prezenta în Ierusalim adevărata glorie a fost călcat în picioare sau a fost alungat. În această situație Duhul lui Dumnezeu se îndreaptă spre în afară, caută și binecuvântează pe vechii vrăjmași ai Ierusalimului, lucrează nu numai între samariteni (și noi cunoaștem vechea rivalitate dintre această cetate și Ierusalim), da, Dumnezeu caută și găsește chiar un străin dintr-o țară îndepărtată, îl întâmpină în har necondiționat, cu toate că el nu știa nimic din ce Dumnezeu tocmai a făcut în Domnul Isus și îl lasă să se întoarcă plin de bucurie – nu la Ierusalim, nu, ci în țara sa îndepărtată.

În acest punct de cotitură în căile lui Dumnezeu I-a plăcut să întâmpine pe Saul din Tars pe drumul lui spre Damasc; căci și el a plecat din Ierusalim, dar plin de mânie față de toți cei care mărturiseau Numele lui Isus. În sufletul lui stăpânea noaptea întunecoasă beznă față de adevărul har al lui Dumnezeu; el era într-o călătorie de misiune a durerii, rușinii și morții – lucruri tipice pentru lumea aceasta. Numai satan, sub masca Numelui lui Dumnezeu, a putut să-i dea imboldul pentru aceasta; și totuși în mijlocul toatei acestei orbiri față de adevăr el ca om a avut încă o conștiință bună. Acolo el este trântit deodată la pământ printr-o lumină mai strălucitoare decât strălucirea soarelui la amiază, și cu toată orbirea lui naturală el este făcut capabil ca în mod supranatural să privească pe Domnul slavei, să audă glasul Domnului său, să înțeleagă chemarea sa, și anume nu numai chemarea sa ca sfânt, ci și ca apostol, nu numai să guste harul, despre care el trebuia să mărturisească așa de minunat, ci și să fie slujitor al acestui har, având autoritatea Domnului, nu numai pentru o țară, ci pentru toate țările de sub cer. Acestui om binecuvântat i s-a făcut cunoscut, în cuvintele prin care el s-a întors la Dumnezeu, nucleul marelui adevăr, despre care doresc acum să vorbesc puțin. Spre uimirea lui, el a auzit pe Isus Însuși – și el nu se putea îndoii de faptul, că acesta era Domnul. Ce

cunoaștere minunată a fost aceasta pentru sufletul său! Acest Domn glorificat, Isus din Nazaret, care a fost totuși răstignit, Se făcea acum una cu aceia pe care Saul îi prigonea brutal: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești!” Prin aceasta a început marea schimbare. Odihnă pentru sufletul lui a găsit mai târziu, aceasta nu a avut loc de azi pe mâine. Ce întoarcere la Dumnezeu memorabilă! Tocmai el, primul și singurul care s-a întors la Dumnezeu printr-o revelare a Persoanei lui Isus, care includea și adevărul de bază al Adunării lui Dumnezeu, a fost ca nimeni altul potrivit să prezinte acest adevăr și să-l accentueze în practică, să prezinte în scrierile sale bazele Adunării lui Dumnezeu, să insiste cu privire la caracterul ceresc al trupului lui Hristos și să intervină pentru onoarea lui Dumnezeu. Acesta a fost conținutul vieții sale, La aceasta l-a chemat Dumnezeu începând de acum prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Pavel a început imediat după întoarcerea lui la Dumnezeu să predice pe Domnul Isus, și anume nu numai ca Hristos, ci și ca Fiul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 9) – o altă caracteristică mare a scrierilor sale. Prin aceasta nu vreau să spun, că în scrisorile sale aceasta se evidențiază sau este tot așa de exclusiv ca și adevărul despre trupul lui Hristos. Ce dimensiune a căilor lui Dumnezeu se arată în scrisorile acestui apostol binecuvântat! Cu toate că Biserica lui Dumnezeu stă mai mult în legătură cu Hristos ca Omul înălțat, totuși noi nu avem voie să uităm că acest Om înălțat în cer este și Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși este preocupat să scoată în evidență legătura Lui personală cu Hristos tot așa cum este faptul că El, Hristos, stă acolo la dreapta Sa ca Om pentru noi. Apostolul Pavel a fost călăuzit de Duhul lui Dumnezeu să arate nu numai aspecte pe care alții înaintea lui le-au accentuat deja. El vorbește nu numai, așa cum a făcut Petru, despre Domnul Isus ca Domn și Hristos. El nu vorbește despre El ca Rob „al lui Dumnezeu”. Pavel predică imediat în sinagogă, că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Aceasta este demn de observat, căci aceasta arată dimensiunea unei inimi care are ca preocupare pe Hristos, și anume pe Hristos acolo sus, în toată gloria Sa.

Dacă eu sunt preocupat numai cu El pe pământ, atunci progresarea mea are loc incomparabil mult mai încet. Vedem aceasta chiar și la ceilalți apostoli. Cât de ușor emit greșit o judecată, cât de încet a crescut înțelegerea lor, cum au trebuit să fie conduși pas cu pas! La apostolul Pavel adevărul a pătruns imediat adânc în conștiință; altfel nici la el nu ar fi putut avea loc. Nimeni nu posedă adevărul sau și-l însușește în totalitate, decât numai prin conștiință; căci noi suntem nu numai oameni, ci noi suntem și păcătoși. Tot așa și apostolul Pavel, care a fost totuși un bărbat cum nu a fost niciunul altul începând de la facerea lumii care să fi umblat având o conștiință bună, a trebuit să cunoască pe propria piele și în sine însuși toată stricăciunea cărnii. El a învățat aceasta prin Hristos, dar a învățat-o cu privire la inima lui. Ceea ce el a învățat în felul acesta a dat la iveală rezultate prețioase. Duhul Sfânt l-a făcut chiar capabil să înțeleagă lucruri despre care noi nu auzim nimic de la el. În ceea ce a avut loc între Hristos și Pavel la întoarcerea lui la Dumnezeu, atenția noastră nu este îndreptată direct spre filiațiune, și totuși ambele adevăruri mari referitoare la slava Domnului Isus, și anume că El este Fiul și că El este Capul în cer, constituie începând din acel moment mărturia lui deosebită. Nu este vorba numai de faptul că El este Mesia pe pământ; Domnul Însuși, deja înainte să părăsească pământul, a sfârșit această predică (Matei 26,20 și în mod deosebit Luca 9,20-22). Ceva nou a început.

După ce Domnul Isus S-a înălțat la cer, El a fost făcut Domn și Hristos. Să recunoști că El este Domn, aceasta este lucrul cel mai mic pe care îl face cineva care Îl mărturisește pe El, căci prin aceasta el nu face nimic altceva decât să adeverească autoritatea Sa. Autoritatea – cu toate că ea este foarte importantă – este fără îndoială aspectul cel mai de jos al adevărului în

Hristos. În aceasta nu se exprimă harul Său, slava Sa nesfârșită. Ea conține ceea ce El a fost făcut și nu ceea ce El era și este în Sine Însuși. Ea nu este ceea ce Îi este propriu Lui, și Îi aparține în mod deosebit, ceea ce Îl caracterizează personal și este veșnic, ci este o poziție, care I-a fost dată, pe care El o ocupă, în care El a fost înălțat. Aceasta au predicat-o deja Petru și ceilalți apostoli. Apoi Ștefan L-a văzut într-un alt fel. Cu toate că Duhul lui Dumnezeu lucra cu deplină putere, găsim o creștere treptată; Ștefan a trebuit să învețe în propria persoană cât de total a fost respins acest adevăr despre Domnul și Hristosul înălțat. El dă mărturie despre faptul că El este Fiul Omului care stă la dreapta lui Dumnezeu. Așa cum pe pământ mărturia că Hristos este Capul a fost schimbată prin mărturia că El este Fiul Omului lepădat, tot așa mărturie că Hristos este Domnul înălțat i-a urmat mărturia despre El ca Fiul Omului în slavă. Deci Pavel se ocupă imediat nu numai cu adevărul cunoscut deja înainte de el, nu, cel puțin în germene învață cel puțin marea taină, că Hristos și sfinții, pe care el îi prigonea, erau una; departe de orice îngustime, spre care noi toți suntem înclinați, el Îl predică imediat ca Fiul lui Dumnezeu.

Eu cred că aceasta este o realitate foarte binecuvântată pentru sufletele noastre, căci ea arată că, dacă lucrurile sunt văzute corect, dacă în puterea învățaturii dată de Duhul lui Dumnezeu se privește la Hristos în slava Sa cerească, se va cunoaște plinătatea slavei Persoanei Sale de dincolo. Faptul că El este Fiul lui Dumnezeu, chiar dacă el nu ne privește direct pe noi, comparat cu toate celelalte, cu toată slava la care El poate fi înălțat la dreapta lui Dumnezeu, este totuși în sine însuși un adevăr mult mai înalt. Nu că aceste două adevăruri ar trebui comparate unul cu altul în mod nepotrivit; pentru aceasta nu este nici un motiv. Însă vrem să accentuăm și să păstrăm tot adevărul referitor la slava lui Hristos. Sunt convins că noi vom constata că toată puterea de a umbla în celelalte adevăruri, de a le înțelege, savura, predica și aplica depinde de măsura în care noi simțim în sufletele noastre și ne însușim adevărul referitor la slava Sa personală. Așa cum Hristos va fi înălțat înaintea privirii noastre, tot așa și celelalte, chiar și lucrurile aparente, întrucâtva marginile slavei Sale, vor fi mai mari și mai minunate pentru noi. Pe de altă parte totdeauna vom găsi că orice atenuare, pătare și distrugere a adevărilor dumnezeiești vor face ca oamenii să nu aibă o părere înaltă despre Hristos Însuși. Este bine dacă noi vedem aceasta.

Ce este Biserica? Nu este ea trupul lui Hristos? Ea este răspunsul dat la iveală prin Duhul Sfânt pe pământ la slava aceluia Om înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Aceștia doi, Fiul Omului înălțat și Biserica lui Hristos, nu pot fi despărțiți unul de altul. Cu regret majoritatea copiilor lui Dumnezeu nicidecum nu sunt obișnuiți cu acest loc al slavei, pe care Hristos l-a ocupat. Urmarea acestui fapt este, că nici Biserica nu este înțeleasă. Locul, pe care Dumnezeu I l-a dat, a fost uitat. El este desconsiderat, valoarea lui este necunoscută. Valoarea mare unică în felul ei, care constă în aceea, că un Om ca El este glorificat în cer, este la fel de slab simțită ca și nenorocirea și nevoia unui om din zilele noastre, fie el cel mai mare filozof, poet, om de stat sau mareșal, dar care este judecat, condamnat și lepădat de Dumnezeu. Chiar și mulți copii ai lui Dumnezeu caută să savureze cât se poate de mult lucrurile timpului acesta. Urmare acestui fapt chiar și adevărul și îndurarea lui Dumnezeu trebuie să servească numai pentru a crește cât mai mult prosperitatea și bunăstarea pământească. Aspirația după plăcerile pământești și setea de petreceri arată desigur altfel la un creștin, căci el are și gânduri spirituale. Și totuși, cât de puțini credincioși privesc lumea aceasta fiind conștienți că ea este decăzută judecății! Dumnezeu S-a ocupat cu lumea în multe feluri și I S-a descoperit mereu, până când s-a arătat clar starea ei. Atunci a venit Fiul, Omul Hristos Isus. Vai, a fost conflictul cel mai mare între

Dumnezeu, Tatăl, care a dat pe Fiul Său, și lume sub conducerea lui satan. Dar Dumnezeu nu S-a dat înapoi, chiar dacă L-a durut nespuns de mult să-L dea pe Fiul Său, să vadă cum El, Cel pe care L-a iubit mai mult decât orice, a fost defăimat și disprețuit, și Fiul lui Dumnezeu Însuși nu S-a dat înapoi de la nici o durere, nici o umilință, nici un rău venit din partea oamenilor. Căci pentru aceasta a venit, și prin aceasta lumea a dovedit ca niciodată mai înainte cât de rea era ea. Toată mărimea răutății s-a văzut, așa că Dumnezeu avea toate motivele să o judece aspru. Și într-adevăr Dumnezeu a lăsat să vină o judecată îngrozitoare, - dar nu asupra lumii, ci asupra Fiului Său! De aceea El putea, cu privire la această lume păcătoasă, să acționeze în har desăvârșit. Prin aceasta s-a schimbat totul. În locul alungării omului din grădina desfătării într-o lume deșartă, păcătoasă și în pustie, omul intră acum în Persoana lui Isus în cer și stă acolo la dreapta lui Dumnezeu în glorie.

Însă în momentul când Dumnezeu a făcut ceea ce El aștepta să înfăptuiască, pe pământ putea să ia naștere acest un trup. Mai întâi pentru acest trup trebuia să fie un Cap potrivit. Era numai o singură Persoană, care putea să fie acest Cap, și acest Preaslăvit nu putea fi Cap înainte ca El să fie Om și Dumnezeu totodată, da, mai mult chiar, înainte ca păcatul să nu fie judecat și ca Dumnezeu să poată exercita har neîngrădit. Vedem astfel cum tot adevărul este concentrat în Hristos și în crucea Sa și în locul pe care El îl ocupă acum la dreapta lui Dumnezeu. Alături de aceasta pentru pământ era necesară o putere corespunzătoare. Ce putere putea fi aceasta? Același, care dintotdeauna a lucrat ca să se îndeplinească ce era potrivit cu voia lui Dumnezeu. Era puterea Duhului Sfânt, care acum a devenit activă într-un fel nou, în concordanță cu felul în care Dumnezeu S-a revelat. El S-a revelat în Fiul lui Dumnezeu, și nu a mai plecat de la El.

Chiar și în Dumnezeire era numai o Persoană, care putea să prezinte pe Dumnezeu în chip desăvârșit înaintea ochilor și inimii oamenilor, - Fiul. Dintotdeauna a fost așa. Chiar și atunci când Dumnezeu a fost prezentat numai temporar, totdeauna a fost Fiul Cel care a făcut aceasta. S-ar putea, ca El să Se fi arătat ca înger, ca la Avraam, însă totdeauna a fost Fiul. Însă de fiecare dată când a lucrat o putere, ca să dea naștere în om sau prin om la lucruri dumnezeiești, - fie într-un om bun sau om rău -, atunci această putere niciodată nu a fost altceva decât Duhul lui Dumnezeu. Tot așa Duhul Sfânt preia această lucrare nouă a lui Dumnezeu. Fiul intrase acum ca Om în gloria pe care El a avut-o mai înainte ca Dumnezeu. El era acum în prezența directă a lui Dumnezeu și în Persoana Sa a adus omenirea la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Ce privilegii minunate: toate din cer sunt supuse unui Om! Prin aceasta s-a împlinit ce dintotdeauna era în inima lui Dumnezeu; s-a văzut în ceea ce Dumnezeu a revelat acolo sus în cer.

Dar cine – așa trebuie să întreb – putea să facă cunoscut pe pământ aceasta într-un fel demn de Dumnezeu? Cine era capabil să fie martor demn de încredere al acestei glorii cerești? Numai El, Cel care o cunoștea desăvârșit, El, singurul care era capabil și dispus să glorifice pe Hristos și totodată să dea oamenilor, ca ei să învețe, să facă și să savureze ceea ce Dumnezeu voia să le dăruiască. Acesta nu era nimeni altul decât Duhul Sfânt; de aceea El este Cel care acum coboară pe pământ. Și care este rodul venirii Lui? El formează aici jos *un trup*, nu mai multe trupuri. În Scriptură nu găsim nimic despre mai multe trupuri. Are cineva dintre copiii lui Dumnezeu de aici o astfel de părere greșită? Recunoaște Domnul asociații creștine pe pământ? Este ceva, care să fie mai greșit decât aceasta? Nu mă refer la aceasta numai în sens strict rațional. Ca și creștinii nu ar trebui să irosim nici un moment, da, nici măcar o clipă cu căile greșite ale spiritului omenesc. Este o nedreptate față de Domnul Isus, o nedreptate față

de felul binecuvântat în care Dumnezeu vrea să onoreze pe Fiul Său prin Duhul Sfânt, pe care El L-a trimis din cer, și această nedreptate ar trebui să miște conștiința unui credincios, căruia Dumnezeu prin Duhul Sfânt i-a arătat gloria lui Hristos. Noi trebuie să ne întrebăm: sunt eu în curentul acțiunii Duhului Sfânt? Sau zădărnicesc țelul cel mai suprem al lui Dumnezeu, pentru care El a trimis pe Duhul Sfânt pe pământ și a ridicat pe Hristos la dreapta Lui?

Aici nu este absolut deloc vorba de subtilități pedante teologice. Fie ca copiii lui Dumnezeu să nu se dedea la nimicuri de felul acesta sau la lucruri mult mai rele. Dar dacă Îl cunoaștem și Îl iubim, dacă avem bucuria în El, dacă nu mai umblăm în carne (firea pământească), dacă Dumnezeu a revelat în noi cu adevărat pe Fiul Său ca pe Acela care acum a înviat și este glorificat, - atunci ar trebui să ne întrebăm dacă suntem ascultători de Duhul ceresc, așa cum apostolul a fost într-o măsură așa de mare, - iar noi așa de puțin – dacă noi suntem cu adevărat imitatorii lui, așa cum el era imitatorul lui Hristos. Nu cheamă Dumnezeu pe toți copiii Săi să fie instrumente ale harului Său dumnezeiesc în scopul unic, acela de a glorifica pe Domnul Isus? Aceasta trebuie totdeauna să înceapă la fiecare în parte personal: așa cum a fost la apostolul Pavel, în al cărui suflet a pătruns adânc adevărul, înainte ca lucrarea să se extindă așa de mult prin el. Fie că este în inima noastră (și aceasta este totdeauna primul efect al oricărei revelații a lui Hristos în noi), sau a fost trezită în noi dorința să ajutăm altora la această bucurie, prin aceea că noi suntem slujitori ai lui Dumnezeu cu scopul să preamărim harul lui Hristos – totdeauna se cuvine pentru noi să verificăm dacă o facem, sau am făcut-o cu conștiința curată.

Deci ce apostolul Pavel a avut voie să vadă, și ce el prezintă așa de clar în 1 Corinteni 12, este că Duhul Sfânt a coborât acum, ca pe pământ să fie activ în Adunare (Biserică), nu numai în fiecare sfânt în parte. Există aici o corporație pe care Dumnezeu o numește Adunarea (Biserica) Sa, trupul lui Hristos, făcut deja aici una cu Hristos. Aceasta este atât de adevărat, că Duhul Sfânt nu refuză să numească întregul (adică: Hristos și Adunarea) „Hristos”. Așa de deplin constituie credincioșii o parte a slavei Sale. Aceasta se vede într-un mod foarte interesant, desigur umilitor pentru noi, dar ca o dovadă minunată pentru înțelepciunea lui Dumnezeu, cu care noi avem a face. Între credincioșii din Corint era nebulie, deșertăciune și alte forme ale răului, care au dat ocazie Duhului lui Dumnezeu să ne învețe așa de detaliat despre Biserică, trupul lui Hristos. Neorânduiala regretabilă, care domnea acolo, trebuia întâmpinată potrivit gândurilor lui Dumnezeu și voii lui Dumnezeu, - la aceasta se adăuga glorificarea de sine, lăudându-se cu puterile, pe care ei le aveau. Desigur era putere la ei; la ei nu era slăbiciune. Mulți gândesc că motivul pentru care este așa de multă neorânduială în Adunarea lui Dumnezeu ar fi slăbiciunea; dar slăbiciunea nu se manifestă într-un așa fel. Neorânduiala nu are nimic a face cu slăbiciunea. Fapt este, că unii bărbați, care au pricinuit așa de multă neorânduială în Biserică au arătat mai puțină slăbiciune decât tărie carnală. Mereu se vede la ei, că ei nu vor să se supună lui Hristos și foarte des sunt tot așa de înfumurați, ca și credincioșii din Corint. Acolo nu se putea vorbi de lipsa de putere. Nu, era abuz de putere, dorința de a se prezenta lăudăroși, cu ce aveau - pe scurt, despărțirea puterii Duhului de glorificarea lui Hristos. Rezultatul este atunci dezordinea. Contează puțin dacă puterea este mare sau mică, sau despre ce aptitudini este vorba. Dacă ele sunt despărțite de Hristos este fatal, - fatal pentru onoarea Domnului, fatal pentru binecuvântarea credincioșilor și a altora – dar de cele mai multe ori fatal pentru aceia care au fost înșelați în felul acesta de satan. Așa stăteau lucrurile atunci în Corint. Noi ar trebui să fim mulțumitori lui Dumnezeu, că El în îndurarea Lui a folosit aceste stări pentru învățătura noastră.

Permiteți-mi să scot în evidență unele puncte din capitolul nostru. „În ceea ce privește manifestările duhovnicești, – felul în care Se revelează Duhul Sfânt – fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință. Când erați păgâni, știți că vă duceți la idoli ai muți, după cum erați conduși. De aceea vă fac cunoscut că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!”” Nici un astfel de om nu zice „Isus să fie anatema!”, nici un om nu-L așează sub blestem. Dumnezeu a făcut-o la cruce, când El a murit pentru păcatele noastre, noi știm aceasta. Însă nici un om, care vorbește sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu așează pe Domnul Isus sub blestem și nimeni nu poate spune: Doamne Isuse!, decât numai prin Duhul lui Dumnezeu.

Cu privire la Dumnezeu și la oameni sunt două puteri în conflict. Una este duhul, care este activ în copiii neascultării, cealaltă este Duhul Sfânt, care lucrează în copiii lui Dumnezeu. Într-un caz avem împotrivirea omului față de Isus, în celălalt caz găsim duhul supunerii credincioșilor față de Domnul (căci despre aceasta este vorba aici – Isus ca Domn). Acești credincioși din Corint au făcut din cină practic o masă a lor proprie. În întrunirile lor se scoteau pe ei înșiși în evidență, ca și cum Cuvântul ar fi pornit *de la ei*, cu toate că El venise *la ei*, și i-a chemat – ca pe noi toți – la ascultare față de Dumnezeu. Realmente, supremația Domnului Isus trebuie accentuată numai acolo unde se arată mândrie și neglijență. Un credincios, care savurează pe Hristos, nu are nevoie de o astfel de constrângere, deoarece el nu vrea să aibă un alt domn și pentru că el se bucură de harul Său.

Apostolul începe aici cu aceea, că Adunarea lui Dumnezeu este acolo unde Duhul Sfânt pune pe Isus ca Domn înaintea sufletelor. Acesta este principiul de care credincioșii din Corint aveau nevoie în mod deosebit. Când Dumnezeu vrea să exercite influență asupra noastră, atunci El exercită influență morală asupra interiorului nostru; nimic altceva nu ar fi demn de El sau de folos pentru noi. Dumnezeu lucrează totdeauna în sens moral; El dorește cu plăcere să ne conducă așa fel, ca noi să-L savurăm pe El Însuși, ca prin aceasta să dispară toate gândurile cu privire la noi înșine. – Apoi se spune în continuare: „Sunt felurite daruri, dar același Duh; sunt felurite slujbe, dar același Domn; sunt felurite lucrări, dar același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.” Este clar, că aceste trei versete au însemnătatea cea mai mare pentru înțelegerea noastră practică a ceea ce vrea Domnul să ne spună. Sunt principiile cele mai simple, și totuși Biserica lui Hristos efectiv le-a uitat. Sunt cerințele cele mai mici, pe care Domnul le pune, singurele însușiri observabile ale Adunării lui Dumnezeu.

„Sunt felurite daruri, dar același Duh.” Pretutindeni unde se are pretenția că se prezintă Biserica Sa pe pământ, trebuie ca în aceeași adunare să fie loc nu numai pentru daruri ci și pentru daruri diferite. Acolo unde sunt excluse practic darurile de har, unde credincioșii adunați privesc de fapt numai la una sau mai multe persoane, indiferent cât de dotate ar putea fi acestea, acolo această piatră de încercare introductivă a Cuvântului lui Dumnezeu dovedește că acolo nu este adevăratul teren dumnezeiesc. „Sunt felurite daruri, dar același Duh – (și nu; „același slujitor’).” Prin aceasta nu vreau să spun că trebuie să se facă eforturi să se dea impresia că ar fi multe daruri ale Duhului în lucrare. Adunarea lui Dumnezeu este un trup real, ea este trupul lui Hristos. Cu regret, în zilele noastre starea ei este nenormală, dar aspirația de a fi ceva în exterior a fost totdeauna indecent și ar fi tocmai astăzi deosebit de condamnat. Este Adunarea Sa, și noi ar trebui să ne verificăm serios cu privire la tot ce noi facem sau căutăm acolo. El Însuși a constituit-o aici spre onoarea Domnului Isus și prin Duhul Sfânt, care lucrează suveran în ea și care în orice situație va menține drepturile Domnului Isus. Dacă rezultatele vizibile sunt mici sau mari, totdeauna ele sunt rezultatul

acțiunii Sale; cu certitudine sunt daruri de har diferite. În mod deosebit în starea actuală a Adunării s-ar putea să fie puține, - probabil în anumite locuri niciunul, sau numai unul sau două, - unde se arată un dar de zidire; în alt loc sunt probabil multe. Depinde de faptul dacă pentru tot ce dă El este o ușă deschisă.

Repet deci - „Sunt felurite daruri, dar același Duh”. Acolo unde în practică sau principial se tăgăduiește aceasta, acolo nu este Adunarea lui Dumnezeu și acolo nu se poate avea pretenția la apartenența mea sau a ta. Da, eu sunt obligat să resping astfel de pretenții. Să recunosc eu o astfel de abatere de la voia Domnului cu privire la acțiunea liberă a Duhului Sfânt, sau să mă distanțez categoric de ea? Nu este vorba de cine aparține unei astfel de adunări, ci de faptul, ce o determină pentru acțiunile ei. Sunt reguli omenești, care nu corespund Scripturii sau sunt chiar împotriva ei, atunci este o biserică omenească. Ce are un creștin a face cu altceva, decât cu Adunarea lui Dumnezeu? Cine a permis omului să se amestece în astfel de lucruri? Cine l-a chemat ca el să facă reguli? Chiar și pentru Dumnezeu a fost o lucrare mare să constituie Adunarea. Pentru aceasta a fost necesar ca Fiul să intre în cer, după ce El a înfăptuit lucrarea de răscumpărare, și Duhul Sfânt al Lui să coboare pe pământ în acest scop. Lumea a fost creată prin cuvântul Său pentru primul Adam, cu toate că fără îndoială în final pentru Hristos, când El va apărea ca Împărat în slava Sa. Dar nici chiar Dumnezeu nu a constituit Biserica (și eu cred, că noi putem spune cu toată reverența, că El nici nu putea s-o constituie), până când El nu a avut pe Omul al doilea ca și Cap glorificat al ei acolo sus în cer, și până când Duhul Sfânt nu a fost trimis jos pe pământ ca s-o constituie. Moartea și învierea erau singurele baze posibile pentru aceasta; Domnul înviat și glorificat în cer este singurul Cap potrivit al acestei Biserici. Deci Biserica lui Hristos nu este o măsură a lui Dumnezeu de natură religioasă pentru un popor, și nici pentru o societate, care a fost constituită cu scopul de a prețui mult sau a exercita planurile și concepțiile oamenilor celor mai buni. Ea este trupul, care Duhul Sfânt l-a constituit aici jos pentru Hristos, și pe care ea – mai mult decât orice – Îl mărturisește ca Domn al ei. Însă felul în care aceasta are loc constă în diversitatea darurilor de har, înapoia cărora stă *un singur Duh*.

Apoi ni se spune: „sunt felurite slujbe, dar același Domn”. Aceasta înseamnă că Domnul folosește pe unul pentru o lucrare, pe altul pentru altă lucrare, în fond El este Cel care lucrează în toate. În locul aceasta Duhul lui Dumnezeu nu ocupă locul ca Domn, și eu mă îndoiesc că în felul acesta noi putem vorbi cum se cuvine despre Duhul lui Dumnezeu. Este corect să se vorbească despre călăuzirea, puterea și suveranitatea Duhului Sfânt. Gândesc că unii credincioși se referă la această suveranitate când vorbesc despre domnia Duhului. Există pericolul ca acest model al cuvintelor sănătoase, pe care ni l-a dat Scriptura, să se piardă – mă refer nu atât de mult la literă, ci la adevărurile și principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Eu nu lupt împotriva umbrelor, ci împotriva realităților, și sunt sigur că cuvintele Scripturii exprimă absolut potrivit sensul Scripturii. Dar dacă renunțăm la Cuvânt, suntem în pericol să diminuăm adevărurile. Ca să mai spun încă o dată, de mai multe ori a fost tendința în Biserică să Se pună Duhul Sfânt în locul Domnului. Aceasta ne scoate din poziția de subordonare față de Domnul aflat acolo sus în cer. Deoarece acum tocmai prin faptul că Duhul Sfânt lucrează în om și prin om, aceasta așează pe om mai mult sau mai puțin în locul Domnului. Dar dacă ne ținem exact de ce spune și învață Duhul Sfânt, vom vedea că El în lucrarea Sa în Biserică nu ocupă poziția Domnului ca și Cap, ci mai degrabă aceea de Slujitor, care îngrijește de toate și onorează pe Hristos, cu toate că El este o Persoană dumnezeiască. Așa cum Fiul a ocupat aici jos locul unui Rob, ca să împlinească planurile Tatălui, tot așa Duhul Sfânt Se coboară, cu

toate că El în persoana Sa este Dumnezeu – deci înălțat peste toate -, ca să împlinească planurile lui Dumnezeu și în același timp să fie supus Domnului Isus Însuși. Așa se face că El, Duhul Sfânt, pune pecetea de slujitor pe fiecare credincios, care se lasă cu adevărat însuflețit și călăuzit de El, ca să onoreze pe Hristos. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt îl pune ca slujitor al Domnului, chiar și atunci când lucrarea lui constă în administrarea Adunării lui Dumnezeu. O astfel de slujbă nu îndreptățește pe nimeni la mândrie; este locul unui slujitor, care a fost chemat la aceasta. Dacă el vrea să fie fidel, atunci el nu are voie să renunțe la voia Domnului său și în exercitarea slujbei sale să scoată în evidență eul propriu. Dacă eul sau omul stă pe prim plan, unde este atunci valoarea, autoritatea, puterea slujbei? Dar dacă cineva a fost chemat să fie administrator într-un domeniu mai mic sau mai mare, atunci el este numai în măsura, nu, el este exclusiv numai un slujitor, atâta timp cât el face ceea ce i-a dat Domnul să facă. Atunci nu eul stă pe prim plan, ci Hristos Însuși, atâta timp cât el Îi slujește, indiferent unde sau cu ce dar face aceasta. Pot să fie felurite slujbe, dar este același Domn, tot așa cum este un singur Duh, chiar dacă darurile sunt diferite.

Mai departe se spune: „sunt felurite lucrări, dar același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.” Adunarea (Biserica) nu este un loc unde un om are anumite revendicări sau drepturi, sau este spațiu pentru voința proprie. Dacă Dumnezeu este la lucru acolo, atunci se cuvine omului să se retragă, pentru ca Dumnezeu să poată lucra cu adevărat așa cum vrea El. Ce caracteristică oferă aceasta Adunării lui Dumnezeu! Rămân un moment la această temă, ca să relievez aceasta pentru toți cei prezenți – nu atât de mult pentru aceia pentru care aceasta este ceva neobișnuit sau ceva nou. Vreau să întreb pe frații și surorile de aici: sunt acestea adevărurile care umplu inima voastră? Când noi venim aici într-o duminică sau cu o altă ocazie, ne strângem noi atunci ca Adunare a lui Dumnezeu, așteptăm noi după Duhul lui Dumnezeu, privim noi la Domnul? Accentuez, ori este Adunarea lui Dumnezeu, ori este nimic. Sunt conștient că sunt credincioși care consideră arogant să se numească Adunarea lui Dumnezeu. Dar te rog să-mi spui, cum vrei s-o numești? Ai vrea mai bine să spui că este o „adunare a oamenilor” sau chiar că nu este adunare? Vrei tu să anulezi orice responsabilitate a Duhului Sfânt pe pământ? Pentru tine nu ar însemna nimic, dacă Domnul Isus nu ar primi nici o onoare de la tine, oricât ar fi ea de mică? Că El nu regăsește nici un ecou în inimile noastre, că planurile Duhului Sfânt sunt intersectate, împiedicate și înlocuite, și aceasta tocmai acum după ce El a avut plăcerea să coboare pe pământ ca să glorifice pe Hristos în sfinți? Da, acum, după ce El a trezit încă o dată pe copiii lui Dumnezeu, așa că ei au ieșit afară din ascunzișurile și locurile lor de hibernare și nu vor să mai fie împiedicați să iese în întâmpinarea Mirelui? Dacă faceți aceasta, nu ar trebui atunci să vă dedicați cu totul Lui, ca să împliniți voia Lui? Și cum puteți să faceți aceasta mai bine, decât făcând ceea ce este de mare preț pentru El? Există ceva, care este pentru El mult mai de preț decât tot ce este așa de important în lume și captivează pe om. Ce înseamnă toate lumile pentru El, comparate cu dragostea pe care El o are pentru Mireasa Sa, Biserica, care este trupul Lui aici jos? Lezează aceasta slava Sa în ochii noștri? Diminuează aceasta dorința noastră de a asculta de El, deoarece noi simțim adânc în inimile noastre că se cuvine pentru noi să facem voia Lui, că suntem obligați să glorificăm pe Hristos? Opusul este valabil.

Vreau să explic în exemplul unei femei. Vrem să presupunem că ea are sentimente curate și dragoste adevărată pentru soțul ei și că el este soțul ei nu numai cu numele, ci el este demn de dragostea ei. Nu trebuie să spun cât de sărăcăcioasă este o astfel de comparație, când ne gândim la dragostea lui Hristos pentru Biserica Sa. Întreb: slăbește intimitatea unei astfel de

relații de dragoste pentru cineva desăvârșit de demn? Răspunsul este inclus în întrebarea însăși. Ce trist că astfel de păreri greșite sunt tolerate tocmai printre copiii lui Dumnezeu!

Este o minciună a lui satan, să spună, că ascultarea noastră este slăbită prin faptul că noi cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată al nostru în Hristos. Tot așa este și atunci când noi nu recunoaștem ca atare mădularele trupului lui Hristos, oriunde s-ar afla ele. Nu este evident că dragostea reciprocă este înflăcărată atunci când noi o recunoaștem ca fiind proprietate a Sa, și că prin aceasta perseverența noastră și încrederea noastră, cu care dorim să le slujim, cresc? Dacă uităm poziția lor, relația lor cu Hristos și cu noi, cât de cu totul altfel sunt sentimentele, cu care noi îi întâmpinăm! Pe ce bază vrem noi să le pretindem să părăsească căile și sistemele oamenilor? Pe ce altă bază decât aceasta putem noi să-i convingem de fericirea de a se strânge pe pământ numai în Numele Domnului Isus, ca parte a aceleia pe care Dumnezeu o numește Adunarea Sa, și care apoi va fi luată în cer? Cât de mult ar trebui toți credincioșii să simtă oroare de faptul că lumea, care este vinovată de sângele lui Hristos, îndrăznește să se amestece în lucruri referitoare la trupul lui Hristos și mireasa Sa! Ce trist când te cobori la nivelul unei societăți care se strânge pe baza înțelegerilor și după bunul plac, o sectă dirijată după reguli și idei omenești! Este responsabilitatea fiecărui copil al lui Dumnezeu să țină cu tărie numai la ceea ce Dumnezeu a făcut și a revelat, fără să se îndoiască de puterea și bunăvoința Duhului Sfânt de a ne menține credincioși (fidei) în aceasta.

Cu altă ocazie am atras deja atenția cu privire la prezența reală și permanentă a Duhului Sfânt pe pământ. Drept urmare pentru noi nu este vorba de a întemeia o biserică nouă, și nici ceva de felul soluțiilor de moment. Sarcina noastră este de a recunoaște ce a constituit Duhul Sfânt și la care El niciodată nu va renunța. Noi suntem chemați să acționăm prin credință corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu, să ne despărțim de tot ce este condamnat prin acest Cuvânt și să năzuim să umblăm cu credincioșie cu ce ne-a dăruit Dumnezeu Însuși. S-ar putea ca într-un loc să fie numai doi sau trei care au suficientă credință să simtă și să acționeze în felul acesta (căci decăderea este realmente mare). Chiar și atunci când într-un oraș mare sunt numai doi sau trei, care se adună în Numele Domnului Isus, nici ei nu ar trebui să permită ce nu este în concordanță cu principiul „daruri felurite”, „slujbe felurite” și „lucrări felurite”. Terenul egalității omenești sau al diferențierilor făcute de om nu au valoare. Adevărul și voia lui Dumnezeu nu pot niciodată să-și piardă autoritatea asupra poporului Său prin faptul că împrejurările se schimbă. Clericalismul și radicalismul religios stau în aceeași măsură împotriva Scripturii și a lucrării Duhului Sfânt. Ambele sunt forme diferite și contrare ale voinței omenești. Adunarea este dimpotrivă o organizare dumnezeiască, în care sunt valabile numai prescripțiile lui Dumnezeu. Practicarea acestui fapt îl poate produce numai Duhul Sfânt în concordanță cu Scriptura. Orice altceva este numai omul. Contează de asemenea puțin dacă omul nivelează sau înalță pe semenii lui, - în ambele cazuri este numai omul. Cine în afară de Dumnezeu are dreptul să acționeze cu Biserica Sa? Dacă ar fi numai „biserica noastră” sau „biserica voastră”, atunci noi sau voi ați avea dreptul s-o schimbați, s-o dezvoltați, s-o strâmtorați sau s-o extindeți, după cum considerați că este de folos.

Dar dacă ar fi numai doi sau trei credincioși care din ascultare de Cuvânt și de Duhul lui Dumnezeu, și pentru că drepturile Domnului Isus au fost lezate, s-au despărțit de tot ce așa de mult timp a fost în contradicție cu Adunarea lui Dumnezeu și a făcut imposibilă lucrarea Duhului Sfânt, atunci eu sunt obligat să-i recunosc că stau pe terenul Adunării lui Dumnezeu. Smerenia și recunoștința adâncă li se cuvine; rușine, că ei au luat parte așa de mult timp la desconsiderarea generală a Cuvântului și a Duhului Sfânt, în loc să aibă dorința să fie o

binecuvântare pentru toți ceilalți credincioși și să aibă o teamă sfântă că slăbiciunea lor proprie și necredincioșia lor ar putea probabil să întunece mărturia lor. Eu nu spun că acești puțini credincioși sunt Biserica lui Dumnezeu; însă pe cei ce merg împreună pe acest drum îi numesc Adunarea Sa. Dacă acești doi sau trei ar fi singurii în toată lumea care se strâng laolaltă potrivit Scripturii, atunci ei ar fi singuri care poartă caracterul Adunării lui Dumnezeu aici jos. Deci ceea ce caracterizează Adunarea (Biserica) este mai mult decât numai faptul că respectivii sunt mădulare ale trupului lui Hristos. Fără îndoială aceasta le oferă dreptul lor personal. Toți creștinii adevărați sunt mădulare ale Lui, și aceasta îi face să poarte responsabilitatea să părăsească tot ce falsifică relațiile lor în umblare, în poziția pe care o au și în țelurile lor. Însă pe ce se întemeiază Adunarea lui Dumnezeu aici jos nu este faptul că persoanele individuale, care sunt în ea, sunt mădulare ale lui Hristos – cu toate că aceasta este o premisă foarte esențială – ci faptul că ei se strâng potrivit Cuvântului lui Dumnezeu și umblă împreună și oferă Duhului Sfânt locul care I se cuvine în călăuzirea neîngrădită spre glorificarea Domnului Isus. Fie că sunt doi sau trei, sau câteva sute sau mii, aceasta este un lucru secundar și o chestiune foarte secundară.

S-ar putea de exemplu ca într-un loc să se strângă foarte mulți credincioși. Dacă ei o fac după cum consideră ei că este bine, dacă este contrar Scripturii, dacă primesc una sau alta potrivit înțelepciunii lor proprii, dacă ei disciplinează pe cei care acceptă o învățătură și resping alta – ce ar fi aceasta? Ar fi mai mult sau mai puțin o părtășie de creștini nobili, înțelepți și activi. Dar dacă numai unul din aceste principii este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și a locului Duhului Sfânt în Adunare, atunci ei pierd pretenția de a fi Adunarea lui Dumnezeu, - și aceasta și mai mult când toate aceste lucruri au loc deodată. Ei nu ar putea să aibă nici o pretenție la copiii lui Dumnezeu din afara cercului lor. O astfel de strângere laolaltă de creștini este corporativ fără valoare, chiar dacă fiecare în parte rămâne ca creștin subiect al dragostei. Poziția lor și relația lor ca și copii ai lui Dumnezeu nu ar trebui să o tăgăduiască nimeni, da, tocmai în aceasta stă posibilitatea de a lucra la conștiința lor. Adunarea (Biserica), privită pe pământ, este Adunarea sfinților, în care Dumnezeu poate lucra prin Duhul Sfânt trimis din cer; ea este Adunarea Lui, și nu numai o adunare de credincioși. Desigur o adunare de credincioși este un lucru bun. Dar dacă ea nu este mai mult decât atât, atunci ea nu poate în adevăr să aspire la locul ca fiind Adunare a lui Dumnezeu. Nu existența ei proprie, ci prezența Domnului prin Duhul Sfânt îi oferă caracterul de Adunare a lui Dumnezeu. Ce prețios este că credincioșii au voie să constituie pe pământ „o locuință a lui Dumnezeu în Duhul”!

Însă așa cum a fost odinioară cu Hristos, Fiul, când era în zilele vieții Sale pământești, tot așa este astăzi cu Duhul Sfânt: locul, care I se cuvine, nu I se dă. Ce gând serios! Nu este o realitate, că starea actuală a creștinătății justifică constatarea că „Lui nu I se dă locul”? Poate cineva spune că Dumnezeu poate lucra neîngrădit potrivit Cuvântului Său? Responsabilitatea pentru aceasta a fost încredințată omului, și cum a respectat-o el? Nu este uimitor, că așa cum Dumnezeu a privit cum omul a făcut cu Hristos ce a vrut el, tot așa El acum permite ca Duhul harului să fie disprețuit și onoarea Sa în mijlocul Adunării să fie desconsiderată? Ambele, atât una cât și cealaltă, au fost încredințate responsabilității omului. Știm că nu este departe ziua când Adunarea va dispărea din lume, ca să fie unită cu Capul ei din cer și să ocupe cu Hristos locul de slavă, hotărât pentru ea. Când va fi venit timpul acesta noi vom străluci înaintea lumii împreună cu El spre onoarea Sa.

Fie ca toți copiii lui Dumnezeu să se întrebe, în ce măsură a primit sufletul lor adevărul lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa și în ce măsură ei îl trăiesc practic! Dacă tu spui, că în privința aceasta tu nu ai exerciții de inimă deosebite și ești mulțumit să fi mântuit, atunci trebuie să te întreb: unde este dragostea ta pentru Hristos și pentru ai Săi și pentru glorificarea Sa în ei? Cum poate un creștin să fie așa de nedemn mulțumit? Știu desigur, că acesta este rodul normal al dogmei actuale care domină, care se gândește numai la mântuirea oamenilor și nu știe nimic despre existența unui singur trup și a unui singur Duh. Această învățătură conduce inevitabil la un alt rezultat negativ: toți care acceptă un astfel de sistem doctrinar par să nu obțină nici măcar acel țel egoist. Ei sunt condamnați să nu fie foarte siguri de primirea lor personală înaintea lui Dumnezeu și caută în asemănarea cu lumea un înlocuitor pentru lipsa lor de pace și odihnă. Ce opoziție este aceasta față de căile lui Dumnezeu, care ne-a mântuit desăvârșit, așa că noi devenim liberi pentru ceea ce este important pentru El, pentru glorificarea Sa în Hristos și în Biserica Sa! Spune-mi, dragă frate, dragă soră, te-a mântuit Dumnezeu ca să te lase să mergi pe căile tale departe de intențiile Sale de har și fără o dorință pentru onoarea lui Hristos? Dacă Dumnezeu a avut o așa infinită îndurare față de tine, nu îți arată atunci Cuvântul Său aceasta, nu te conduce inima ta sub călăuzirea Duhului Sfânt să recunoști pe Hristos în toate și să-I slujești, să cunoști și să faci voia lui Dumnezeu în ceea ce este așa de prețios pentru Hristos, și anume în Biserica Sa? Ar trebui să meditezi mai mult la aceasta.

În capitolul nostru, 1 Corinteni 12, se cuprinde mult mai mult decât am amintit până acum. Apostolul vorbește de formele diferite în care Se face cunoscut Duhul. Fiecărui i se dă revelația Duhului nu pentru sine însuși, ci spre folosul altuia. „Căci unuia îi este dat, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; altuia, cuvânt de cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, daruri de vindecare, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, interpretarea limbilor.” Deci capitolul cuprinde acele daruri de har care au devenit semne vizibile pentru lume. În Adunare, în diferitele mădulare ale trupului lui Hristos, ele erau prezente; însă ele erau acolo nu numai pentru folosul Bisericii, ci și oameni din afara ei vedeau ceva din acțiunea acestora. Să luăm de exemplu vorbirea. Ce mărturie puternică erau ele despre bunăvoința lui Dumnezeu! Ce mărturie pentru faptul că Dumnezeu în dragostea Sa începând de acum nu Se mai limita la poporul Său ales, ci că El voia să întâmpine pe toți oamenii acolo unde El prin judecata Sa după potop i-a așezat! Lucrările minunate ale lui Dumnezeu în răscumpărare sunt vestite acum prin Duhul lui Dumnezeu fiecărui popor de sub cer în limba lui. Și chiar mai mult decât aceasta! Noi citim: „Dar toate acestea le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum Îi place (cum vrea El).” Vedem cu câtă grijă este accentuată lucrarea neîngrădită, suverană a Duhului Sfânt. Chiar dacă Lui Îi place să slujească, totuși El împarte așa cum vrea El, căci El este Dumnezeu. „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.” Ai fost tu adus la Dumnezeu? Ai crezut tu în inima ta și ai mărturisit cu gura ta că Dumnezeu a înviat pe Isus Hristos dintre morți? Atunci tu Îi aparții, ca să-L înalți, ca să glorifici pe Mântuitorul și Domnul tău. Recunoaște-L ca Domn al tău, recunoaște pe Duhul Sfânt ca Acela care lucrează activ pe pământ în credincioși, în Adunarea lui Dumnezeu! Recunosc că Duhul Sfânt lucrează în har liber și nu se limitează numai la Adunare; că El lucrează în și prin mădularele trupului lui Hristos (uneori chiar și prin alții), chiar și atunci când ei sunt necredincioși și nu stau acolo unde îi vrea Dumnezeu.

Nici un moment nu neg că Duhul Sfânt lucrează atât în bisericile de stat cât și în comunitățile despărțite de ele, și anume nu numai în interiorul protestantismului, ci chiar și în interiorul papalității și în sistemele bisericești din răsărit. Însă fiecare care iubește și înțelege Scriptura, trebuie să vadă că toate aceste sisteme creștine contradictorii dovedesc numai abateri totale de la adevărul lui Dumnezeu cu privire la Adunarea (Biserica) Sa.

Marile biserici recunoscute de stat din interiorul protestantismului sunt nu numai o invenție a omului, ci sunt totodată și relativ tinere. Ele nu au existat în primele 15 secole, după ce Adunarea a fost întemeiată. Dar mai departe. Mă gândesc acum nu numai la marile biserici recunoscute de stat, ci și la încercările care au fost făcute să se strângă credincioși pentru o cantitate mare de adevăr (ca să presupunem așa). Este aceasta Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu? Are Adunarea dreptul să-și aleagă adevăruri speciale? Își alege ea slujitorii proprii în Cuvânt? Dacă ea face așa, atunci în principiu ea renunță la ascultarea față de Domnul. Este ca și cum o femeie își permite să joace rolul soțului ei, în loc să-i fie supusă. Dacă noi ținem cu tărie numai la ceea ce Dumnezeu Însuși a stabilit, atunci totul este foarte simplu. Biserica nu împarte sarcini, ea nu învață; dar ea trebuie să judece, și anume nu numai asupra lucrurilor morale rele, ci și în probleme de doctrină. Ea nu poate tolera nimic care lezează sfințenia sau adevărul lui Dumnezeu și trebuie să vegheze foarte atent la onoarea Domnului Isus. Însă aceasta este cu totul altceva decât punerea de preoți sau întocmirea de articole cu crezuri de credință. Dacă studiez îndeaproape Adunarea în Scriptură, găsesc, că sarcina ei este să păstreze cu tărie adevărul; ea este „stâlpul și temeliala adevărului”. Dacă eu caut adevărul, atunci nu trebuie să-l caut în lume; căci eu știu că adevărul nu se găsește niciunde decât numai în Adunare (Biserică). Vorbesc acum despre Adunare așa cum a fost ea în timpul apostolilor. Prin decădere această responsabilitate nu a fost anulată.

Cu regret astăzi este o stare, care stă într-un contrast trist cu ceea ce este descris în Cuvântul lui Dumnezeu. Vedem o mulțime de corporații, care se numesc biserici purtând un nume sau altul. Cum să se comporte în acest caz un copil al lui Dumnezeu, care vrea să fie smerit și credincios? Judecă cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu locul în care te afli, ce faci acolo, ce aprobi tu prin consimțământul tău sau chiar numai prin prezența ta. Ai părăsit tu părțile sfinților de pe pământ? Te ascunzi după perdeaua, că nu te privește ce fac alții – ca și cum obligația ta ar fi numai ca tu personal să trăiești ireproșabil? Prin aceasta părăsești în totalitate terenul Adunării lui Dumnezeu. Fi sincer! Cercetează și vezi dacă tu stai în afara domeniului tuturor locurilor din Scriptură care au a face cu îndeplinirea practică a gândurilor lui Dumnezeu referitoare la Adunarea Sa, sau dacă aceste locuri din Scriptură sunt în concordanță cu ce faci tu! Nu este legat Duhul Sfânt prin toate rânduielile oamenilor așa fel că diferitele daruri de har, oricât de numeroase ar fi ele, nu au ocazia să se desfășoare? Nu devine Duhul Sfânt întristat prin toate aceste împotriviri? Nu este domnia Domnului practic dată la o parte prin aceea că în Biserică se îndrăznește să se numească conducători și chiar slujitori în Cuvânt, în loc ca slujitorii Lui să acționeze la Cuvântul Său și prin împuternicirea Sa, și să pună în negoț talanții Săi? Oarecum te-ai îndepărtat de ceea ce învață Cuvântul Său. Tu nu mai ești pe terenul adevărat al Adunării lui Dumnezeu pe pământ.

Dar dacă credința îți dă putere să fi împreună cu doi sau trei, care se bucură că Cuvântul lui Dumnezeu este cu adevărat valabil și conduce, în loc să condamne, - cât de bogat de binecuvântată este atunci această stare! La timpul Său Dumnezeu va onora pe aceia care Îl onorează. Până atunci lumina divină luminează permanent pe cărarea ta, de fiecare dată când vă adunați în felul acesta. S-ar putea ca această lumină să-ți arate cât de slab tu ești și cât de

mult și de des greșești; însă aceasta nu schimbă nimic din faptul că este locul potrivit și motivul corect pentru care Dumnezeu te vrea acolo unde El prin har poartă grijă de tine, unde El te ajută pe cale, unde El dăruiește astăzi printr-un slujitor, mâine printr-un altul; căci „toate sunt ale voastre”, și sufletul tău savurează adevărul și face progrese pe căile lui Dumnezeu. Dacă aici sau acolo este răul, el va fi descoperit și judecat, căci și în privința aceasta lucrează Duhul lui Dumnezeu. Cât de prețios este apoi să știi, că noi cunoaștem realmente voia lui Dumnezeu și o facem! „Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” Cât de fericită este inima și conștiința, că posedă certitudinea pe calea grea prin lumea aceasta că este ascultător de Domnul Isus!

Aceasta era ceea ce apostolul voia cu plăcere să vadă la credincioșii din Corint. La ei practic totul era în dezordine și cu toate acestea el nu pune la îndoială că era Adunarea lui Dumnezeu. Este posibil că acolo poate pătrunde răul cel mai mare de sub soare care se poate imagina. Am eu dreptul să întorc spatele Adunării lui Dumnezeu, deoarece eu aud de un rău sau altul? Desigur aceasta nu este felul de a fi al Domnului, care ne face cunoscut cum trebuie judecat răul și pus în ordine. Ce noi trebuie să facem în astfel de cazuri este, să aplicăm Cuvântul cu înțelegere spirituală și să dăm la o parte din drum tot ce amenință să fie o pricină de poticnire. Indiferența față de voia lui Dumnezeu este desigur la mine tot așa de rea ca și răul pe care eu îl văd la alții. De asemenea este tot așa de contrar Scripturii, să fugi sau chiar să sprijini răul. Adunarea lui Dumnezeu nu poate tolera răul în mijlocul ei. Ea mărturisește că El este în mijlocul ei; însă conștiințele trebuie trezite și trebuie să ascultăm de El. În Adunare (nu în afara ei, atunci când o părăsesc în grabă) pot considera că Dumnezeu lucrează în și prin sfinții Săi. Oricare ar fi felul de rău, pe care dușmanul vrea să-l strecoare în taină în Adunare, fie prin învățături greșite sau prin imoralitate gravă, noi nu ar trebui să nu ne lăsăm derutați total, și nu avem voie să refuzăm Adunării, a cărei misiune este ca în toate să se facă voia Domnului, ajutorul nostru. Eu trebuie să privesc la El, să-L chem și să vorbesc cu El, tot așa cum vorbesc cu frații mei, ca conștiințele noastre ale tuturor – bărbați, femei și copii – să devină active și ca noi să avem har suficient să înlăturăm ce este împotriva onoarei lui Dumnezeu, dacă pentru rău nu este un alt mijloc de vindecare.

Vedeți deci că nici existența unei slăbiciuni mari, și nici pătrunderea răului de orice fel nu sunt motiv de a pleca, oricât ar fi de mare umilirea și durerea pentru inimile noastre. Ce este fatal, este refuzul de a acționa împotriva necurăției, darea practică la o parte a Duhului lui Dumnezeu, când El prin Cuvânt ne face atenți cu privire la rău și ne arată cât de periculos este el. Dacă egoismul omenesc domină și este aprobat, pentru ca comoditatea, liniștea și aparenta unitate să fie păstrate, cu toate că tot ce face de preț adevărata unitate s-a pierdut – aceasta este foarte fatal. Ce avem noi a face cu o unitate care nu este lucrată și păstrată prin voia lui Dumnezeu? Dacă nu este unitatea pe care Duhul Sfânt Își pune pecetea, care contribuie la onoarea Domnului, atunci ea este păcat și o grozăvie și ea nu merită credincioșia mea. De aceea în final nu este nimic mai simplu decât aplicarea practică a acestor principii, cu toate că necredința strigă tare, că este imposibil aceasta, și că noi am avea libertatea să facem toate aceste grozăvii. Desigur pe cărarea cu Hristos sunt greutăți, dar credința le biruie. Noi știm bine, că Biserica este alcătuită din oameni, care, chiar dacă au Duhul lui Dumnezeu, ei au încă și carnea (fîrea pământească) în ei. De aceea germenul răului este prezent, și satan face efort să-l facă să încolțească, pentru ca onoarei lui Dumnezeu să i se aducă cât mai mult posibil pagubă. Dacă Domnul este în mijlocul nostru, aceasta nu ar trebui să ne sperie; și cu atât mai mult noi nu ar trebui să fugim dintr-o astfel de poziție plină de onoare și binecuvântată, chiar

dacă ea conține în sine greutăți și pericole. Să ne încingem coapsele și să privim la El! Este Adunarea Sa, și El are toată puterea și autoritatea în mâinile Sale. El Își va desfășura puterea în har în favoarea noastră și va acționa împotriva a ceea ce El urăște.

Dar ce este de făcut când răul viclean câștigă supremația într-o adunare, în mod deosebit cu privire la Persoana lui Hristos (căci asupra Lui țintește satan totdeauna), când se respinge vindecarea sau condamnarea răului, când o adunare dintr-un oarecare motiv de egoism se împotrivesc oricărei încercări de a aplica Cuvântul lui Dumnezeu la ceea ce este împotriva onoarei Sale și distruge adevărul și sfințenia Sa? Dacă este așa, atunci desigur ne aflăm pe un teren foarte periculos. Dar dacă răul a devenit foarte clar vizibil și se încearcă să se acopere și să i se permită în continuare să existe, fără să fie condamnat, dacă aceia care au ocupat locul Adunării lui Dumnezeu se opun cu încăpățănare oricărei atenționări din partea Duhului Sfânt ca să judece ce este împotriva Domnului Isus, atunci noi trebuie în Numele Domnului să ne despărțim de aceștia. Aceasta este foarte dureros și rușinos, și va răni profund inima noastră. Dar dacă noi vedem foarte clar semnele aceluiași rău care a zdrobit înainte de noi inimi mai bune decât ale noastre, atunci noi nu ar trebui să amânăm. Eu pot numai să mai repet încă o dată, și anume că noi prin puterea Domnului trebuie să ne îndepărtăm de acela care cu atât este mai nedemn cu cât Dumnezeu i-a dăruit lumină nouă, și el refuză intenționat să se comporte corespunzător cu această lumină. După ce el a gustat din nou harul lui Dumnezeu, el a devenit surd față de Cuvântul Său și abuzează de îndurarea lui Dumnezeu trăind în desfrânare. Domnul să ne păzească de astfel de căi și să ne dea totdeauna un sentiment sensibil față de onoarea Lui și față de voința Lui revelată. Noi ar trebui în primul rând să fim totdeauna gata să recunoaștem că noi înșine greșim; cu greu ar trebui să facem loc gândului că Adunarea Sa în felul acesta poate trăda onoarea Sa. Nici în cazul unei singure persoane și nici cu o adunare întreagă se poate proceda astfel, înainte ca să fi ajuns la certitudinea tristă și umilitoare, că această persoană sau această întreagă adunare a devenit cu totul necredincioasă. Graba în excluderea unei persoane sau în condamnarea unei adunări întregi, care a fost recunoscută ca Adunare a lui Dumnezeu, este ultima acțiune care ar trebui să caracterizeze pe un copil al lui Dumnezeu. Încet și cu multă durere ar trebui să ne lăsăm călăuziți la un astfel de pas. Dar dacă Dumnezeu face conștiinței noastre clar situația, noi nu ne putem încuia de a face aceasta și nu avem voie să ezităm să acționăm cu hotărâre. Poate această remarcă va ajuta unora dintre noi să învețe cum lucrează Duhul lui Dumnezeu, nu numai cum a fost revelat în Cuvânt, ci și cum noi trebuie să acționăm practic în greutățile actuale potrivit cu responsabilitatea pe care o avem.

Acum câteva cuvinte cu privire la versetul important 13, unde citim: „Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi”. Cine poate pune la îndoială că astăzi fiecare copil al lui Dumnezeu, fiecare, pe care harul lui Dumnezeu l-a chemat începând de la cruce, este un mădular al trupului Său? Nici un credincios nu este exclus de la aceasta. Pentru ce am fost noi botezați cu Duhul Sfânt? Cu certitudine nu pentru a sta ca indivizi separați, despărțiți unii de alții. Așa a fost odinioară în Israel; astăzi însă noi am fost scoși din aceasta prin Duhul Sfânt. Tocmai pentru aceasta a venit Duhul Sfânt aici jos. Este de la sine înțeles că prin creștinism eu nu pierd binecuvântarea mea personală, - dimpotrivă; însă acum este un teren, pe care Dumnezeu ni l-a dat aici jos în comun, și anume, că eu aparțin *unui singur trup*, Adunării (Bisericii). Prin Duhul Sfânt trimis din cer aici jos eu am fost botezat în acest un singur trup. Aceasta trebuie înțeles prin credință, tot așa cum înțeleg că am devenit un copil al lui Dumnezeu. Întrebarea este, dacă eu, după ce

am devenit un mădular al acestui un singur trup, acționez ca atare. Cred eu că aceasta este valabil și astăzi? Nu este aceasta dependent de prezența infailibilă a Duhului Sfânt? Dacă aceasta este adevărat și astăzi, nu este atunci de datoria mea să mă comport corespunzător? Și cum? Cercetează și cunoaște aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu. Verifică-ți căile! Nu am nici o îndoială cu privire la rezultatul la care va ajunge fiecare, care face aceasta cu sinceritate. Prin „sinceritate” nu înțeleg numai caracterul deschis al omului, ci sinceritatea divină și acea simplitate care năzuiește nu după lucrurile proprii, ci după lucrurile lui Isus Hristos. Este într-adevăr posibil ca copiii lui Dumnezeu, care se lasă conduși numai prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul lui Dumnezeu, să ajungă la rezultate diferite? În Scriptură nu sunt lipsuri și Duhul Sfânt nu greșește niciodată ținta.

Sunt conștient, că mulți vor spune, acesta este un cuvânt îndrăzneț, însă eu nu am curajul să spun mai puțin sau să spun altceva. Dacă aș face-o, atunci aș degrada Cuvântul lui Dumnezeu și aș tăgădui puterea Duhului Sfânt. Ar fi o concesie adusă necredinței, revelația lui Dumnezeu și călăuzirea Sa actuală nu ar fi suficiente. Astfel de gânduri le consider eronate, le resping în totalitate. Nu este Duhul Sfânt din noi mai mare decât duhul care este în lumea aceasta? Cuvântul lui Dumnezeu nu este ca ceara, ca să se lase modelat după cum se vrea; unii adepți ai papei și necredincioșii gândesc așa. Un credincios nu este în carne, cu toate că el are carnea în sine, ci el este în Duhul, căci Duhul lui Dumnezeu locuiește în el. Dacă am fi simpli și supuși Scripturii, atunci Duhul Sfânt ar da naștere la noi toți la aceeași convingere. Singurul motiv pentru care între creștini sunt așa mari abateri constă în aceea că firea pământească (carnea) necondamnată luptă împotriva Duhului. Prin aceasta nu mă refer în primul rând la alții, spun aceasta cu toată seriozitatea și cu privire la mine însumi. Sunt convins că nimeni nu poate renunța și nu are voie să renunțe la certitudinea necondiționată a prezenței Duhului Sfânt sau la autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu este Duhul Sfânt la noi cu scopul de a folosi Cuvântul în putere în credincioși și în Adunare spre onoarea lui Hristos, după măsura de credință a fiecăruia? De aceea se cuvine pentru un copil al lui Dumnezeu să se scuture de tot molozul tradițiilor și de cătușele necredinței, prin care el este împiedicat și cu care el este în legătură, să lase în urmă tot ce contrazice Scriptura și prin ceea ce i se face imposibil să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt.

Restul capitolului, cu care nu trebuie să mă ocup în detaliu, ne învață mai întâi, că trupul nu este un mădular. Varietatea de mădulare arată cât de necesar este fiecare dintre ele – un principiu deosebit de important. Piciorul este tot așa de valoros ca și mâna. Nu că fiecare dintre ele ar îndeplini același scop sau că toate au același loc sau aceeași funcție; totuși toate sunt necesare, cel mai mare ca și cel mai mic. În starea actuală slabă și încurcată a Adunării lui Dumnezeu este deseori așa, că piciorul este aici iar mâna este acolo, - împrăștiate, în loc să fie împreună. În ceea ce privește aspectul exterior al Bisericii pe pământ, domnește multă dezordine, confuzie și încurcătură. Însă Dumnezeu rămâne totdeauna credincios și încă mai lucrează prin Duhul Sfânt, pe care El L-a trimis din cer aici jos și care este de ajuns pentru toate aceste stări. Biserica poate fi slabă și slujba lipsită de putere. Dar înseamnă aceasta că și Duhul Sfânt este slab? Întrebarea, care se pune cu adevărat, este deci: credem noi cu adevărat în prezența și lucrarea Duhului Sfânt? El este puternic și folosește persoane, așa cum vrea El, spre glorificarea lui Hristos – în mod normal ca mădulare ale trupului lui Hristos. Să ținem cu tărie la aceasta, fără a împinge pe celălalt pe un drum care este în afara măsurii lui de credință, este foarte important. Cât de plăcut este când inimile stau la dispoziția Duhului Sfânt și când se acceptă acțiunea Sa diversificată! Duhul împarte daruri de har, care se diferențiază total

unul de altul. În Adunarea lui Dumnezeu nu sunt două daruri de har identice, și nici nu au fost vreodată două la fel. Nici un om nu este identic cu vecinul lui; știm că fiecare are ceva specific în sine. Asemănarea ar putea să fie foarte evidentă, însă pe fiecare om este pusă o pecete pe care nimeni nu o poartă sau a purtat-o vreodată. Tot așa este și în Adunare. Dumnezeu folosește pe unul sau pe altul pentru lucrarea pe care El ne-o dă s-o facem. Carnea este invidioasă și egoistă. Dar cât este de frumos, când Duhul lui Dumnezeu ne dăruiește credința să vedem diversitatea în lucrarea Domnului și s-o recunoaștem! Pe de altă parte aceste însușiri dumnezeiești aproape întotdeauna sunt șterse de fire, dacă i se dă loc. Printr-un proces de egalizare ele se adaptează una la alta; linia fină și acțiunile felurite ale Duhului lui Dumnezeu se pierd. Peste multe detalii ale acestui capitol trebuie să trec. Totdeauna am încercat să scoatem în relief gândul principal, atât pe cât a fost posibil s-o facem pe scurt.

Înainte să închei, trebuie să mă refer la un alt loc din Scriptură, și anume la epistola către Efeseni capitolul 4. Și acolo trupul lui Hristos este tema principală, dar într-un fel cu totul altul. Apostolul are acolo trupul lui Hristos (Adunarea) înaintea lui nu ca domeniu al activității Duhului Sfânt pe pământ (ca în 1 Corinteni 12), ci în legătura lui cu Capul în cer. În 1 Corinteni 12 Hristos nu este descris direct ca și Cap, chiar dacă în versetul 12 trupul de pe pământ este numit „Hristos”. Hristos și Adunarea sunt văzuți deci aici ca unitate, ca domeniu în care Duhul Sfânt face să se împlinească voia lui Dumnezeu. În epistola către Efeseni capitolul 4 vedem un alt tablou. Vedem pe Hristos Însuși, înălțat în locurile cerești și trupul lui Hristos, cu toate că el este încă pe pământ, însă într-o relație directă, intimă, strânsă cu Hristos înălțat la cer – una cu Hristos. Când eu privesc la Hristos, atunci eu stau imediat în legătură cu cerul; când privesc la Duhul Sfânt, atunci eu stau în legătură cu pământul, căci acolo El este activ în Adunare pentru glorificarea lui Dumnezeu. Această diferență o găsim mereu în aceste două epistole.

Ambele aspecte sunt adevărate și importante, și atât una cât și cealaltă nu pot fi neglijate sau să se renunțe la ele. Prin aceasta nu vreau să spun că ambele ating inima noastră în aceeași măsură. Însă ambele sunt necesare, ambele sunt de la Dumnezeu și ambele sunt revelate pentru creșterea și binecuvântarea noastră. Găsim astfel în Efeseni 4 ca idee predominantă: Hristos este izvorul infailibil al binecuvântării, al ajutorului și îngrijirii trupului. El a dat trupului daruri – apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători; nu este amintit nici un cuvânt despre vorbirea în limbi și vindecări, de facerea de minuni, care sunt descrise așa de detaliat în 1 Corinteni 12 și 14. Aceasta este din cauză că în epistola către Efeseni totul slujește direct la hrănirea trupului. Totul rezultă din grija lui Hristos pentru ai Săi. Acolo nu este vorba atât de mult de mărturia puterii lui Dumnezeu în Adunarea Sa față de lume. În epistola către Corinteni Duhul Sfânt lucrează cu putere în interiorul a ceea ce este numit „Hristos”; în epistola către Efeseni vedem pe Hristos ca și Cap personal în dragostea și grija Sa pentru trupul Său. Drept urmare într-un caz, în epistola către Efeseni, Hristos stă mai cu seamă înaintea privirilor, în timp ce în epistola către Corinteni stă Duhul Sfânt, care este activ cu putere în Adunare după buna Sa plăcere în formele de înfățișare cele mai felurite. În epistola către Efeseni ținta mare este „desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.”

Felul corect și potrivit în care ar trebui să se desfășoare aceste daruri este ca mădulare ale trupului lui Hristos. Așa este în 1 Corinteni 12 – nu independent de Adunarea lui Dumnezeu, ci ca mădulare ale trupului Său. Aceasta este valabil chiar și cu privire la evanghelizare, chiar și pentru apostolul Pavel, total indiferent cât de minunat a lucrat Domnul, și mai târziu Duhul

Sfânt, la chemarea lui. Când Pavel și Barnaba au plecat, ei au făcut aceasta după ce ei au fost încredințați de către Adunare harului lui Dumnezeu. Tot așa ei vin înapoi și relatează Adunării ce a lucrat Dumnezeu prin ei. Cu toate acestea aceasta nu a avut loc în sensul, ca și cum ei ar fi primit însărcinarea din partea Adunării. Nu este atribuția ei să aleagă sau să trimită pe un slujitor al Domnului. Aceasta este foarte important. Să comparăm cu izvorul chemării, cu caracterul slujbei, așa cum ele se practică astăzi și se va observa cât de evidentă este diferența. Este diferența dintre o slujbă lucrată prin Dumnezeu și o slujbă stricată prin oameni. Eu nu contest că printre predicatorii ordinați obișnuiți sunt slujitori ai lui Dumnezeu; însă totodată sunt multe prin care Domnul este totdeauna și principial dezonorat ca singura „instanță” și autoritate pentru trimiterea unui slujitor și lucrarea este împiedicată. Este orice altceva, numai ordinea corectă, ordinea lui Dumnezeu nu este. Este dezordinea omului. Eu cred că printre ei se află slujitori ai Domnului credincioși și sinceri; dar în zilele noastre în creștinătate pentru a putea ocupa o funcție, trebuie să te învoiești să fi angajat de o așa zisă biserică. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă, tu trebuie să aparții unei anumite grupări bisericești, spre dezonorarea Domnului; trebuie să dai onoare unei biserici, care își arogă aceste drepturi, dacă vrei să fi angajat. Aici nu este vorba de o corporație sau alta că este mai presus de celelalte, nu, toate se fac vinovate că au înlocuit pe Domnul prin biserica lor. Contează puțin dacă este vorba de o comunitate religioasă relativ mică: ea este în felul ei tot așa de decăzută în rătăcire ca și papa de la Roma. Principiul este același, fie că este vorba de biserica romano-catolică sau de sectele excentrice ale irvinianilor. Cât pot să-mi dau seama, nu este nici o excepție, nici măcar comunitatea quakerilor. Într-un alt studiu am văzut că la ei, privit în exterior, este o oarecare recunoaștere a Duhului Sfânt, și totuși în această privință nimeni nu este mai îndepărtat de adevărul revelat decât sunt ei.

Nu doresc să îndurez pe nimeni, ci numai să accentuez adevărul. Dacă aici este prezent un quaker, atunci îl rog să primească ce eu am dat ca mărturie pentru adevăr. Eu cred că învățătura potrivit căreia orice om din lume are Duhul lui Dumnezeu este așa de distrugătoare pentru adevărul despre locuirea Duhului lui Dumnezeu în credincioși, cum nu mai este alta. Nu cunosc ceva mai rău, da, nici măcar în papalitate; căci în cele din urmă papalitatea pune Numele lui Hristos în legătură cu aceasta, chiar dacă o face în felul ei propriu. Chiar dacă are loc prin câteva picături de apă, totuși în ceremoniile lor fanatice și absolut superstițioase se cuprinde un sens ascuns, și anume, că un om din afara bisericii este pierdut, și că un om poate fi mântuit numai stând sub Numele lui Hristos. În acest sens există deci ceva prin care papalitatea spre favoarea ei se deosebește de aceia care, cu toate că sunt oameni onorabili, vorbesc cu dispreț despre orice adevăr obiectiv. Nu vreau să spun nimic împotriva lor personal, însă protestez împotriva opoziției lor față de adevăratul har al lui Dumnezeu în mântuire și în darul Duhului Sfânt.

Dacă mulți de aici s-au întors înapoi la acest adevăr mare, aceasta să nu ademenească pe nimeni la mulțumire de sine! Dimpotrivă, în aceasta se include o responsabilitate foarte mare. Da, ar trebui să fim adânc rușinați, dacă nu-l prezentăm cu toată puterea inimilor și conștiinței celorlalți, ca ei să fie umpluți de mari griji că se află în afara voii și căii lui Dumnezeu. Propria noastră stare spirituală scăzută, lipsa noastră de dăruire, asemănarea noastră cu lumea și toate celelalte lucruri triste ale noastre personale și comune sunt obstacolele cele mai mari. Toată puterea lui satan nu ne-ar putea pricinui pagubă, dacă nu ar fi așa de multă lipsă de credincioșie și ascultare nejudicate. În aceasta constă pericolul de care ar trebui să ne temem cel mai mult, și de care ar trebui să ne rușinăm adânc înaintea lui Dumnezeu. Dar să ținem cu

tărie la adevăr, iubiți frați și iubite surori! Dumnezeu vrea ca noi să-L mărturisim și să-L credem. Calomnierile venite din afară fac impresie numai aceluia care iubesc răul. Să spună ce vor! Să nu ne lăsăm nici o clipă zguduiți, atâta timp cât ochiul nostru rămâne curat și inima noastră atârână de Domnul Isus Hristos și ne încredem în Duhul Sfânt, potrivit Cuvântului Său!

Înainte de a încheia, vrem să mai vedem un aspect în Efeseni 4. Aceste daruri rămân până când noi toți vom ajunge la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos. Tocmai în aceasta se vede o diferență mare între Efeseni 4 și 1 Corinteni 12. Cu privire la minuni nu se spune aceasta. O inimă înțeleaptă află aici de ce aceste minuni nu mai sunt. Niciodată Domnul nu a făgăduit că vindecările și vorbirea în limbi și alte semne exterioare asemănătoare acestora, care au fost dăruite Adunării în starea ei de început, vor continua să existe. Dar când este vorba de ceea ce este necesar pentru zidirea sfinților, în ceea ce privește darurile, prin care suflete noi sunt chemate, sau prin care cele chemate sunt păzite și ocrotite, atunci am voie să spun cu autoritate divină, că aceste daruri vor rămâne „până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura plinătății lui Hristos.” Tot ce în situația actuală este cu adevărat bun și folositor va rămâne Adunării până la sfârșit.

Prin aceasta închei această parte a temei noastre, simt însă că numai aici și acolo am atins câte ceva din această temă. Însă puținul poate să fie de mare valoare pentru toți care cred în El Hristos. Să prețuim credința în Cuvântul Său! Fie ca dorința noastră să fie, să plăcem Domnului!

„Un locaş al lui Dumnezeu în Duhul” – Efeseni 2

Cu toate că am citit tot capitolul 2 din epistola către Efeseni, intenția mea este să spun ceva numai despre ultimele versete. Duhul Sfânt privește Biserica nu numai ca trup al lui Hristos, ci și ca locaşul lui Dumnezeu. În trupul lui Hristos vedem în mod deosebit părtășia noastră cu El ca și Cap în cer; locaşul lui Dumnezeu stă foarte simplu și clar în legătură cu locul efectiv al Adunării pe pământ. Aceasta nu este singura diferență; însă ea este mare și foarte importantă. Ambele aspecte au comun faptul că nu se poate vorbi nici despre un trup al lui Hristos și nici despre un locaş al lui Dumnezeu decât numai prin Duhul Sfânt și pe baza lucrării de răscumpărare. Aceasta are importanță mare atât pentru învățatură cât și pentru umblarea practică. Totodată aceasta stabilește pentru fiecare, pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este autoritate, linia de demarcare a Bisericii, și anume momentul începutului ei: în timp, Biserica urmează după înfăptuirea lucrării de răscumpărare.

Înainte ca păcatul să fi fost judecat la cruce și Duhul Sfânt să fi coborât din cer pe pământ, nu a fost nici un trup al lui Hristos și nici un locaş al lui Dumnezeu în Duhul. Cunoașterea acestui fapt este un mare pas înainte pentru unele inimi. Probabil că aici nu este nimeni care să cunoască deja demult acest adevăr; și relativ sunt puțini copii ai lui Dumnezeu care recunosc aceasta ca adevăr, spre paguba lor proprie. Nu ca și cum prin aceasta ei și-ar pierde binecuvântarea, căci ceea ce depinde de cunoașterea acestui adevăr, nu este relația cu Dumnezeu, ci savurarea de către noi a acestei relații. Acesta este un har foarte mare din partea lui Dumnezeu. Același lucru este valabil și despre acest privilegiu, ca despre tot ce ne dăruie Dumnezeu. Sunt de exemplu multe suflete care privesc numai la Domnul Isus, deci au viața veșnică. Dar dacă le-ai întreba: „Ai tu viața veșnică?”, ei ar ezita să răspundă. Chiar și mulți, pentru care răspunsul nu le creează greutate, au o părere precară despre natura vieții veșnice. Ei nu pun la îndoială cuvintele pe care le folosește Scriptura; însă ei nu sunt deloc familiarizați cu ceea ce este viața veșnică, ce înseamnă ea atât pentru prezent cât și pentru viitor. Cu privire la adevărul referitor la Adunarea lui Dumnezeu este tot așa, cu legătura ei cu Capul din cer, precum și cu caracterul ei ca locaş al lui Dumnezeu în Duhul. Primul din aceste două adevăruri l-am studiat. Astăzi vrem să cercetăm pe al doilea pe baza Sfintei Scripturi, cu toate că nu se poate face mai mult decât de a arăta, celor care întreabă, acele locuri din Scriptură care tratează cele două adevăruri cu certitudine divină. În privința aceasta mă voi referi la unele consecințe practice; căci noi ne putem da seama de binecuvântarea unui adevăr și prin aceasta onora pe Dumnezeu, dacă am fost treziți prin Duhul Sfânt în așa fel ca să înțelegem cu inima acest adevăr și în umblarea noastră și în adorarea noastră să-l ținem sus ca rod a ceea ce Dumnezeu ne-a făcut cunoscut.

Dacă vom studia în contextul lor versetele citite, vom găsi că Duhul Sfânt a ajuns aici la momentul când sistemul iudaic este dat la o parte și ceva cu totul nou este introdus pe pământ. De aceea Dumnezeu începe un drum cu totul nou. El aduce națiunile, care, așa cum spune El, până atunci erau necircumcise. Nu numai aceasta; după ce El a introdus aceste națiuni, care înainte ca ele să fi primit Evanghelia erau fără drept de cetățenie și străine, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume, El le aduce acum împreună cu credincioșii din Israel într-o poziție cu totul nouă înaintea Sa Însuși. De ce toate acestea? Deoarece lucrarea de răscumpărare a fost acum înfăptuită.

Toată epistola către Efeseni are ca premisă de la început și până la sfârșit pe creștini, și numai pe creștini. Desigur sunt unele expresii în ea, care pot fi aplicare la credincioșii Vechiului Testament, ca de exemplu cuvântul „sfinți”. Dar chiar și aceste expresii nu se întâlnesc niciodată singure. Când sunt amintiți „sfinții”, atunci aceasta are totdeauna loc într-un context nou. Așa se spune chiar de la început: „Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes”. Așa ceva nu era în Vechiul Testament; este imposibil să ne așteptăm să auzim acolo despre credincioși în Hristos. Nu ca și cum în acel timp nu ar fi existat credincioși sau sfinți. Dar nu se putea vorbi despre ei în această formă. Potrivit făgăduințelor și prorociilor, ei

aşteptau pe Mesia. Duhul lui Dumnezeu a lucrat în ei. La timpul potrivit au rezultat şi roade preţioase. Dar eu cred că în toată epistola către Efeseni nu este nici o frază pe care cineva ar fi putut-o rosti în tot timpul Vechiului Testament. Ce să spunem atunci, când auzim că în zilele noastre sunt bărbaţi care vor să aplice fiecare cuvânt al întregii epistole către Efeseni la toate timpurile? Cu regret ei nu înţeleg deloc tot sensul acestei epistole. Nu vreau să mă îndoiesc că ei au primit lucruri bune de la Domnul Isus, căci ei privesc la El, ei au gustat harul Său, ei văd unele îndurări preţioase, pe care le primeşte fiecare creştin. Profunzimea şi unicitatea privilegiilor actuale, puterea lor şi caracterul lor ceresc devin întunecate la ei; totul este confuz la ei. Toate adevărurile, pe care Dumnezeu le-a revelat clar şi exclusiv acelor care astăzi vin la cunoştinţa harului Său, după ce El S-a revelat în Hristos şi lucrarea de răscumpărare a fost înfăptuită, în mod greşit sunt aplicate de aceştia la toţi credincioşii din toate timpurile. Spun deci încă o dată, că orice gând, orice frază din epistola către Efeseni sunt adresate exclusiv credincioşilor care au fost chemaţi acum, după ce Hristos a venit în lume, ca să moară pentru răscumpărarea lor şi înainte ca El să revină să-i ia la Sine.

Presupun că toate acestea sunt clare pentru cei mai mulţi dintre noi. Este însă vorba de întrebarea, dacă noi credem Cuvântul, care descoperă tainele Noului Testament, căci numai acolo putem în mod natural să aflăm în ce împrejurări şi experienţe s-au aflat credincioşii Vechiului Testament. Motivul pentru care atrag aici atenţia asupra ceva care de fapt pentru noi toţi ar trebui să fie un adevăr binecunoscut, este pericolul, care este în toate încercările, de a face să dispară diferenţele Cuvântului şi căilor lui Dumnezeu, aşa că la ceea ce Dumnezeu cheamă astăzi pe copiii Săi este puţin preţuit. Nici o greşeală nu a produs pagube mai mari cu privire la cunoaşterea adevărului, cu care ne ocupăm acum, ca aceea că exactitatea minunată a revelaţiilor divine a fost stinsă prin astfel de generalităţi confuze. Oamenii spun de exemplu că Dumnezeu ar fi lucrat în lume în toate timpurile prin Biserică; dar această Biserică are astăzi ceva mai multă lumină şi binecuvântări ceva mai mari, însă cu toate acestea Biserica de la începutul istoriei lumii este în principal acelaşi sistem ca şi la sfârşitul ei. Aceasta este complet greşit. Dacă este cineva aici care încă nu a cercetat cu amănunţime această problemă, atunci îl rog să nu accepte simplu ce am spus eu, ci să cerceteze în baza Cuvântului lui Dumnezeu; îl solicit să pună pe cântarul Cuvântului lui Dumnezeu, care nu înşală, toate gândurile sale proprii, toate părerile altora cu privire la această problemă importantă, Cuvântul fiind singura piatră de încercare pe care Dumnezeu o recunoaşte, singura sursă de lumină şi adevăr pentru fiecare din noi.

Dacă suntem gata să supunem gândurile noastre despre Biserică, lăcaşul lui Dumnezeu în Duhul aici jos, Cuvântului lui Dumnezeu, atunci vom învăţa în primul rând, că lucrarea de răscumpărare este pentru toţi; cu alte cuvinte, întrebarea dacă eşti iudeu sau păgân nu mai există astăzi. Chiar dacă această întrebare a existat în timpurile cele mai de început ale Adunării (fie că este vorba de punctul de vedere referitor la trupul lui Hristos sau de lăcaşul lui Dumnezeu), totuşi în noua lucrare a lui Dumnezeu a fost pus total la o parte ce El a numit odinioară bun. De aceea se spune mai departe: „Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul şi a surpat zidul de la mijloc al despărţirii şi în trupul Lui a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, legea poruncilor în rânduielile ei”. În felul acesta dispăre zidul de despărţire, care a existat în Vechiul Testament prin rânduiala lui Dumnezeu, „legea poruncilor în rânduielile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuşi un singur om nou, făcând pace.” Aici este vorba nu numai de ştergerea păcatelor noastre, şi nici să ne asigure cerul pentru viitor. Nu, Dumnezeu creează ceva, care înainte a fost complet necunoscut. El acordă privilegiu, de care nu s-a auzit şi erau imposibile atâta timp cât El a acţionat în primul rând cu poporul Său din vechime. Citim mai departe: „Şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor care eraţi departe şi pace celor ce erau aproape, căci prin El şi unii şi alţii avem acces la Tatăl, printr-un singur Duh.” Aici suntem la tema cu care vrem să ne ocupăm în mod deosebit astăzi. Noi citim: „Aşadar voi nu mai sunteţi nici străini, nici locuitori vremelnici, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui

Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuşi.” Să observăm că aici nu este vorba de prorocii Vechiului Testament. Felul în care Duhul Sfânt scrie exclude acest sens, căci dacă despre credincioşii din Efes se spune „zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor”, atunci ar fi cu totul nenatural să se refere în felul acesta la prorocii Vechiului Testament. „Apostolii” sunt numiţi înaintea „prorocilor”. În afară de aceasta întreaga structură a frazei se referă la o clasă comună de persoane, care constituie baza acestei clădiri, pe care Dumnezeu începe s-o clădească aici. Şi când a fost pusă această bază? Cu siguranţă nu după ce omul a păcătuit, şi nici în timpul patriarhilor. Găsim aici că această bază a fost pusă mult mai târziu, după patru mii de ani, după ce Hristos a venit şi a murit, prin apostoli şi proroci. Aceasta nu înseamnă că prin aceasta întreaga lucrare a fost terminată. Forma comună, aşa cum este exprimată aici prin articolul în limba greacă, nu permite să ne gândim la prorocii Vechiului Testament. Este vorba de prorocii care împreună cu apostolii au contribuit la misiunea de punere a temeliei. (Compară cu Efeseni 3.5: „cum a fost descoperită acum sfinţilor Săi apostoli şi proroci”). Ambii, atât apostolii cât şi prorocii Noului Testament au pus noua temelie, „în care toată zidirea, îmbinată împreună, creşte spre a fi un templu sfânt în Domnul”. Acesta este deci rezultatul final. Când va veni timpul, acest templu sfânt va fi văzut. Să observăm ultima parte a frazei: „în care şi voi sunteţi zidiţi împreună pentru a fi o locuinţă a lui Dumnezeu în Duh.” Aceasta ne conduce la concluzia evidentă, că în momentul de faţă, înainte ca templul sfânt să aibă măsura sa deplină, pe pământ are loc o lucrare, prin care sistemul lui Israel este înlocuit printr-un alt sistem, o clădire cu totul nouă, care este cu adevărat locuinţa lui Dumnezeu pe baza prezenţei Duhului Sfânt pe pământ.

Deci în felul acesta credincioşii, chiar dacă mai înainte aparţineau naţiunilor în ceea ce priveşte natura lor, dar acum au primit Evanghelia, sunt introduşi împreună cu iudeii, care acum cred, în această locuinţă a lui Dumnezeu, „în care şi voi (şi anume, credincioşii din Efes) sunteţi zidiţi împreună pentru a fi o locuinţă a lui Dumnezeu”. Felul în care are loc aceasta este descris ca „în Duhul” sau „prin Duhul”. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt este tot aşa de necesar pentru locuinţa lui Dumnezeu ca şi pentru trupul lui Hristos, despre care am vorbit ultima dată. Locuinţa lui Dumnezeu într-o anumită privinţă nu este un gând absolut nou, aşa cum este trupul lui Hristos. În scrierile Vechiului Testament găsim imagini foarte clare despre marele adevăr, că Dumnezeu vrea să locuiască printre oameni. Însă în Vechiul Testament nu era nimic amintit despre unirea iudeilor cu naţiunile într-un trup, ca să nu mai vorbim că ele vor constitui împreună trupul lui Hristos. Avem desigur modelul căsătoriei sau unirii lui Adam cu Eva; însă în aceasta nu se vede nimic din ce părţi componente se compune această unitate, nimic dintr-o unire a iudeilor cu naţiunile. Exemplul despre Adam şi Eva a putut fi folosit de Duhul Sfânt abia după ce a luat fiinţă Biserica (Efeseni 5).

În ceea ce priveşte locuinţa lui Dumnezeu, în cartea Geneza nu găsim nici o urmă despre ea, nici măcar sub forma unei făgăduinţe. Aceasta este cu atât mai remarcabil cu cât în Vechiul Testament nu este nici o carte care să fie aşa de plină de germenii adevărului divin cum este cartea Geneza. S-ar putea aproape spune că în toate celelalte cărţi ale Vechiului Testament luate împreună nu se cuprinde atât de mult despre ceea ce Dumnezeu intenţionează să facă, cum este în această carte. Intenţia lui Dumnezeu însă de a avea o locuinţă pe pământ nu este făcută cunoscut în cartea Geneza. Motivul pentru aceasta este evident. Cu toate că în cartea Geneza sunt amintite jertfele (şi anume jertfa de ardere de tot) şi sunt deja introduse legăminte, nu găsim nici o lucrare de salvare.

Ajungem apoi la cartea Exod. Ea solicită în mod deosebit atenţia noastră, căci ea ne arată în modele tocmai adevărurile despre care doresc să vorbesc în seara aceasta – mai întâi salvarea (mântuirea) şi apoi locuirea lui Dumnezeu la poporul Său. De altfel în Lege, care este dată în cartea Exod, găsim o nouă confirmare a acestui adevăr. Deci adevărurile de bază ale cărţii Exod corespund – chiar în succesiune – la ceea ce găsim în Efeseni 2.

În prima parte a cărţii Exod vedem starea nenorocită lipsită de speranţă şi umilă a poporului lui Dumnezeu. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că ei nu au strigat către El numai din adâncul

ruinei lor – El i-a auzit și de acolo și cu mâna Sa a lucrat eliberarea lor. El nu Se mulțumește numai să le trimită mesajele îndurării, ci El lucrează, mai întâi nu ca Judecător, ci prin aceea că El Își revendică dreptul asupra lor ca popor al Său. El trimite pe Moise și pe Aaron, și plăgile ca semn caracteristic al misiunii lor, prin care El a smerit mândria lumii care îi ținea în robie. După aceea ne este pus înaintea ochilor modelul cel mai remarcabil al eliberării, pe care îl avem în Vechiul Testament, și anume ambele aspecte ale eliberării, sângele Mielului cu moartea și învierea, paștele și Marea Roșie. Nici unul și nici celălalt din cele două tablouri nu era suficient ca singur să ne dea o imagine clară a mântuirii. Dacă vrem s-o înțelegem corect, atunci trebuie să avem ambele aspecte. Căci dacă privim paștele, vedem pe Dumnezeu cum judecă, și aceasta trebuie să fie așa. Dumnezeu are autoritate, El trebuie să judece răul, în timp ce El în același moment în felul Lui demn de admirat creează poporului Său în chip drept scăparea.

Caracteristica remarcabilă în cadrul paștelui este că Dumnezeu face judecata și în același timp știe să cruțe poporul Său. Într-un anumit sens în Evanghelie găsim același lucru. Un gând central al Evangheliei este că Dumnezeu este drept (Romani 1.17). Este nu numai îndurare. Oricât de prețios ar fi gândul referitor la îndurare, ea este altceva decât dreptatea lui Dumnezeu, chiar dacă această dreptate a lui Dumnezeu nu putea să se desfășoare fără îndurare. Păstrarea dreptății Sale atunci când ne-a îndreptățit pe noi este lauda Evangheliei. Când păcătosul este justificat (socotit drept), aceasta are loc nu numai prin aceea că Dumnezeu îi oferă îndurare, ci Dumnezeu este și drept, prin aceea că El îndreptățește. Aceasta se vede și în paște. În noaptea aceea Dumnezeu S-a coborât ca să judece pe oameni și pe zii Egiptului. El Își arată dezgustul față de păcat așa cum niciodată mai înainte nu a făcut-o. Evident această judecată trebuia să lovească pe Israel tot așa cum a lovit Egiptul. În noaptea aceea în fiecare casă din Egipt întâiul născut zăcea mort, și plângerea de groază s-a auzit în toată țara, cât de grav este dacă se desconsideră atenționările lui Dumnezeu. Însă în orice casă a izraeliților sângele de pe stâlpii ușii explica tot așa de clar și binecuvântat, că același Dumnezeu este drept și totuși în același timp îndreptățește, - realmente, el vorbește despre un locșitor, despre sângele altuia. Cel puțin la urechile lui Dumnezeu acest sânge vorbea despre moartea Unuia, care va deveni Om, cu toate că El era Dumnezeu, el vorbea despre sângele Mielului lui Dumnezeu.

Însă aceasta nu era toată dimensiunea binecuvântării. Prin mielul pascal Dumnezeu a rămas afară, el a împiedicat ca judecata lui Dumnezeu să cadă asupra izraeliților. Este însă aceasta tot înțelesul răscumpărării, că Dumnezeu a rămas departe de poporul Său? Cu regret sunt mulți care au această părere falsă despre ceea ce înseamnă mântuirea. Cât de departe în urmă rămâne această părere față de ceea ce Dumnezeu oferă prin mântuire! Aceasta este numai o latură a mântuirii. Din acest motiv găsim că Dumnezeu ne dă în Cuvântul Său în afara tabloului mielului pascal și un alt tablou, și anume al Mării Roșii, unde elita Egiptului și-a găsit mormântul, și unde Dumnezeu a trecut pe izraeliți prin ceea ce părea să fie moarte sigură pentru ei. În realitate a devenit un tablou al vieții veșnice și pentru izraeliți cea mai bună protecție. Tot așa este și cu cel care crede; el găsește același lucru în moartea și învierea lui Hristos. Abia după ce Dumnezeu a trecut poporul Său prin Marea Roșie, El vorbește pentru prima dată de răscumpărare (Exod 14.13,30; 15.2). Până în momentul acela El nu a vorbit nimic despre ceea ce El a făcut pentru ei, chiar dacă erau lucruri minunate, „răscumpărarea”.

În acest context vreau să îndrept atenția asupra faptului că este foarte dăunător să numești răscumpărare o cunoaștere a lui Dumnezeu lipsită de maturitate și superficială, și prin aceasta mă refer chiar și la cunoașterea dragostei lui Hristos. Se aude deseori spunând: „Omul acesta sau acela într-adevăr nu este încă fericit; în sufletul lui nu este încă liber; însă în orice caz el este mântuit”. Scriptura nu ne dă nici un drept să vorbim în felul acesta. Ceea ce în Scriptură este denumit mântuire, nu este faptul că un suflet a fost numai trezit sau s-a pocăit; și nici că un suflet a fost condus prin Hristos să se condamne pe sine însuși și să cheme pe Dumnezeu, chiar dacă prin aceasta este o anumită măsură de speranță. Scriptura folosește expresia „mântuire”, chiar dacă nu exclusiv, totuși în mod deosebit la acea stare a sufletului în care el devine conștient de eliberarea sa prin Evanghelie de toți dușmanii, prin puterea lui Dumnezeu devenită vizibilă în

Hristos. Aşa se face că noi citim despre salvare abia după ce Israel a ajuns la Marea Roşie, unde a scăpat definitiv şi pe deplin de egipteni şi unde vrăjmaşul său mândru a fost nimicuit pe deplin. „Staţi pe loc şi vedeţi eliberarea pe care v-o va da Domnul”, a spus Moise. Aceasta nu a fost în noaptea de paşte; era ziua în care puteau privi înapoi spre Marea Roşie, pe care o aveau acum pentru totdeauna înapoia lor. Din acest motiv şi noi ar trebui să vorbim despre mântuire aşa cum vorbeşte Scriptura, şi să nu numim mântuire, ceea ce încă nu este. Căci altfel nu vom ajuta copiilor lui Dumnezeu aşa cum ar trebui să le ajutăm, şi anume ca ei să ajungă la un sentiment profund al siguranţei lor prin biruinţa plină de putere a lui Hristos. Dacă lor le lipseşte aceasta, atunci ei rămân totdeauna într-un fel de stare pe jumătate morţi, în nelinişte permanentă şi în lupte, în loc să aibă o pace profundă. Fără îndoială este o mare binecuvântare, dacă Duhul Sfânt poate face într-un suflet o lucrare temeinică, prin care el se recunoaşte înaintea lui Dumnezeu; însă atâta timp cât el nu s-a smerit cu adevărat şi după aceea să se bazeze în simplitate şi încredere în lucrarea lui Hristos, Dumnezeu nu numeşte aceasta „salvare” în adevăratul sens al cuvântului.

După această salvare măreaţă la Marea Roşie auzim că Israel cântă pentru prima dată. Cântarea lui Moise a răsunat pe ţărmul celălalt al Mării Roşii. În limbajul acestei cântări remarcăm unele lucruri în legătură cu tema noastră de astăzi: „Voi cânta Domnului, căci Şi-a arătat măreţia: A năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ. Domnul este tăria mea şi temelul cântărilor mele de laudă: El a devenit mântuirea mea. El este Dumnezeul meu: Îi voi face o locuinţă.” Cât de mult ne surprinde aceasta aici în locul acesta! Aici ne este pus înaintea ochilor întreg tabloul morţii şi învierii, şi tot aici auzim pentru prima dată despre mântuire; şi imediat după aceea vedem şi dorinţa inimii, ca Dumnezeu să aibă o locuinţă (compară cu Exod 29.45,46). Cum se explică aceasta? Să presupunem noi chiar şi numai pentru o clipă că în comportarea acelor care au cântat în pustie această cântare era ceva care a plăcut lui Dumnezeu mai mult decât El a putut găsi la părinţii sau înaintaşii lor în cartea Geneza? Mai degrabă contrariul este adevărat. Printre aceşti bărbaţi din cartea Geneza au fost din aceia care au fost onoraţi vizibil de Dumnezeu, pe care Dumnezeu i-a ales să fie purtători ai tainelor Sale. Aceştia au scăpat nu numai de judecata venită asupra pământului, nu, într-un caz unul din ei a fost chiar luat în cer, fără să trebuiască să treacă prin moarte; la altul S-a coborât Dumnezeu, ca să fie oaspete la el ca prieten al Său. Avraam a devenit purtătorul făgăduinţelor, care au fost confirmate fiului său şi fiilor fiului său, - făgăduinţe care îşi vor păstra derularea binecuvântată până când epocile îşi vor găsi sfârşitul în odihna veşnică a lui Dumnezeu, când binele şi răul îşi vor primi pentru totdeauna partea lor, potrivit judecăţii lui Dumnezeu, dar şi potrivit harului Său.

Aici nu este vorba de persoane singulare. Se poate spune că din acest motiv se scoate în evidenţă minunea salvării. Realmente este moartea lui Hristos, ca imagine sau contraimage, singura explicaţie deplin valabilă, şi nu merg prea departe dacă spun că lucrarea de salvare făcută de Hristos este cheia pentru aceasta. Da, doresc să spun, că se cuvine şi nu este surprinzător dacă ştim ce valoare are lucrarea de răscumpărare, cine a făcut-o şi în ce fel a făcut-o; dacă ştim că nimeni nu putea s-o facă, decât numai Fiul lui Dumnezeu şi că El trebuia să vină ca Om în lumea aceasta, nu numai ca să renunţe pentru un timp scurt la savurarea tuturor gloriilor Sale, ci şi ca în har să aibă parte în har de toate înfăţişările ruşinii omeneşti, a durerilor omeneşti şi suferinţelor omeneşti. Şi după aceea, în loc să intre într-o stare de binecuvântare şi de glorie, El S-a smerit şi mai mult, după ce omul I-a făcut parte de cele mai extreme lucruri, şi satan însuşi nu putea să-I facă ceva mai rău. În această oră, după ce El a îndurat totul, a fost rezolvată între acest Preamărit şi Dumnezeu o problemă care era încă nerezolvată. Şi dintre toate problemele, această problemă era cea mai grea problemă pentru Dumnezeu, şi pentru Fiul lui Dumnezeu a fost proba cea mai grea, căci ce se poate compara cu această oră demnă de admiraţie, în care păcatul trebuia judecat de Dumnezeu, şi anume în locul unde nici un om nu se putea aştepta – în Persoana Dumnezeului sfânt, da, în Fiul lui Dumnezeu de către Dumnezeu Însuşi.

Dacă medităm la aceste lucruri, cum te poţi minuna atunci, că Dumnezeu priveşte valori nespuse de mari în lucrarea de răscumpărare făcută de Hristos, că El vede în ea un loc de odihnă

pentru El, că nici măcar cerul cerurilor nu-L pot cuprinde. Este ca și cum L-am auzi pe Dumnezeu spunând: „Acum trebuie să Mă cobor, Duhul meu trebuie să locuiască acolo unde a fost vărsat acest sânge prețios. Duhul Meu nu poate rămâne mult timp aici sus!” Pământul acesta poate să fie locul cel mai murdar din toată creația, pot fi acolo și creaturi care să-și fi ridicat capul lor minuscul în răzvrătirea cea mai înverșunată și cea mai nerușinată. Însă orice ar fi avut loc pe pământ și indiferent cum oamenii s-au arătat în răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său, Dumnezeu prețuind suferințele lui Hristos nu a putut să mai rămână mult timp în cer, El a trebuit să coboare, și să Își găsească locuința aici, tocmai aici pe pământ, între membrii aceleiași rase care L-au tratat cu un așa dispreț. Pentru mine acesta este singurul motiv, și nimic altceva, pentru faptul minunat, că Dumnezeu locuiește printre noi pe pământ, da, că a devenit posibil pentru El să găsească o locuință pe pământ. Lucrarea de răscumpărare a făcut posibil aceasta, și Duhul Sfânt face să devină realitate această locuire, de îndată ce lucrarea de răscumpărare a fost împlinită. Așa vedem în capitolul nostru (Exod 15), că de îndată ce modelul lucrării de răscumpărare a fost realizat, imediat este și dorința după o locuință a lui Dumnezeu pe pământ. Dar când a avut loc adevărata răscumpărare, și anume răscumpărarea veșnică, atunci Dumnezeu a coborât realmente pe pământ, ca prin Duhul Său să locuiască pentru totdeauna în cei răscumparați. În felul acesta este o armonie minunată între modele și împlinirea lor în răscumpărarea veșnică, pe care Hristos a câștigat-o pentru fiecare credincios adevărat.

Dar în Exod 15 vedem nu numai cum poporul prin gura lui Moise exprimă dorința de părtășie de a pregăti o locuință lui Dumnezeu. Dacă citim mai departe, găsim (și aceasta este de asemenea remarcabil) că acesta este primul capitol din Biblie în care ne este prezentat Duhul Sfânt. Nimeni nu s-ar fi așteptat la aceasta; nimeni – eu sunt convins de aceasta – nu ar putea crede aceasta, până când el însuși a constatat pentru sine însuși, că Dumnezeu în toate acțiunile Sale așteaptă, înainte ca El să dea o revelație despre Sine Însuși, despre caracterul Său sfânt. Desigur au existat aluzii referitoare la faptul că El este sfânt, de exemplu atunci când a sfințit sabbatul. Amintesc aceasta, deoarece este singurul loc din Scriptură care ar putea apărea ca excepție. Deci înainte să fi apărut întrebarea referitoare la păcat, Dumnezeu a considerat deja bine să așeze solemn sabbatul ca garanție a acelei odihne, care este încă prezentă pentru poporul lui Dumnezeu. Când va veni timpul pentru aceasta, modelul va deveni realitate. Dar când El acționează cu oamenii de pe pământ, atunci pentru prima dată se aude ceva despre sfințenia Sa în Exod 15. Puțin mai departe, în versetul 11 din Exod 15 citim: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine, măreț în sfințenie, bogat în fapte de laudă și împlinind minuni?” Aceasta stă în legătură cu locuința lui Dumnezeu în Noul Testament. Îndrept atenția numai spre starea de lucruri, că aici aceste două lucruri, răscumpărarea și sfințenia lui Dumnezeu, sunt citate pentru prima dată laolaltă, și anume ca urmare a realizării răscumpărării, chiar dacă ea este numai un model. Fapt este, că omul poate suporta deplina revelație a sfințeniei lui Dumnezeu numai după ce a fost împlinită răscumpărarea. Înainte de răscumpărare Dumnezeu ar fi putut să cheme la una sau la alta, dar în cele din urmă toate acestea erau adresate numai cărnii (firii pământești); erau acțiuni ceremoniale de diferite naturi, care se refereau la primul Adam. Dar de îndată ce ajungem la modelul răscumpărării, prin care Domnul lucrează eliberarea din robie, chiar și izraeliții pot vorbi fără frică și jubila după măsura lor și preamării Numele Său. Desigur aceasta este pentru început numai o eliberare pământească; și totuși ei cântă despre sfințenia lui Dumnezeu.

Dacă ne îndreptăm acum spre Noul Testament, găsim în capitolul citit (Efeseni 2) tot ce corespunde celor văzute aici. Aici avem o lucrare de răscumpărare împlinită. Fiul Omului Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți; ca rezultat al acestui fapt multe suflete, chiar și acelea care erau cele mai îndepărtate, sunt aduse aproape de Dumnezeu, și anume într-o pace desăvârșită, a cărei expresie vizibilă este Hristos Însuși. „El este pacea noastră” – cu aceasta nu poate fi nimic comparat, nimic nu o poate întrece și nimic nu se aseamănă cu ea. Dar tocmai în această legătură auzim pentru prima dată despre locuința lui Dumnezeu.

Acest adevăr îl găsim și în alte epistole. Să luăm de exemplu 1 Corinteni 3. „Căci noi suntem împreună lucrători ai lui Dumnezeu”, spune apostolul, „voi sunteți câmpul de lucru al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. Apostolul vorbește aici de relația lui personală cu această clădire. El spune: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect înțelept, am pus temelia”. Această clădire se construiește pe temelia apostolilor și prorocilor. Pavel se adresează în continuare în acest capitol credincioșilor din Corint și spune: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” Imediat după aceea ei sunt solicitați foarte insistent la sfințenie: „Dacă cineva nimicește templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi.”

Apostolul revelează aici nu numai ce va fi Biserica în viitor, ci el vorbește despre realități prezente. Mie mi se pare că noi ar trebui să luăm mai mult seama la aceasta, decât în mod obișnuit am făcut până acum; căci este foarte important ca credincioșii să fie în clar că creștinismul nu constă numai din învățături (doctrine), ci din fapte, și că faptele sunt temelia învățăturii. Este un Om, un Om adevărat, care a fost născut în lumea aceasta, a trăit în ea și a fost văzut în ea, în ea a murit și a înviat și care acum S-a reîntors înapoi în cer. Și acest Om nu este numai mijlocul pentru a face cunoscut adevărul, nu, El Însuși este ființa adevărului, pe care El îl revelează. Scoate pe Hristos din creștinism – ce mai rămâne atunci? Acum, după ce El nu mai este aici, Dumnezeu a trimis o altă Persoană, ca să înfăptuiască adevăratul creștinism, - pe Duhul Sfânt coborât din cer, care acum, în loc să-L înlocuiască pe El, Cel glorificat acolo sus, sau chiar să-L împingă la o parte, dăruiește puterea pentru a-L cunoaște. Pe El, Cel înălțat la cer, Îl pot cunoaște cu adevărat și potrivit cu Dumnezeu prin El, Cel care S-a coborât. Prezența Sa constituie templul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt locuiește în sfinții de pe pământ. De aceea se spune: „Sunteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul”.

Vreau să întreb pe toți frații și pe toate surorile de aici: v-ați ostenit să onorați cum se cuvine mărimea uriașă a acestui fapt? Uplete ea inima voastră până la revărsare, atunci când veniți în ziua Domnului pentru adorare sau în altă zi pentru zidirea sufletească reciprocă? Aveți parte prin credință de mângâierea și de îmbărbătarea prezenței Duhului Sfânt? Considerați cu adevărat că Domnul este în mijlocul vostru? Sau vedeți numai pe aceia care stau înaintea voastră în adunare, sau pe aceia care își deschid gura pentru a aduce adorare și zidire sufletească? Ce s-ar crede despre un vizitator, care vine într-o clădire impunătoare și se interesează numai de lucrurile mărunte de ici și de acolo? Fără îndoială efectul propriu-zis al întregului s-ar pierde. Cu cât mai mult este valabil aceasta, când suntem conștienți că o Persoană divină vie este prezentă, pe care ne putem baza și despre care știm că ea este prezentă în adunare și că ea face această adunare să fie Adunarea lui Dumnezeu, așa cum nimeni altcineva nu ar putea s-o facă! Prin aceasta nu este vorba numai de credința celor adunați laolaltă, căci credința credincioșilor din Vechiul Testament nu i-a făcut Adunarea lui Dumnezeu. Și nu este nici numai viața, căci cu siguranță toți credincioșii de la început au fost născuți din nou, și totuși noi știm că Adunarea lui Dumnezeu a început cu ziua de Rusalii. Deci singurul lucru care dă dreptul acelor care cred și de aceea au viață și acum se strâng laolaltă, să se numească Adunarea lui Dumnezeu este prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. El este prezent prin Duhul Sfânt.

Aceasta este așa de decisiv, căci chiar faptul însuși că se strecoară persoane care nu sunt cu adevărat născute din nou, nu distrug Adunarea lui Dumnezeu. Desigur aceasta este trist și umilitor; însă prin aceasta eu nu trebuie să mă neliniștesc peste măsură de mult, sau să mă las doborât. Este dureros că noi avem așa puțină capacitate de discernământ, și că se întâmplă să fie primite persoane în Adunarea lui Dumnezeu care niciodată nu au fost născute din Dumnezeu. Satan depune tot efortul să întineze și să distrugă Adunarea lui Dumnezeu. Ea este tot ce este cel mai apropiat de Dumnezeu pe pământul acesta; de ea depinde astăzi cel mai mult onoarea Fiului Său. Ea este corporația căreia Dumnezeu i-a încredințat adevărul Său. Dumnezeu așteaptă de la ea ca ea să corespundă gloriei Sale morale și Ființei Sale; chiar dacă El nu a dat puterile infailibile ale minunilor, totuși El a trimis jos pe propriul Său Duh, ca să lucreze în noi și prin noi

și să rămână pentru totdeauna în noi, - locuința Sa proprie în Duhul; cu alte cuvinte, El nu ne-a binecuvântat cu o înzestrare sau alta, ci prin Duhul Său prezent la noi.

Să considerăm cazul trist, că în Adunare sunt aduși unii care nu au viața divină în sufletele lor și după un timp întorc spatele Adunării. Foarte probabil ei vor deveni împotriviți înverșunați, - nu numai față de Adunare (Biserică), ci și față de Hristos Însuși -, ei urăsc Numele Lui, ei tăgăduiesc gloria Sa. Găsim aceasta de exemplu în Evrei 6. Acești oameni au luat parte la dovezile de putere uimitoare, da, despre ei se spune că „s-au făcut părtași Duhului Sfânt”. Pentru mulți acest loc provocă greutăți mari; în realitate el nu este un ajutor neînsemnat pentru a înțelege mai bine tema despre care discutăm în seara aceasta. Absolut el nu este o enigmă, ci este în deplină armonie cu adevărul; el ne oferă cheia pentru înțelegerea faptelor care deseori au avut loc și care mereu apar. Fără îndoială în toate timpurile au fost oameni care s-au strecurat printre credincioși. Astfel de oameni, atunci când se depărtează, sunt mult mai răi, - de două ori morți, așa cum spune apostolul Iuda, - o dată pentru că ei au ocupat poziția de mărturisitori ai Domnului Isus, dar apoi L-au părăsit și disprețuind adevărul îi întorc spatele. Acum ei disprețuiesc adevărul lui Dumnezeu mai mult decât au făcut înainte. Astfel de oameni au savurat probabil o mulțime de privilegii, căci există binecuvântări exterioare foarte de dorit, dar care nu au nimic a face cu viața veșnică. Nu se spune că vreunul din acești mărturisitori ai lui Hristos au fost vreodată născuți din nou. Viața veșnică în nici un caz nu este un privilegiu exterior. De asemenea nu găsim în Biblie că un om a posedat viața veșnică și după aceea a pierdut-o. Celui care Dumnezeu i-a dăruit viața, acela nu va cădea din nou în moarte. Dimpotrivă este foarte posibil ca cineva să fie mișcat în sentimentele lui și să fi fost convins din punct de vedere mintal, dar apoi să se dezică de Hristos, pe care el L-a mărturisit, și să-I întoarcă spatele; citim aceasta despre anumiți ucenici care s-au poticnit de învățăturile Mântuitorului care erau împotriva cărnii și plăcerilor lumești. Deci noi putem înțelege corect aceste locuri numai dacă vedem în ce concordanță stau cu alte locuri din Scriptură. Un astfel de mărturisitor, care în ceea ce privește starea lui naturală este mort, așa cum spune Iuda, de două ori mort chiar, căci el a renunțat la ceea ce părea că are, și s-a întors, după caz, ori la orânduile omenești, ori la păcate evidente. Deseori aceasta are loc cu o râvnă mult mai mare și o ură mai înverșunată decât a avut mai înainte față de rău. Astfel de cazuri ne sunt descrise în Evrei 6 și 10, și din când în când creștinii trebuie să vadă cu durere cât de real îi descrie Scriptura.

Deci carnea (firea pământească) poate ajunge departe în mărturisirea adevărului, poate fi în posesia a tot felul de privilegii și să savureze tot felul de dovezi ale puterii, și aceasta mai mult în timpuri creștine decât odinioară. În timpul Vechiului Testament Saul era printre proci, alții au fost dotați de Duhul Sfânt cu puteri mari, căci atunci ca și acum El este singurul transmițător al energiilor divine, și El folosește pe cine vrea, și face ce vrea spre onoarea lui Dumnezeu. În zilele noastre harul lui Dumnezeu deschide probabil mult mai ușor ușa spre astfel de abuzuri, dacă omul îndrăznește să abuzeze. Este foarte posibil ca necredincioșii să se înșele pe ei înșiși și Adunarea lui Dumnezeu, prin aceea că se lasă foarte repede primiți și mărturisesc Numele Domnului Isus, tocmai din cauză că conștiința lor nu este la lucru. Duhul Sfânt Își pune pecetea Sa astăzi numai pe acela care posedă credința adevărată și viața veșnică în Hristos Isus. Cu toate că Duhul Sfânt a fost dat ca o pecete, ar fi o rătăcire să se treacă cu vederea puterile exterioare vizibile, pe care El le dă. În epistola către Evrei capitolul 6 apostolul nu vorbește de faptul că Duhul Sfânt pecetluiește pe cineva sau face suflete vii, sau că cel credincios posedă în El arvuna pentru primirea moștenirii cerești. Tot ce ar putea da naștere la o adevărată greutate este evitat aici cu mare grijă. Și cu toate acestea citim despre a avea parte de lucrările de putere ale Duhului Sfânt. Este posibil ca în primele zile ale creștinismului mulți oameni nenăscuți din nou să fi posedat acestea. Este de mirare că astfel de persoane tăgăduiesc din nou Numele Domnului Isus, cărora numai din pricina Lui le-au fost date aceste puteri?

Aceasta o explică și starea actuală a creștinătății, - extinderea lăcașului lui Dumnezeu la necredincioși și oameni lumești, care cu toate că sunt așa poartă numele Domnului Isus și îndrăznesc să fie acolo unde Dumnezeu a făgăduit prezența Sa prin Duhul Sfânt. Unde lipsește

vigilenţa, acolo se face foarte uşor uz de privilegiile exterioare, ca de exemplu botezul în Numele Domnului Isus. Astfel de lucruri sunt foarte uşor folosite greşit de oameni ca să se câştige mulţimi mari de mărturisitori neîntorşi la Dumnezeu, aşa cum a avut loc foarte de timpuri în istoria Bisericii. Urmarea a fost că foarte curând Casa lui Dumnezeu prin aceste forme bisericesti populare, cu care este de prisos să ne ocupăm acum în detaliu, a fost succesiv distrusă în toate direcţiile, cu toate că Duhul locuia acolo. O râvnă lipsită de reverenţă a năzuit după extinderea influenţei în afara limitelor intenţiei lui Dumnezeu şi omul a uitat, ca întotdeauna, responsabilitatea lui mare şi a transformat harul lui Dumnezeu în desfrânare.

Vreau să îndrept atenţia şi la altceva, care este important pentru evaluarea corectă a temei noastre. În Cuvântul lui Dumnezeu găsim nu numai o descriere a Casei lui Dumnezeu potrivit gândurilor lui Dumnezeu (la sfârşitul capitolului 2 din epistola către Efeseni). În 1 Corinteni 3 avem responsabilitatea în lucrarea omului în legătură cu acest lăcaş al lui Dumnezeu. Da, avem o schiţă jumătate morală, jumătate profetică a ceea ce era la lucru în timpul când apostolul Pavel a scris ultima sa epistolă (2 Timotei 2). Vreau să mă refer pe scurt la aceasta, deoarece arată aşa de clar ce avem noi astăzi de făcut. Apostolul îi cere lui Timotei să se silească să se prezinte pe sine însuşi lui Dumnezeu ca om dovedit aşteptărilor şi să evite vorbăriile deşarte şi păcătoase, căci cei care le ţin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. El vorbeşte despre persoane care s-au rătăcit de la adevăr, dar el scrie conlucrătorului său sensibil, care evident stătea sub presiunea pericolelor timpului, cuvintele mângâietoare: „Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: ‚Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui’ şi: ‚Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege’.” Urmează apoi un tablou foarte viu despre ceea ce exista deja atunci, şi care în timpul care a urmat s-a dovedit a fi mult mai clar: „Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur şi de argint, ci şi de lemn şi de pământ. Unele sunt pentru o întrebuinţare de cinste, iar altele pentru o întrebuinţare de ocară. Deci dacă cineva se curăţă de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună.” Avem aici o descriere foarte concretă a stării care deja atunci se contura şi de atunci a luat proporţii tot mai mari. Astăzi am ajuns la această stare de „casă mare”; Dumnezeu a lăsat să se vadă mai dinainte unde se va ajunge cu creştinătatea. În ţările noastre avem o mare casă creştină cu vase spre cinste şi cu vase spre dezonoare.

Ce poate deci face un creştin în astfel de împrejurări? Să părăsească această casă? Desigur, nu. Nimeni nu poate ieşi din această casă mare fără să înceteze a mai fi creştin. Deci niciodată nu poate fi vorba de renunţarea la mărturisirea Numelui lui Hristos. Ce ne rămâne de făcut este să ne despărţim de ce este împotriva voii Sale. Niciodată nu trebuie să renunţăm la mărturisirea Numelui Său, căci această mărturisire este singurul teren bun şi desăvârşit revelat nouă aici jos pe pământ. Nici o altă mărturisire nu se ridică la nivelul acesteia. Cu certitudine noi Îi suntem datori cu această mărturisire cu gura şi tot aşa de adevărat că ea aduce fiecărui creştin o mare binecuvântare, tot aşa cum ea i-a adus mântuirea. Căci numai acela va fi mântuit, care cheamă Numele Domnului. Astfel ea rămâne pe drumul credinţei începând din prima clipă când noi L-am cunoscut. Să chemi Numele Domnului, să-L mărturiseşti este pentru noi atât o bucurie mare cât şi ceva care I se cuvine, ceva care noi Îi suntem datori. Deci în nici un caz nu poate fi corect să se părăsească Casa mare, care este caracterizată prin mărturisirea Numelui Său. Însă în această casă sunt vase spre cinste şi vase spre ocară. Ce trebuie eu să fac? Mi se recomandă să mă curăţ de vasele spre dezonoare. Acesta este sensul textului, aceasta este intenţia Duhului Sfânt, când spune: „Deci, dacă cineva se curăţă de acestea”, - şi anume de vasele spre dezonoare. Noi facem aceasta când renunţăm la orice fel de părtăşie cu ce este rău, despre care ştim că îl condamnă Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci dacă cineva observă că el este implicat într-o lucrare care nu este după Scriptură, sau descopere că se face vinovat de profanare a unei rânduieli dată iniţial de Domnul (de exemplu Masa Domnului), atunci el trebuie să se desprindă repede de aceasta. Domnul nu aprobă când unul din slujitorii Lui numeşte bine ceea ce este împotriva sfinţeniei şi adevărului. De ce eu ca creştin să numesc bună o slujbă, care nu este de la Dumnezeu? De ce eu prin prezenţa mea să

particip la ceva unde Masa Domnului este degradată la nivelul unui sacrament, al unui mijloc de grație pentru fiecare din lume? Fiecare, care este câtuși de puțin familiarizat cu Cuvântul lui Dumnezeu, știe foarte bine că aceste două rătăcirii nu pot fi justificate cu Cuvântul lui Dumnezeu și că ele împiedică împlinirea voii Domnului în aceste lucruri deosebit de înalte. Să renunț eu din pricina aceasta la Masa Domnului? Sau începând din momentul acesta să nu mai am parte de slujirea prin Cuvânt? Cu siguranță niciuna din cele două, dacă sunt înțelept și ascultător. La ceea ce trebuie să renunț este folosirea abuzivă a acestor lucruri. Eu trebuie să o rup definitiv cu ceea ce este contrar Scripturii și este spre dezonoarea lui Dumnezeu. Prin aceasta eu nu renunț la slujirea creștină potrivită cu Scriptura, și nici la Masa Domnului. Pe baza Cuvântului lui Dumnezeu evaluez, în măsura în care harul Său mă face capabil, care este voia Sa cu privire la aceste lucruri. Pentru toate celelalte este valabil același principiu. Să ne gândim de exemplu la adorare. Eu trebuie să cercetez Scriptura, ca să pot evalua ce este pentru noi astăzi adorarea adevărată potrivită cu Cuvântul lui Dumnezeu, tot așa cum un iudeu la timpul său trebuia s-o facă pe baza Vechiului Testament. Nu este aceasta obligația mea? Să nu fac eu voia Sa?

Deci întrebarea pentru noi este: ce simțăminte așteaptă Dumnezeu de la ai Săi cu privire la poziția lor pe pământ? Ca ei să nu fie cu nimic mai puțin decât Adunarea Sa! Aceasta ne oferă imediat o piatră de încercare deosebit de prețioasă, care ne ajută să cunoaștem dacă în ceea ce noi ne considerăm zi de zi ca Adunare a Sa în mijlocul atâtor afirmații contradictorii corespunde practic voii Sale. Pentru mine și pentru toți copiii lui Dumnezeu nu ar trebui să fie suficient că aceia care se strâng laolaltă sunt creștini; foarte greșit ar fi să se împartă creștinii în diferite trepte de învățătură, ca și cum în aceasta ar fi garanția cea mai bună pentru pacea între noi. Ce aroganță ar fi aceasta! Cine m-a autorizat pe mine să împart pe copiii lui Dumnezeu în clase? Cine te îndreptățește pe tine să ordonezi Casa lui Dumnezeu după cum crezi tu de cuviință? Cine a dat dreptul cuiva să așeze pe unii aici, pe alții acolo? Prin astfel de rânduieli se distruge caracterul și mărturia Adunării (Bisericii) lui Dumnezeu. Să presupunem că ar fi posibil ca fiecare suflet, cu care noi avem părtășie, să fie pe deplin de acord în toate privințele cu părerile mele sau ale tale. Eu aș privi aceasta ca un mare dezastru pentru Biserica lui Dumnezeu. Prin aceasta faptul că noi suntem Adunarea lui Dumnezeu ar deveni foarte repede vag. Ar conduce la o evaluare falsă a stării credincioșilor, dacă toți ar fi uniți prin exact aceleași păreri, constrânși în exact aceleași idei; ei ar fi mulțumiți cu ei înșiși și ar privi de sus în jos la aceia care gândesc altfel decât ei. În privința aceasta consider că toți acționează potrivit gândurilor lui Dumnezeu. După cât văd eu o astfel de stare nu corespunde Scripturii și dragostei lui Hristos.

Iubiți frați și iubite surori, vreau să vorbesc foarte deschis. Biserica lui Dumnezeu nu este o cetate numai pentru cei tari, și ea nu este nici un loc de refugiu potrivit pentru cei inteligenți și deștepți. Ea nu este nici banca cea mai din față pentru cei care au ajuns la un anumit nivel de sfințenie și cunoaștere. Dorința Domnului este ca eu totdeauna să văd înaintea mea pe toți sfinții, desigur cu excepția acelor care trăiesc în păcat sau în învățături greșite. Domnul nu vrea o școală de elită. Nu, acest gând ar deforma și ar falsifica total adevărul referitor la Biserica Sa, pe care Dumnezeu l-a readus la lumină. Ceea ce eu găsesc în Scriptură este trupul lui Hristos și fiecare mădular diferit al Său la locul său potrivit. Acestea sunt atât picioarele cât și mâinile. Cei slabi își au locul lor la fel ca și cei tari, fiecare așa cum Dumnezeu i-a dat locul său. Apostolul Pavel învață chiar că mădulele cu mai puțină cinste, care sunt în pericol să fie disprețuite, nu sunt lăsate la o parte ci sunt înconjurate cu mai multă cinste. Acestea sunt căile Dumnezeului nostru, așa spune categoric Cuvântul Său. Am învățat să ne supunem lui? Dumnezeu așteaptă de la cei tari să poarte slăbiciunile celor slabi, în loc să-și placă lor înșiși. Raționalismul religios ar putea prefera să se strângă laolaltă numai cu cei tari, numai cu aceia care sunt una în convingerile lor și care au ajuns la un anumit nivel de maturitate. Dar corespunde aceasta gândurilor Domnului? Înaintea inimilor noastre ar trebui să stea totdeauna Adunarea lui Dumnezeu, așa cum ea ne este prezentată în Cuvântul Său. De îndată ce noi încercăm, sau chiar numai dorim, să constituim altceva decât ceea ce El ne-a arătat, gândurile noastre poartă amprenta unei neascultări fatale; unde se dă frâu liber unor astfel de teorii, rezultatul este

totdeauna încurcătură. De aceea eu sunt convins că în mod deosebit în ruina actuală a Bisericii voia lui Dumnezeu pentru noi este ca aceia care au fost dotați cu mai multă înțelepciune divină decât alții să primească în mod deosebit pe neștiutori și pe slabi, pe cei care au făcut puțin progres, ca noi să ne comportăm față de toți sfinții corespunzător dragostei pe care Hristos o are pentru Adunarea Sa. Hristos nu îngrijește foarte bine numai mădulele trupului Său care sunt deosebit de prețuite, ci Adunarea Sa ca întreg. Dacă există vreo deosebire, atunci aceasta constă în aceea că inima Lui este mai mult legată de aceia care au nevoie mai mare de dragostea Sa. Să nu avem noi părtașie împreună cu El în această atitudine?

Tot așa este și cu lăcașul lui Dumnezeu în Duhul. Dumnezeu vede Biserica întreagă înaintea Sa, pe fiecare care numește Numele Domnului. Aici în Efeseni 2 desigur numai aceia, care poartă Numele Lui, au parte de ea, nimeni din aceia care mărturisesc un Hristos fals. În starea actuală a creștinătății sunt alături multe vase spre dezonoare. Sunt eu obligat să mă unesc cu ele? Duhul Sfânt îmi interzice aceasta, căci El spune: „Deci, dacă cineva se curăță de acestea ...” Părtașia cu un vas oarecare spre dezonoare este greșită. Dacă nu este posibil ca aceste vase să fie înlăturate dintre aceia care mărturisesc Numele Domnului, atunci mi se cere mie ca eu să mă depărtez de ele. Altfel eu sprijin taina fărădelegii, căci dacă un creștin menține părtașia cu ceva pe care el l-a recunoscut ca rău, aceasta înseamnă același lucru cum ai spune că Hristos ar avea părtașie cu Belial. În unele cazuri se tolerează răul în învățătură sau în umblare. În alte cazuri este indiferență de faptul că Duhul Sfânt este prezent; prin aceasta este împiedicată activitatea Sa în cadrul Adunării, care aici jos pe pământ poartă Numele Său. Însă indiferent ce natură are răul nejudicat, credinciosul trebuie să se curețe de el. El este obligat categoric la aceasta. Dacă faci aceasta, nicidecum nu vei fi arogant. Tu ești simplu numai ascultător. Este obligația fiecăruia, care numește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege. Deci în loc să lași chestiunea nerezolvată, în loc s-o lași în seama judecării inimii sau minții unui creștin, de care trebuie să te desparți, noi avem porunca clară a Domnului să ne despărțim de vasele care sunt spre dezonoare, indiferent sub ce formă și unde se află ele. Dacă oamenii, care poartă Numele Domnului, se fac una cu păcatul, atunci ei devin vase spre dezonoare, și fiecare creștin trebuie să se curețe pe sine de ele și să se păstreze nepătat. În starea actuală stricată a creștinătății acesta este drumul clar, prescris; alte locuri din Scriptură ne învață cum trebuie practică disciplinată în Adunare în cazuri particulare. Menajamentele de dragul păcii și unității nu trebuie să aibă prioritate față de păstrarea trăsăturilor de caracter ale lui Hristos; onoarea Sa și cerințele Sale în nici un caz nu trebuie puse în joc. Nici un credincios nu se poate sustrage de la responsabilitatea sa în această privință. Obligația noastră cea mai nobilă este totdeauna ceea ce noi suntem datori Numelui lui Hristos. Niciodată noi nu putem numi răul bine sau tolera răul.

În privința aceasta nu este vorba numai de lucruri deosebit de rele. Adunarea, lăcașul lui Dumnezeu nu poate permite ceea ce nu se cuvine prezenței Sale. Într-adevăr noi trebuie să avem răbdare, căci cine este așa de răbdător ca Dumnezeu Însuși? Însă El vrea să fie sfințit în toți care se apropie de El, printre care El locuiește; ei trebuie să condamne tot ce se împotrivesc Cuvântului Său. Să presupunem că răul este, așa cum se spune, mic, - trebuie eu să unesc atunci Numele și prezența Domnului, ca să nu vorbesc de mine însumi, cu acest rău mic? Cu toată certitudinea nu! Desigur nu la orice greșeală care se face, înseamnă că noi trebuie să ne despărțim; și cu toate acestea noi niciodată nu trebuie să ne facem una cu ceea ce este împotriva lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu ar trebui să ne păstrăm permanent curați. Și felul în care noi facem aceasta, ar trebui totdeauna să corespundă Cuvântului lui Dumnezeu. De exemplu nu trebuie exclus din adunare fratele care trebuie muștrat, ci numai aceia care cu adevărat trebuie numiți răi (1 Corinteni 5). Însă în nici un caz un creștin nu trebuie să tolereze lucruri despre care el știe că ele sunt de nesuportat de Dumnezeu. Însă noi trebuie să fim foarte precauți să nu atribuim în grabă ceva rău unui frate. Dumnezeu așteaptă de la copiii Lui ca în astfel de situații ei să nu dea prilejul așa de repede unor suspiciunii și că ei sunt prudenți în acțiuni și vorbire. Însă cu regret cât de repede suntem înclinați să presupunem rău la alții, deoarece suntem conștienți de acest rău la noi înșine.

Pe de altă parte conştiinţa că Dumnezeu Şi-a făcut locuinţa prin Duhul în noi ca locaş al Său, este o mângâiere dar şi o responsabilitate. De aceasta trebuie să ţinem seama; noi putem fi siguri că El ne ascultă, ne ajută şi lucrează pentru noi. Oricât de mare ar fi greutatea, grija, ruşinarea, - încrederea noastră ar trebui să fie că Dumnezeu locuieşte în Adunarea Sa, în Templul Său. Probabil starea este foarte joasă, probabil Adunarea într-o localitate este prezentată numai din două sau trei persoane. Uni sunt constrânşi să stea complet singuri, da, sentimentul pentru adevăr poate fi aşa de slab, că lipseşte chiar şi puterea pentru mărturisirea lui. Cu toate acestea pentru un creştin rămâne ca principiu fundamental şi de nezguduit, că nu poate fi nici o situaţie în care un mădular al lui Hristos trebuie să aibă părtaşie cu ceva care este împotriva voinii lui Dumnezeu. S-ar putea să fie necesar să se mustre cu toată răbdarea, să se atenţioneze şi să se aştepte, însă niciodată nu trebuie să permitem îndelungat răul sau să ne împăcăm cu el. Nu mulţimea sau gravitatea răului – aşa cum am amintit – distruge calitatea Templului lui Dumnezeu, ci tolerarea conştiinţei a răului care a devenit cunoscut. Privit din afară aceasta poate părea simplă indiferenţă. Dar şi aceasta distruge caracterul lăcaşului lui Dumnezeu. Ar trebui Dumnezeu să fie indiferent de răul care locuieşte acolo? Dacă aceia care poartă Numele Casei Sale ajung de acord să lege Numele Său cu răul, pe care ei îl permit, atunci totul este zadarnic. Atunci se pune întrebarea simplă, dar foarte tristă, dacă nu trebuie părăsit locul care nu mai poate fi prezentarea adevărată a lui Dumnezeu (nu însă fără un apel insistent adresat conştiinţei celor care rămân). Un astfel de loc nu are nici o pretenţie la rămânerea şi credincioşia unui copil al lui Dumnezeu.

Aceasta are o importanţă mare. Întrebarea referitoare la apartenenţa bisericească se decide prin aceea că noi judecăm totul pe baza Cuvântului lui Dumnezeu şi în lumina prezenţei Sale. Simpla mărturisire, prejudecata, tradiţia sau voinţa proprie, toate acestea nu îşi au locul aici. Devine un pas extrem de serios recunoaşterea sau nerecunoaşterea unei adunări ca expresie a Adunării Sale. Cine face aceasta cu indiferenţă sau greşit, se joacă cu Numele lui Dumnezeu sau Îl desconsideră. Aceasta este cu totul altceva decât ceartă cu privire la anumite probleme bisericeşti! Nu omul dă sentinţa cu privire la ce el consideră corect pentru Adunare (Biserică), nu sentimentele lui şi nici gândurile lui nu sunt decisive, ci Dumnezeu Însuşi este standardul. Fără îndoială aceasta este corect aşa şi corespunde sfinţeniei lui Dumnezeu. Este de la sine înţeles că piatra de încercare este Cuvântul Său şi Duhul Său este puterea. Ce simplu şi ce sigur este acest drum! Acolo unde este prezentă credinţa simplă, Dumnezeu ascultă strigătul copiilor Săi, acolo El intervine şi le ajută. El va clarifica totul.

Mai trebuie spus ceva. Fără îndoială o adunare face greşeli. Măsurile de disciplinare sunt uneori luate prea repede, alteori prea încet sau sunt aplicare greşit. Aşa cum este cu Adunarea lui Dumnezeu ca întreg, aşa este şi cu fiecare credincios în parte. Aşa cum Adunarea este Templul lui Dumnezeu, tot aşa şi fiecare credincios în parte. Nimeni nu va afirma cu temeinicie că un creştin nu va face răul sau nu va face greşeli, deoarece Duhul Sfânt locuieşte în el. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Adunare; şi la ea se poate întâlni răul, şi ea poate face greşeli. Omeneşte vorbind aceasta depinde în totul de starea spirituală a aceluia care sunt în Adunare. Aceştia sunt probabil bărbaţi care fac uşor greşeli, dar se poate greu imagina că într-o adunare nu este cel puţin unul care să privească aşa fel la Domnul, că el recunoaşte voia Sa. Dar şi aceasta este posibil, în mod deosebit atunci când influenţa impunătoare a unui bărbat sau a mai multor bărbaţi slăbeşte dependenţa Adunării de Dumnezeu. Este absolut imaginabil că un principiu fals, o poziţie falsă, da, graba mare conduce adunarea într-o direcţie greşită. Din acest motiv nu este nimic mai important decât a ţine cu tărie la faptul că Dumnezeu Însuşi este prezent, indiferent care rob al Domnului sau câţi robi ai Domnului încearcă să ajute în această privinţă. S-ar putea ca Lui să-I placă să corecteze pe cel mai înţelept slujitor al Său de pe pământ printr-un copil.

Noi trebuie deci să ţinem cu tărie cu toată energia şi vigilenţa, că Adunarea nu este nici Adunarea lui Pavel, nici Adunarea mea şi nici a ta; ea este Adunarea lui Dumnezeu. De aceea ar fi de exemplu nimicitor pentru Adunare dacă exercitarea unei măsuri de disciplinare ar fi hotărâtă de un slujitor al Lui. Desigur fiecare, care este deprins cu Cuvântul lui Dumnezeu precum şi cu necesităţile practice din interiorul Adunării, va aprecia foarte mult ajutorul

bărbaţilor pe care Dumnezeu i-a dăruit Adunării Sale ca conducători. Dumnezeu dă Adunării Sale conducători, tot așa cum El dă învățători, și Adunarea ar renunța la sursele ei de ajutor, dacă ea și-ar imagina că ar putea supraviețui fără aceste daruri. Fără îndoială sunt bărbați care posedă o capacitate spirituală deosebită și au mare experiență în relația cu sufletele. În general acești bărbați pot judeca mai bine astfel de lucruri, decât cei mai puți exersați. Și totuși – Dumnezeu este un Dumnezeu gelos, și în Adunarea Sa până în ultima clipă trebuie lăsat loc intervenției Sale. Acolo unde nu se lasă loc pentru corectarea unei decizii omenești, unde nu se acordă libertate Duhului lui Dumnezeu ca prin mădularul cel mai slab din Adunare să se pună la o parte decizia conducătorilor eminenți, nu îndrăznesc să privesc o astfel de Adunare ca Adunarea lui Dumnezeu. Ea nu este nimic mai mult decât o unire de credincioși.

Deci aici nu este vorba numai de învățatura sănătoasă sau de sfinți de valoare sau de daruri deosebite. Ceea ce eu accentuez este mai mult decât aceasta. Toate acestea au valoarea lor și justificarea lor. Însă adevărul fundamental, pe care noi trebuie să-l ținem cu tărie totdeauna și în orice împrejurări, este, că Adunarea (Biserica) și astăzi este proprietate a lui Dumnezeu, și Dumnezeu, deoarece El este prezent, va păstra libertatea Sa proprie de acțiune. El poate da lumină nouă. El poate corecta un bărbat cu experiență, pe care alții se sprijină prea mult, printr-un altul, așa cum Îi place Lui. Această posibilitate trebuie să rămână totdeauna deschisă, căci Dumnezeu nu va permite niciodată să fie glorificată carnea (firea pământească). El nu ne permite să ne lăudăm cu darurile, pe care El Însuși ni le-a dăruit. Dacă vrem să-I fim mulțumitori pentru tot ce El în bunătatea Lui ne-a dăruit, totuși El ne va da dovada că Biserica este proprietatea Lui, că El iubește când aceasta este recunoscut conștient. În felul acesta prezența Lui se face simțită într-o Adunare, acolo unde se crede în El și în prezența Sa.

Adevărata credință se bucură să vadă pe Domnul Isus în mijloc și să trăiască prezența Sa, chiar dacă timpurile sunt așa de întunecate, că într-adevăr numai doi sau trei înțeleg aceasta. Acolo unde privirile sunt îndreptate în felul acesta spre El, va lipsi acolo călăuzirea Duhului? Cu siguranță, nu va lipsi. În afară de aceasta o încredere prea mare într-un conducător sau gelozia unui conducător sau alte motivații carnale, ca de exemplu somnolența sau graba, în anumite situații îndepărtează Adunarea de voia lui Hristos. De aceea o Adunare tot așa precum fiecare în parte trebuie să fie totdeauna deschis pentru corectură din partea Duhului Sfânt prin Cuvântul scris. Dacă Adunarea a greșit, atunci se cuvine pentru ea să se smerească înaintea Domnului, a cărui onoare ea a lezat-o.

Lipsește timpul să ne ocupăm cu alte locuri din Scriptură. Simt foarte mult cât de nedesăvârșit am tratat toată tema. Unele întrebări practice, care sunt în legătură cu adevărul că noi suntem lăcașul lui Dumnezeu în Duhul, le-am atins. Dacă Domnul va folosi aceste gânduri pentru a încuraja pe ai Săi la un studiu personal mai exact al Cuvântului Său, atunci spre uimirea lor ei vor găsi cât de mult depinde mărturia Sa de acest adevăr.